

Thánh Giáo năm 1989

CHƠN PHÁP VÔ VI

Trần đàn : Đức Xích Thái Cổ Đại Tiên Trưởng

Pháp đàn : Thiên Phục Nguyên

Chơn Đồng : Huệ Minh

<http://antruong.free.fr/chonphapvovi.html>

MỤC LỤC

1) Đại Từ Phụ đặt tựa đề : CHƠN PHÁP VÔ VI	4
2) Ngô Minh Chiêu đàm đạo với Thiên Phục Nguyên	5
3) Ngô Minh Chiêu đàm đạo với Thiên Phục Nguyên (Tiếp theo)	29
4) Ngô Minh Chiêu : Khai truyền chơn lý & Tiếp điển Thầy dạy Diệu Pháp Chơn Thừa	49
5) Ngô Minh Chiêu : Khai truyền chơn lý & Tiếp điển Thầy dạy Diệu Pháp Chơn Thừa (Tiếp theo)	75
6) Ngô Minh Chiêu : Khai truyền chơn lý & Tiếp điển Thầy dạy Diệu Pháp Chơn Thừa (Tiếp theo)	97
7) Ngô Minh Chiêu : Khai truyền chơn lý & Tiếp điển Thầy dạy Diệu Pháp Chơn Thừa (Tiếp theo)	113
8) Ngô Minh Chiêu : Trương lý đại đồng	134
9) Ngô Minh Chiêu : Xiển khai đạo pháp Nam Bang	140
10) Ngô Minh Chiêu : Truyền ấn khuyết mở Trung Quan & Thầy dạy Siêu Hình	152

---

11) Ngô Minh Chiêu : Trung ương mô thỏ mở màng siêu linh	179
12) Ngô Minh Chiêu : Khai sáng Tam Giáo Tòa qui nhứt.....	199
13) Ngô Minh Chiêu : Cao Đài Đại Đạo	206
14) Ngô Minh Chiêu : Giáo nhân tích họa & Tiếp điền Thầy : Xuống bút truyền mở hé màu vi	218
15) Gia-Tô : Chiết linh quang & Tiếp điền mẹ Maria	230
16) Thích Ca Như Lai : Hành thâm Bát Nhã kiên trì	251
17) Nhị Thiên Giáo Chủ : Bá Nhựt Trúc Cơ	256
18) Nhị Thiên Giáo Chủ : Thập Ngoạ Hoài Thai	270
19) Nhị Thiên Giáo Chủ : Thập Ngoạ Hoài Thai (Tiếp theo).....	274
20) Nguyễn Ngọc Tương : Tịnh hòa luyện khuôn viên Đại Đạo.....	281
21) Thầy dạy Tu là gì ?	302
22) Gia-Tô : Siêu hình xây mối đạo đức Gia-Tô	316

ĐẠI TỪ PHỤ ĐẶT TỰA ĐỀ :
“CHƠN PHÁP VÔ VI”

THI :

CHƠN Đạo Tiên Thiên ẩn mật truyền,
PHÁP hoằng hóa độ tĩn trang nghiêm.
VÔ chung vô thĩ hòa nguyên lý,
VI thể tâm yên nhập định thiên.

HỤU :

CHƠN PHÁP VÔ VI đặt tựa đề,
Kĩn thành hữu dụng giải tâm mê.
Phổ truyền triết lý hoằng mặc khải,
Tá thể lưu danh kíp trở về.

Ngọ thời ngày 24 tháng 06 niên Mậu Thìn
(06 – 07 – 1989)

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
ĐÀM ĐẠO VỚI THIÊN PHỤC NGUYÊN**

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Hôm nay Tiện Đệ chơn thành kính thỉnh Đại Huynh giảng đàn để đàm đạo về phương hướng “Hóa Độ Tuyển Trạch Nguyên Nhân” tòng theo cơ Đại Đạo của Thầy chuyên chơn pháp trong Kỳ Tam. Nay Huynh Đệ ta phân tích trong những sự việc ưu điểm và khuyết điểm đoạn để mà bỏ túc, Đại Huynh có đồng ý không ?

Ngô Minh Chiêu : Tệ Huynh đồng ý cùng quan điểm với Đệ !

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ xét thấy rằng : Đạo cứu đời cũng phải tùy theo căn cơ và nhơn duyên. Nhưng hàng có trách nhiệm cứu đời thì phải “Tuyển Trạch” những trang chơn tu Chánh giác Chánh đặng trọn lành Đạo Hạnh. Song song phải hội đủ những

điều tu hành như : Giới - Định - Huệ, Công quả, Công phu, Công trình, Công năng và Công đức, mới thể hiện thực tại toàn chơn để khai được đạo lý sáng lạng siêu nhiên Vô Ngã mà Đốn Mê Khai Ngộ hầu độ tha.

Là vì phần nhiều tu hành còn trụ chấp môn phái, sắc tướng âm thanh, tâm không chánh định tâm nguyên để cầu cái cơ giải thoát. Theo Tiệm Đệ xét thấy rằng : Đạo chỉ có Một không khác. Đường giải thoát thì chẳng trụ chấp vào môn phái, màu sắc gì hết, tất cả hình thức đều là hữu lậu huyễn hoặc mà thôi !

Bởi vì mê, nên trụ chấp danh từ kinh điển bảo thủ pháp ...v..v... Do đó tánh căn đã bị màng vô minh bao phủ, như vậy làm sao mà khai sáng trí huệ nguồn linh năng Nhân Thị Chủ Tâm, Phật là “Chánh Pháp Nhân Tàng”, đó bạch Đại Huynh !

N-M-Chiêu : Tệ Huynh chấp nhận lời của Hiền Đệ đã mô tả. Nhưng than ôi ! Vũ trụ thì bao la, con người thì vô cùng nhiều, phải không Hiền Đệ ? Vạn vật muôn loài thì không đếm xuể, tay thì có ngón ngắn, ngón dài, mặc dù biết rằng Đạo pháp thì chỉ có Một mà thôi. Hoặc là Phật giáo, Cao Đài, Thiên Chúa hay bất cứ tôn giáo nào khác ..v..v... đều là dụng một nghĩa danh từ. Nhưng bởi vì căn cơ của con người do trình độ tiến hóa, cũng tùy sự suy nghĩ hoặc là thiên cận mới sanh ra những câu chấp như thế, phải không này Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

N-M-Chiêu : Thế cho nên, dù tôn giáo không có đưa con người đến con đường giải thoát, nhưng nó cũng cứu con người đến con đường toàn thiện, toàn chơn. Và lại, bởi do lòng người suy nghĩ cạn nông mà ra, phải không này Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Vì do đó nên mới có mầm mống tôn phái, dị biệt và trụ chấp...

N-M-Chiêu : Dù nó chỉ là một danh từ, nhưng danh từ đó cũng gột rửa những tội lỗi cho con người đã gây ra, phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Đúng vậy.

N-M-Chiêu :

Vì thế gian chấp vào hữu tướng,
 Nhưng tùy căn liệu lượng độ tha,
 Kẻ cao người thấp không hòa ;
 Kẻ già người mạnh tìm ra linh hồn.
 Tệ Huynh biết từ ngôn của Đệ,
 Dụng nhân lành đâu dễ Đệ ôi !
 Muốn cho tất cả trở ngôi,
 Nhưng nào mấy kẻ vun bồi quán tâm ?
 Vì vũ trụ thậm thâm vi diệu,
 Sức con người thì hiểu ít oi,
 Đạo chưa có lối ra mò,
 Thế nên hứng chịu thảm ôi nã nồng !
 Do phân biệt phái tông qui cũ.
 Nên lan tràn cùng lũ gây mê.

Tệ Huynh cũng những ê chề,
 Một tay khó chống cái bè gió giông !
 Vì tệ nạn phái tông chia rẽ,
 Bởi “hủ Nho” nhiều kẻ vẽ ra,
 Cho nên thiên cận nào xa,
 Lại thêm phong kiến óc ta nhồi dầy.

Phải không này hiền đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

THI :

Kỳ mật pháp Chí Tôn khai Đạo,
 Kính Đại Huynh “Chơn Giáo” tỉnh trần !
 Để mà phổ hóa nguyên nhân,
 Xây chung cứu khổ não nông thế gian.
 Dùng Đạo pháp Nhãn Tàng yếu lý,
 Hườn kim thân trực chỉ qui nguyên,
 Tam thanh chuyển máy diệu huyền,
 Hòa giao linh thể tiên thiên nhiệm mầu.
 Mượn giả thân hằng trau tự tại ;
 Dòm vào trong châu tải luân xa,
 Nhân là chúa tể Bửu Tòà,
 Khai nguồn Nhâm Đốc Ma-Ha Vi Huyền.
 Hàng chánh giác Qui Nguyên Phục Nhứt,
 Gieo chơn truyền khuôn luật chuẩn thẳng,
 Đại Huynh vô thể quyền năng,
 Xoay cơ cứu thế hóa hoàng Đạo Cha.
 Đốn trụ chấp tâm ma tánh qui ;
 Bởi đam mê quyền vị hư danh,
 Thế nên Tam Giáo loạn hành,

Do nơi phàm ý cãi canh chơn truyền.

Tu không thấy thâm uyên Đạo lý,

Vì còn mê đắm lụy não phiền,

Làm sao xứng phận cơ thiên ?

Lòng tà trước nhiệm thói miền Diêm La.

Tâm không chơn bất hòa Thánh giáo,

Còn vô minh lạc đạo chánh truyền !

Làm sao Tam giáo đồng nguyên ?

Độ người thoát khỏi khiên triền giải oan.

Kỳ mặt pháp từ toàn Bát Nhã,

Vớt khách trần thoát họa khổ a !

Chí chơn chánh giác hiệp hòa,

Đại Đồng tận độ thiết tha đoạn trường !

Nếu trụ chấp lăm phương chia rẽ,

Thế cho nên khó hé cơ mầu,

Chừng nào xiển hóa ngũ châu ?

Kính Huynh giúp sức qui màu viên thông !

Xin thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Nghe mấy lời dặt dè của Đệ,

Lòng Tệ Huynh nghĩ kế không ra,

Bính Dẫn khai Đạo của Cha ;

Cao Đài hai tiếng tinh hoa độ hồn.

Vì Cao Đài dụng ngôn thanh lọc,

Cao khuyết tâm Bửu Ngọc y hành,

Đài linh soi rọi chơn thân,

Tiên Ông Bò Tát nắm phần thế thiên.

Là chương quản Hiệp Thiên Đài Giáo,

Tệ Huynh đây cạn ráo chơn lòng,

Ngày xưa nhiếp giáo Quyển Tông,
 Bởi vì thương thế cuồng nông lắm điều !
 Do Cao Đài lập nhiều Chuởng quán,
 Đạo diu đời lánh nạn trần ai,
 Dạy cho nề nếp hằng ngày,
 Luân thường đạo lý không sai bao giờ.
 Tiên học lễ ĐỒ Thơ chơn giáo ;
 Hậu học văn là Đạo của Thầy,
 Nhân là Tâm Pháp đủ đầy,
 Nhưng do phe phái chia hai chánh tà.
 Bởi con người bất hòa gây mối,
 Hoại thuần phong sai lối chơn truyền,
 Suy đồi bại tục đảo điên,
 Cũng do xã hội tình tiền gây ra.
 Vì trước nhứt tiền là nhân chủ,
 Sau uy quyền đầy đủ linh oai,
 Cho nên cơ Đạo Cao Đài,
 Giáo tông nắm hết không ai xen vào.
 Bởi lẽ ấy người nào cũng vậy,
 Mang xác trần vẫn thấy sai thôi !
 Không tu đâu biết cựa ngôi ;
 Không tu đâu biết lỗi rồi xóa đi !
 Mãi cố chấp những gì xưa cũ,
 Thế cho nên áo rũ phong rêu,
 Cao Đài hai tiếng dệt thù,
 Đền tâm đã tắt một chiều phát dầy.
 Cơ Thầy lọt bởi tay phàm,
 Cho nên họa bức chữ “tham” đứng đầu.
 Vì địa hình Ngũ Châu Thầy dạy :
 Đất Nam Bang canh cải Đạo Thầy,
 Nhưng mà Nam Việt chưa xây,

Làm sao giáo hóa Đông Tây gieo truyền ?
 Tâm mình mê tình tiền danh lợi,
 Sao dạy người đi tới chủ tâm ?
 Mình còn trong lúc lạc lầm,
 Dạy người không đặng để tầm chánh chơn !
 Mình chưa tu phục hườn nguyên bản,
 Thì làm sao ngộ đến lời lành ?
 Khó mong hiệp điển Tam Thanh,
 Thầy truyền cơ bút tung hoành xéo xiên.

Phải không này hiền đệ Phục Nguyên ?

THI :

Ôi ! Tòa Thánh ngửa nghiêng mỗi Đạo,
 Bao năm trời áo mảo Thầy ban,
 Những là vua cõi trần hoàn ;
 Những là ước muốn Nam Bang đứng đầu !
 Thầy đâu dạy lời nào như vậy ?
 Bởi lòng mình tìm lấy mà ra,
 Hình đồ chữ S do ta ;
 Hình đồ Nam Việt bất hòa từ đây.
 Cũng một nước mà xây hai hướng,
 Cũng một Thầy hai ngưỡng cửa vô,
 Làm sao cơ Đạo bày phô ?
 Làm sao vững mối cơ đồ Việt Nam ?

Phải không này Phục Nguyên hiền đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Thế cho nên, Tệ Huynh nhàm chán,
 Tách riêng ra làm bạn Cao Đài,
 Chiêu Minh là phái từ nay,
 Nghĩa hai chữ đó tìm ngay chơn lòng.
 Chiêu vào tâm thông đồng Thầy cả ;
 Minh sáng hòa phát họa hôm nay.
 Âm dương sức sống của Thầy,
 Càn Khôn Chủ Tể từ đây hóa hoằng.
 Nhưng người trần xác thân nhiều lẽ,
 Do tâm hôn bày vẽ gây nên,
 Đạo trong hàng bữa đã quên,
 Danh ngoài ghi nhớ lạc nền qui nguyên.
 Đạo Cao Đài không yên từ đó,
 Phạm đi rồi ai có biết chẳng ?
 Họ Lê lên tiếng cần nhân,
 Thế nên phải chịu bao lần đau thương !
 Tệ Huynh đây vì thương nhơn loại,
 Mở kỷ nguyên vững lối Cao Đài,
 Diệu mầu chơn pháp hoằng khai ;
 Về phương tịnh luyện tìm ngay lý huyền.
 Nơi đất khách gieo truyền tôn giáo,
 Nhưng do người lạc Đạo gây ra,
 Làm sai chơn pháp Trời Cha,
 Chiêu Minh rường cột thông hòa với nhau.

Hiện Đệ còn có ý gì nữa không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiệ Đệ cũng xin có ý kiến với Đại Huynh !

PHÚ :

Đạo Thầy khai linh huyền diệu pháp,
 Hội duyên lành đều hạp chánh truyền.
 Là trọn hạnh phục bổn lai nguyên,
 Chánh Nhãn Tàng thâm uyên bí chỉ.
 Đệ huynh cùng tâm tình thâm thi,
 Đệ sau này chơn vị hoằng khai.
 Đệ làm sao tỏ rạng Cao Đài !
 Mà cứu khổ bi-ai sanh chúng.
 Chơn chánh giác hòa chung xây dựng,
 Hầu trọn lành cảm ứng bề trên.
 Hằng chí chơn nào có lãng quên !
 Đã nhứt quyết đắp nền móng Đạo.
 Kính Đại Huynh thiện tình rớt ráo !
 Chuyển phái chi tự tạo linh quang.
 Phá ngã chấp, chung sức đẩy hoàn.
 Hoàn Bát Nhã giải oan khách tục.
 Hàng chơn tu chí chơn huệ thức,
 Đốn mê trần thoát vực khổ đau.
 Tu làm sao tâm tánh hiệp bào !
 Không nhờn ngã dạt dào cứu khổ.
 Dem Đạo màu xiền dương tận độ,
 Hòa âm dương khai chỗ linh huyền.
 Là bí diệu phục bổn lai nguyên,
 Tâm hư tịch Trung Điền nhiếp khí.
 Thời Ngộ này cùng nhau thâm thi,
 Hiệp Đại Huynh phục vị linh oai.
 Hòa hữu vô thiên điển hằng xoay,
 Mà thức tỉnh những ai tỏ ngộ !

Bạch Đại Huynh, phải không ? Kính thỉnh Đại Huynh tiếp bài của Tiệp Đệ.

N-M-Chiêu :

Lời của Đệ, Tệ huynh thổ lộ :
 Nay Đệ hiền ! Yên độ chúng sanh.
 Nếu không tu chẳng biết ngọn ngành,
 Nay là bốn Tam Thanh nhứt lý.
 Thầy đã dạy cùng nhau hòa khí,
 Bởi người đòi danh vị chia phe.
 Tệ Huynh đâu có nói e dè,
 Gây mối Đạo tách bè phân phái.
 Do hậu thế còn lòng tà vạy,
 Mãi tranh nhau phải trái biện bày.
 Cũng là một “Đại Đạo Cao Đài”.
 Do Chủ Tể “Hoằng Khai Nguyên Lý”.
 Nay Đệ hiền ! Người trần ích kỷ,
 Mãi lạc lầm, suy nghĩ không sâu.
 Nên Tệ Huynh ngày tháng lo âu,
 Chưa gây mối từ đầu đến cuối.
 Thầy đã dạy Hạ Ngươn lâm buổi,
 Cơ bút Thầy rong duỗi gây ra.
 Đạo của Thầy chẳng biệt chánh tà,
 Nhưng người thế bất hòa nói quấy.
 Tệ Huynh đây cũng thường khi thấy,
 Cơ của Thầy giảng đày héo don.
 Lời Thầy nói ngày một hao mòn,
 Nhưng con trần vẫn còn tâm cứng.
 Sao cái nọc để hoài không búng ?
 Nó sanh ra làm những điều sai.
 Nát danh Thầy hai chữ Cao Đài,
 Xé tim lòng hôm nay lạng tiếng !
 Bởi con trần đêm thường lười biếng,

Không lo tu châm biếm chuyện đời.
Nên Đạo Thầy cứ mãi lưng voi !
Lòng Tệ Huynh ra lời thống khổ !
Dù nói ra sủng thường có nỏ,
Lòng Huynh đây trọn mộ Cao Đài.
Đạo của Thầy, ôi hỡi ! Một mai,
Mắt mãi đui tìm hoài không thấy !
Mắt của Thầy ai đây đã lấy ?
Để con trần sai quấy gây ra.
Do lòng đời cứ mãi chánh tà,
Thế cho nên bất hòa chinh chiến.
“Thầy đã dạy các con tu luyện”,
Thế nhưng sao chẳng chuyển tâm lòng ?
Thầy thường dạy : Nam, Bắc thông đồng,
Không phân biệt hơn ông ai cả.
Nhưng người trần cơ Thầy thử giá,
Đem bán rồi không trả lại đâu !
Nên Tệ Huynh thất theo dầu dầu !
Lúc chết mắt vì đâu tê tái ?
Thầy thường dạy : “Đừng phân phải trái”,
Nhưng con trần ngây dại biết bao !
Thầy đã dạy chung một máu đào,
Nhưng con trần chấp màu phân biệt.
Thầy đã dạy con nên thủ tiết,
Vói Đạo Thầy chỉ biết “Nội Tâm”.
Nhưng con trần râu vạch ra lằm,
Cứ kẻ lá mà tầm chuyện quấy.
Nên lằm điều mai chiều tà vạy,
Vẽ mắt Thầy tạo lớp mù mờ.
Sai tôn chỉ chánh pháp “Hư Vô”,
Thầy đã dạy bút cơ đúng chỗ.

Khuyên con trần bỏ qua ái ó,
 Dạy điều hòa hiệp tổ “Tam Gia”.
 Thân linh khí quang điện “Ngọc Tòa”,
 Nhưng trần gian gây ra tác tệ.
 Thầy đã dạy việc làm đừng nệ,
 Việc của Thầy con để bên trong.
 Nhưng trần gian cứ mãi long đong,
 Biến đủ thứ ra vòng sai trái.
 Làm Đạo Thầy thì tâm áy náy,
 Nghĩ chữ tiên tham lấy mà thôi.
 Thầy thường dạy : “Nội Quán Trông Cõi”
 “Nhân Chủ Tâm” lối mời Đạo pháp.
 Nhưng con trần tâm thường quá ác !
 Suy diễn hoài không đạt cơ màu.
 Đem chuyện Thầy cứ nói đầu đầu,
 Phàm danh lợi đứng đầu nói mãi.
 Giờ nói Đạo là giờ hay cãi,
 Cãi chuyện đời phải trái tranh nhau.
 Thầy đâu dạy phân biệt vàng thau,
 Nhưng con trần nói vào chuyện bậy.
 Thầy dạy con mắt trần đừng thấy,
 Nhìn mắt Thầy sở cậy để tu.
 Nhưng con trần cứ thói phạm phu,
 Mở mắt đời chu du tự tại.
 Rồi cái tâm chẳng thường buộc trói,
 Mãi rong hoài theo thói chúng sanh.
 Chuyện của người moi móc nói hành,
 Còn Đạo Thầy để dành khi khác.
 Thế cho nên, ngày càng sai lạc,
 Đạo chánh truyền đã gác từ lâu !
 Lòng Tệ Huỳnh những muốn trút sầu,

Nhưng không biết ai giàu nguyên bốn ?
Bạn trần gian, ôi thôi nhiều chôn !
Nhưng bạn Tiên cùng khôn không ai !
Nên Tệ Huynh chẳng nói ra bài,
Mang u uất ngày ngày tất liệm !
Lòng Tệ Huynh Đạo Thầy xâm chiếm,
Không đồng hành tín nhiệm cùng ai.
Tay trần gian chỉ có hai tay,
Nhưng Đạo Thầy cầm hoài không dứt.
Hơi thở đây một ngày đã dứt,
Thì Đạo Thầy cũng vụt đi theo !
Nay Tệ Huynh lời nói sơn keo,
Hỡi Đệ hiền ! Thuận vèo cho nhé !
Kiếp con người qua đi mau lẹ,
Còn Đạo Thầy mở hé tỳ cơ.
Giáng bút huyền chỉ sẵn ngày giờ,
Nhưng mê muội đã ngơ quên hết.
Đạo tam gia Thầy thường bảo kết,
Vì thói phạm thù dật áng mây.
Làm đen tối, Đạo pháp sao xây ?
Thế lòng Huynh thường hay dào dạt !
Ôi ! Buốt tim lắm khi lung lạc !
Biết làm sao cõi hạc thặng mây ?
Đạo của Thầy ôi hỡi ! Của Thầy,
Nay ai vẽ vàng mây u tối ?
Đạo của Thầy gây ra nhiều lỗi,
Biết lỗi nào đi tới Thiên Thai ?
Đạo của Thầy hai tiếng Cao Đài,
Không biết nghĩa làm sai chơn lý.
Đạo của Thầy qui về “Nhứt Khí”,
Nhưng vọng nhiều suy nghĩ viễn vong.

Thế cho nên, cứ lạc tâm đồng.
 Ôi ! Khúc sông chia dòng đôi ngã.
 Bởi quyền danh Đạo Thầy tan rã,
 Do tay phàm đem giá bầy treo.
 Làm suy vong cơ Đạo ngặt nghèo,
 Nên trụ chấp đặt dèo bao tá !
 Nay Đệ ôi ! Ấy đâu chuyện lạ,
 Như món đồ đúng giá bán thôi.
 Vì cơ sự cơ Đạo rời rời !
 Do tay trần ghi lời danh giả.

Phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Đạo của Thầy nay đầy cạn bã,
 Cần người phàm mau khá lọc lừa !
 Lọc cho trong hòa hiệp “Vô Thù”,
 Còn bụi cát đóng chừa trên dưới.
 Đạo của Thầy như hoa cần tưới,
 Hoa héo rồi nhụy rửa Đệ ôi !
 Đạo của Thầy cần trở lại ngôi,
 Mất chủ tâm tô bồi lừa lọc.
 Mất trí huệ mau mau khá học,
 Thì luyện thông “Nhâm Đốc Điền Ly”,
 Đạo của Thầy không có khinh khi,
 Giàu hay nghèo ai đi cũng đặng.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Bao lời sâu tận tâm hồn,
 Tệ Huynh nay nói lời ngôn thiện từ.
 Đệ ôi Đệ ! Tâm tư áo não,
 Hòa Tệ Huynh gầy Đạo chơn truyền,
 Cao Đài Linh Điển Tiên Thiên,
 Thầy thường chỉ dạy tri nguyên ngũ hành.
 Mắt trong sáng hườn thanh khai mới,
 Mắt là Thần chỗ tối ngó qua.
 Đạo không phân biệt chánh tà,
 Đạo không có nói cho qua miệng trần.
 Lòng Tệ Huynh mười phần u uất,
 Vì thương đời mới cực thân này.
 Thương đời mới dựng Đạo Thầy,
 Vì thương đời mới vẫn xoay tâm hồn.

PHÚ :

Chấp cơ bút bảo tồn mới Đạo,
 Vẽ ra hình khoát áo Tam Thanh.
 Đạo của Thầy đã để sẵn dành,
 Mà cứu thế trọn lành tu học.
 Đạo của Thầy Nam Bang là gốc,
 Trưởng cho nhiều thom bốc mùi hương.
 Nay Đệ ôi ! Huynh vẫn hằng thương,
 Thì Cao Đài phô trương khắp nẻo.
 Nay Đệ ôi ! Đạo Thầy nay héo,
 Đệ tưới mau thôi kéo trễ rồi !
 Gốc Cao Đài mai trở lại ngôi,

Hoa chơn lý tô bồi vũ trụ.
 Biết bao nhiêu nói rằng cho đủ ?
 Bồi tâm phạm qui tụ nhiều người.
 Đạo của Thầy cần phẩm mà thôi,
 Nào cần lượng để rồi chết đứng !
 Miễn là gốc tô bồi cho cứng,
 Thì ngọn tươi mới hứng sương mai.
 Để rạng danh hai tiếng Cao Đài,
 Kết thành quả hoằng khai khắp chỗ.
 Nay Tệ Huỳnh nổi niềm thố lộ,
 Hỡi Đệ hiền ! Kham khổ dường bao !
 Tệ Huỳnh nói nhưng nước mắt trào,
 Miệng đã đóng, nuốt vào đau đớn.
 Cái thân này trăm năm hiển trọn,
 Cho Đạo Thầy vun bón về sau.
 Nhưng vì trần cứ mãi mãi nào !
 Xây Tam gia làm đau lòng khổ.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

THI :

NGÔ Khởi ra oai tác hại trần,
MINH truyền giáo lý hóa Kim Thân.
CHIÊU hiền tỉnh giác qui y Đạo,
GIÁNG ĐIỂN đàn cơ độ khách trần.

PHÚ :

Này Phục Nguyên ! Xoay vắn mỗi Đạo,
 Hiền thân mình mặc áo Thầy ban.
 Nhân Chủ Tâm ẩn khuyết Kim Cang,
 Tâm Chủ Tể lạc an nhàn gôi.

Bởi trần gian gây nhiều cơ mối,
Nên Đạo Thầy lẫm lối đi qua.
Đường trần gian Huynh đã hải hà,
Bao diu dặt bước qua đau khổ.
Nay Tệ Huynh cùng nhau thố lộ,
Khuyên Đệ hiện cứu độ trần gian.
Cao Đài bốn, cơ Đạo Nhãn Tàng,
Là Bồ Tát Lạc Bang cứu thế.
Đức của Thầy hạ minh đầu dễ !
Nhận Tiên Ông là để diu trần.
Thầy hư vô chẳng có xác thân,
Chỉ giáng bút xoay vần ra mối.
Nhưng do phạm thường khi nghĩ lợi,
Mãi tạc thù đào bới cho nhau.
Nên Đạo Thầy nay đổ máu đào,
Còn chấp trước hay sau không kịp.
Giác trăm năm con người hồ điệp,
Nhu Huynh đây nào kịp Đạo Thầy.
Thì xác đã xuống chốn Diêm Đài,
Cũng tan rữa nước này trả hết.
Thì Đạo Thầy vẫn chưa đặng kết,
Mà hỡi ôi ! Thiên lệch ý trên.
Dầu đã chết tâm Đạo không quên,
Lòng Tệ Huynh mang tên Thầy tặng.
Ngô Minh Chiêu miền Tây vẫn trấn,
Đạo Cao Đài chiếm nặng lòng Huynh.
Nay Huynh đây nói rõ sự tình,
Làm việc Thầy hòa mình phủ lý.
Bởi con người thường hay ích kỷ,
Nặng phân chia chức vị tranh nhau.
Người Việt Nam gây mãi ba đào,

Vẫn phong kiến lăm màu muôn mặt.
 Còn xã hội cơ cầu thẳng tắp,
 Hoại gia phong cải cách chưa cùng.
 Thế cho nên Đạo vẫn không dùng,
 Mất kỷ cương, chẳng tưng chơn lý.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Đạo Thầy khai phục hườn nguyên thủy,
 Luật kỷ cương trực chỉ gieo truyền.
 Chọn thánh đức tỏ ngộ thâm uyên,
 Làm gương sáng hạnh Thiền chí dốc.
 Đạo của Thầy tiếp liên dạy học,
 Vững lập trường sức vóc bền lâu.
 Bởi con thường cứ mãi cơ cầu,
 Nên Đạo Thầy đi đâu không thấy ?
 Vì lòng tin mất vào sở cậy,
 Nên bẻ đàn do vậy bao năm.
 Cơ bút là chữ vẽ phóng tâm,
 Thầy thường dạy nội tâm diu đặc !
 Con người là Ngũ Hành thắc chắc,
 Hiệp Ngũ Châu hãy bắt vào trong.
 Luyện Âm Dương con gắng thông đồng,
 Không phân rẽ Tây Đông màu sắc.
 Này con ơi ! Óc cần đừng chấp,
 Học đi con ! Chớ cất Đạo Thầy.
 Con đừng đi làm một tay sai,
 Dem chủ quyền bán ai con hỡi !

Hay là con nghĩ danh với lợi,
Thầy sẽ ban một dãy tâm đồng.
Nhưng vì con làm chẳng được thông,
Nên Thầy bé trong vòng dĩ định.
Bởi vì con không thường cung kính,
Xem thường Thầy nên dính bụi dơ.
Thầy nào có biết được chữ Ngờ !
Do con trần dật dờ tâm dạ.
Thay vì phụ ngày nay lại phá,
Phá Đạo Thầy tan rã bấy lâu.
Thầy khuyên con ráng học Đạo Cao,
Gìn giữ mỗi một màu nhân thể !
Thầy khuyên con đừng làm Chưởng Khê,
Nhưng cải hoài nên bé từ nay.
Thầy khuyên con ráng học Cao Đài,
Hô hấp mãi đừng sai bí yếu !
Chủ Nhơn Ông con thường đã hiểu,
Cái tâm trần kết liễu mới xong.
Nhưng bởi con không được một lòng,
Thế cho nên Thầy không truyền nữa.
Thầy dạy con giờ ngày tu sửa,
Nhưng mà con mở cửa ma vô.
Thì làm sao Thầy trao Cực Đò ?
Để cho con Nam Mô Huyền Tảo.
Thầy dạy con Đò Thơ Bát trận,
Nhưng lạc lầm đem trần ngoài biên.
Thầy dạy con làm một người hiền,
Nhưng con mãi đảo điên Thần Khí.
Thầy dạy con Đạo thường thâm thúy,
Nhưng con trần diễn nghĩ mông lung.
Thầy dạy con tu phải tận cùng,

Nuốt bọt khí mà dùng thơm sữa.
 Nhưng con trần không tu chỉnh sửa,
 Nên quỷ ma mở cửa tâm đồ.
 Thầy dạy con thiên định hấp hô,
 Con đem diễn tìm vô trận thế.
 Thầy dạy con điều chi hãy bé,
 Học Đạo Thầy ngồi ghé Giáo Tông.
 Bao chuyện trần cứ mãi diễn vong,
 Thế cho nên, vẽ vòng đau khổ !
 Thầy dạy con cực Đồ đúng chỗ,
 Một điểm huyền thố lộ lâu ngày.
 Nhưng trần gian cứ mãi vẽ sai,
 Vẽ một điểm tiền tài danh lợi.
 Nay bởi trần như tên Ngô Khởi,
 Gây diễn hoài đi tới khổ đau !
 Nên chuốc họa mắc trận ba đào !
 Lòng Tệ Huynh nhìn vào tê tái.
 Nay Đệ ơi ! Hôm nay diễn lại,
 Lòng của Huynh rất ngại bao điều.
 Đạo của Thầy, càng lặng càng siêu.
 Thì trần thế vẽ điều hư hoặc.
 Cùng tay trong, tay ngoài móc ngoặc.
 Bán Đạo Thầy diu dặt cao xa,
 Lòng Tệ Huynh những muốn đồng hòa,
 Nhưng trần gian chia ra nhiều lẽ !

Đó này hiện Đệ Phục Nguyên !

P.Nguyên : Vâng ! Kính Đại Huynh tiếp !

N-M-Chiêu : Đẻ hôm khác Tệ Huynh giáng đàn sẽ nói

cho Phục Nguyên hiền Đệ rõ thêm về cơ Đạo của Thầy... Do nơi đâu ?

P.Nguyên : Kinh bạch Đại Huynh ! Có thể tiếp tục trong giờ Dậy này được không Đại Huynh ?

N-M-Chiêu :

Năm Bính Tý Thầy truyền cơ giảng,
 Dạy con trần phải ráng tu tâm.
 Đạo của Thầy vi diệu huyền thâm,
 Tượng Thiên Nhân thị tâm chủ tể.
 Thầy thường dạy tu đâu có dễ,
 Hãy “Tham thiên tâm để Hư Trung”.
 Thầy dạy nhiều chữ rất lạ lùng,
 Để con trần mà dùng tu sửa.
 Thầy giảng cơ đúng giờ đúng bữa,
 Dạy con trần các cửa vi tiên.
 Càn Khôn luyện Thái Cực tri nguyên,
 Để con trần học huyền Đạo pháp.
 Thầy hạ mình để trần thâm đoạt,
 Đoạt khí Thầy giải thoát tâm linh.
 Cực chẳng đã mới vẽ ra hình,
 Hình con mắt làm thính để ngó.
 Chớ Đạo Thầy chữ đâu mà có ?
 Hình cũng không ai rõ lời Thầy ?
 Thầy ngưng ngưng tiếp bút ra bài,
 Để trần gian từ nay tu học.
 Tùy căn cơ Thầy đây giải lọc,
 Đặt pháp danh để học Đạo Thầy.
 Thầy dỗ ngọt con hỡi ! Từ nay,
 Ráng theo Thầy, tri bài chơn lý.

Đạo của Thầy hư linh nhưt khí,
 Không có mùi, chẳng vị con ơi !
 Đạo của Thầy cũng chẳng có lời,
 Nhưng gương nói, vì đời mà dạy.
 Thầy giảng hạ, trần gian canh cải.
 Để tô bồi một dãy thiện chơn.
 Thầy nay ví như một tiếng đờn :
 Mà diu dặt nguồn con diệu lý.
 Thầy dạy con đạo lòng chưa phi,
 Đêm về khuya thâm thi với con.
 Con ơi con ! Lòng hãy sắt son,
 Học Đạo Thầy ăn mòn trong trí.
 Nếu chỗ nào con đây đã bí,
 Tiếp diễn Thầy, thầy chỉ cho con.
 Thầy hạ mình độ hết trần hườn,
 Những muốn mong chuyển chơn tâm tánh.
 Thầy dạy con nào là đức hạnh,
 Ăn nói lời đừng lạnh con ơi !
 Học Đạo Thầy đâu được thanh thời,
 Đêm về khuya con ngồi tịch lặng.
 Đây là phép quạt Thầy đã trấn,
 Con hãy dùng chín chắn mới nên.
 Tâm thánh đức con để làm nền,
 Tình nhơn loại đừng quên con nhé !
 Con sạch sẽ tâm trần Thầy hé,
 Hé lời lành đặng trẻ vẽ ra.
 Cơ bút Thầy đâu có bao xa,
 Con thanh tịnh Thầy hòa con hỡi !
 Thầy thường khuyên tâm con vững lợi,
 Đùng núng nao nhân ngời của trần !
 Con theo Thầy chỉ mượn xác thân,

Còn hồn đó dạy phần đạo lý.
Con ơi con ! Lập trường ý chí,
Vững bền lòng cho kỹ nghe con !
Học Đạo Thầy lòng vẹn sắt son,
Nhứt thế nguyện ăn mòn tâm dạ.
Con theo Thầy, ngày đêm tất tả.
Quyết thân này để trả trần gian,
Dù cho thân con đã nát tan,
Nhưng tim lòng vẫn mang Thầy hồi !
Này Đệ ơi ! Lòng Huỳnh nay cõi,
Nói Đạo Thầy vì bởi u hoài.
Đạo của Thầy Huỳnh sẽ phô bày,
Dụng cơ bút vì tay ai lạc ?
Nay diễn đàn Huỳnh xin tạm gác,
Hẹn Đệ sau dào dạt nhiều lời.
Lòng Tệ Huỳnh nay đã hoảng khơi,
Bức chơn dung không lời phô diễn.
Mắt của Thầy thường hay ứng hiện,
Đúng canh ba tịnh luyện hiệp Thầy.
Học Đạo Thầy chẳng có u hoài,
Quyết đóng cửa tìm ngay hư tịch.
Học Đạo Thầy biết nào lai lịch,
Nhưng Thầy về giảng ít lời hay.
Thầy vô hình chẳng có đôi tay,
Nhưng Thầy vẽ thật rày bền chắc.
Thầy vô hình không lời thân xác,
Nhưng nói hoài không bạt lý chơn.
Thôi Tệ Huỳnh tạm bẻ nguồn con,
Chúc hiền Đệ keo sơn gìn chặt !
Hiệu “Phục Nguyên” của Thầy đã đặt,
Hồi Đệ hiền hãy thất lòng ngay !

Có Tệ Huynh hầu cận đời nay,
 Mà giáng đàn tổ bày thành thật.
 Tệ Huynh không bao giờ điều đặt !
 Nói thật lòng chơn chất tu tâm.
 Đường đi qua thấy hết lạc lầm,
 Nay Thầy diễn phóng tâm lời lẽ.
 Tệ Huynh không là người bắt bẻ,
 Thương Đệ hiền một kẻ đồng tâm.
 Cùng chung nhau cội gốc vun mầm,
 Cội của Thầy đặt trăm dương thế.
 Tệ Huynh đây biết rằng không bé.
 Bé cơ Thầy đâu dễ Đệ ôi !
 Đạo của Thầy đã nói không lời,
 Thì không mất không vui đâu Đệ !
 Tệ Huynh đây hôm nay lời kệ,
 Chúc Đệ hiền chớ trễ thường khi.
 Dù cho đời lâm cảnh loạn ly,
 Nhưng Đạo Đức chi chi không đặng !
 Đạo là gốc không hình vô tận,
 Đứng vững vàng khuyết ấn Thầy trao.
 Dù cho gió dòi dập ba đào,
 Cây không ngã núng nao hồi Đệ !

THI :

Đệ hiền tịnh đốc ráng tri nguyên,
 Huynh giáng đàn cơ ứng bút liền.
 Xin chúc chào chung nam lẫn nữ,
 Rút huyền khí hiệp Đấng thiêng liêng.

Thôi Huynh thẳng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Đậu thời ngày 24 tháng 06 niên Mậu Thìn

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
ĐÀM ĐẠO VỚI THIÊN PHỤC NGUYÊN
(Tiếp theo)**

N-M-Chiêu : Tệ Huynh xin tiếp đàn.

P.Nguyên : Kính Đại Huynh ! Bạch Đại Huynh, giờ Đậu này đúng theo lời Huynh Đệ mình đã hứa hồi giờ Ngọ để tiếp tục đàm đạo cho trọn ý nghĩa chương trình, hầu chuẩn bị cơ xiển dương Đại Đạo của Thầy trong tương lai.

THI :

Chí kính vô vi máy diệu huyền,
Đại Huynh hiệp lực độ chơn duyên.
Cùng chung vận chuyển xây cơ Đạo,
Hữu thể hoằng khai có Phục Nguyên.

BÀI :

Có Phục Nguyên xiển truyền đạo lý,
 Tùng luật Thầy bí chỉ qui gia.
 Đại Đồng hòa với Tam Tòa,
 Thỉnh Huynh thuyết luận tinh hoa diệu mâu.
 Đệ thành kính tiếp thâm điển chiếu,
 Xin Đại Huynh hoát khiếu trần gian !
 Cho người tỉnh giác tịnh hoàn,
 Giúp lời chơn lý Kim Cang hóa hoăng.
 Kỳ mật pháp quyền năng xoay chuyển,
 Khai Đạo mâu thiên điển bố ban.
 Độ chung tất cả trần hoàn,
 Đại Huynh đi trước vén màn vô vi.
 Nay Phục Nguyên thực thi phụng họa,
 Hiệp tâm đồng lý tả hình đồ.
 Để mà qui bản Nam Mô,
 Cao Đài Đại Đạo hườn vô nhiệm huyền.
 Phật, Thánh, Tiên gieo truyền nhiệm bí.
 Hòa hư vô trực chỉ hành thâm,
 Chí chơn tịnh luyện tri tâm.
 Đốn trừ mê hoặc thanh tâm tỉnh hồn.
 Kỳ mật pháp Chí Tôn khai Đạo,
 Cơ sây sàng, truyền giáo qui nguyên.
 Chơn linh hiệp máy diệu huyền,
 Quay về nhứt bản tiên thiên Cha Trời.
 Nay Phục Nguyên ngỏ lời bày tỏ,
 Kính Đại Huynh dìu độ nhơn sanh.
 Để mà tuyền trạch duyên lành,
 Tùy căn phổ hóa rõ ràng nguồn ân.

Kính thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Nghe mấy lời ân cần bày tỏ,
Lòng của Huynh thấu rõ y hành.
Đệ ơi ! Gieo giống Đạo sanh,
Cao Đài Bồ Tát Tam Thanh giáo truyền.
Biết bao năm chinh nghiêng mỗi Đạo ?
Đạo của Thầy tác tạo gây nên.
Khai cơ Thánh Đức làm nền,
Ngũ Chi hiệp nhứt đừng quên điều này !
Qui Tam Giáo Thầy xây giáng bút,
Vẽ đồ hình uẩn khúc bày phơi.
Đạo Thầy có lúc đi mời,
Nhưng người ngoe ngoảy vậy thời quay lưng.
Lòng Tệ Huynh nảo nùng lắm nhẽ !
Thương cho đời lạnh tẻ đường bao !
Đạo còn phân biệt thấp cao,
Nhìn vào màu áo, vàng thau phân hoài.
Còn phân biệt người hay kẻ dở,
Còn chia riêng trắc trở trẻ già.
Cho nên nặng mỗi Đạo Cha,
Tệ Huynh u uất thiết tha nỗi lòng !
Buông tiếng than người không thấu hiểu,
Thở ra lời cạn yếu vì đâu ?
Cùng nhau bá ứng hô hào,
Vậy thời đem bán Đạo trau tâm hồn.
Nay có Đệ ôn tồn bày tỏ,
Nên Tệ Huynh mới có đôi lời !

Trọn lòng nhứt quyết không dời,
Trước sau, sau trước vậy thời như nhau.

Phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Này Đệ hiền ! Tâm trao chí mật,
Lòng Tệ Huynh thành thật đôi lời.
Cùng một tâm tu học chẳng dời,
Cao Đài Giáo mắt Trời phô diễn.
Hỡi Đệ hiền ! Tâm Trung tiếp diễn,
Vói Tệ Huynh ! Tịnh luyện bao ngày.
Ôi ! Thốt ra hai tiếng Cao Đài,
Xé tan lòng, lòng này quặn thắt.
Nay xác trần Tệ Huynh dầu mát,
Nhưng tâm linh thắt chặt cùng Thầy.
Thương người đời vì quá cuồng say,
Gây môi Đạo dạn dày sương gió.
Nhưng tiếng trần nói thời chữ Có,
Xét vào lòng chẳng rõ điều chi.
Dụng cơ bút của Đấng Huyền Vi,
Mà vẽ lại Anh Nhi phục bốn.
Nhưng trần gian vô vi hỗn độn,
Thì làm sao trọn chốn Thiên cơ ?
Lòng Tệ Huynh nổi khổ bơ phờ !
Thương cho trần bởi ngờ vực mãi.
Thầy đã dạy : “Năm canh biến cải”,
Nhưng con trần mắc phải oan khiên.
Do khinh miệt chẳng chịu phục hiền,

Còn nhân đạo không yên sửa đổi.
Thầy đã dạy : “Tu là rửa tội”,
Mà con trần bao lỗi gây ra.
Nên con trần với Thầy cách xa,
Thì làm sao mà hòa “chơn giáo” ?
Lời Tệ Huynh nói lời áo nã !
Trong cuộc đời Chương giáo Thiên Đài,
Này Đệ ơi ! Đệ có biết hay ?
Hiệp cơ đồ chuyển xoay trần thế.
Thì làm sao Thầy đây phải bé,
Bởi con trần khi dễ quá phen !
Đến với Thầy bằng những lời khen,
Chẳng chấp nhận bóng đèn chơn lý.
Đối với Thầy mà không hòa khí,
Thì làm sao Thầy chỉ huyền cơ ?
Bởi trần gian ôi hời hững hờ !
Mãi khinh miệt những kho diệu ngữ.
Thầy phân tay vẽ nào hiền dữ,
Mượn trung gian viết chữ Y Hành.
Nhưng vì con chẳng được trọn lành,
Thế cho nên tan tành mối Đạo !
Sao cửa Đạo nhuộm nhiều sắc máu ?
Còn Đạo Thầy vênh váo nhiều tên.
Mãi biệt lập Đạo Đức đã quên,
Dụng uy quyền làm nền danh lợi.
Chống kình nhau để rồi chửi bới,
Thì Thầy sao vun xới Đạo mâu !
Học Đạo Thầy mà chẳng tâm cầu,
Không chí mật sao thâm yếu lý ?
Thầy dạy rằng : “Hườn Đơn Bỏ Khí”,
Nhưng con trần chức vị quá tay.

Thế cho nên, hai chữ Cao Đài.
 Mãi chìm lãng ngày nay ai nhớ !
 Thầy với con dù rằng cách trở,
 Nhưng tâm huyền Thầy ở bên trong.
 Do con trần không chịu thông đồng,
 Phải ly cách trong vòng gian dối.
 Tu Chánh Đạo thì không soi mói,
 Nhưng con trần mãi nói lời ngoa.
 Mãi phân biệt nẻo chánh cùng tà,
 Không tìm Thầy để hòa Nhứt Bồn.
 Thầy dạy con : “Chìm trong chỗ Rón”,
 Tiếp diễn Thầy giữa bốn bức tường.
 Nhưng lời Thầy kêu mãi thấm thương !
 Con lơ đễnh quên đường Đạo Đức.
 Tu thì phải chịu nhiều cùng cực,
 Chớ càng cao té vực hố hầm !
 Này Đệ ơi ! Huynh nói diêu thâm,
 Nhưng mong thế quay mâm Đạo Đức.
 Thầy dạy con : “Tận cùng khí lực”
 Mà ai nghe tiếp sức cùng Thầy ?
 Bởi nhân đạo thác theo con say,
 Nhân, Lễ, Nghĩa ưu hoài lẫm lẫm !
 Trí, Tín kia con sao bắt bẻ ?
 Không hiểu lời lớn, bé hành theo.
 Thì Đại Đạo quả rất hiểm nghèo !
 Thuần phong, lý bọt bèò đã bỏ.
 Mỹ tục, con thường ngày đã có.
 Học Đạo Thầy đâu khó con ơi !
 Thầy dạy con : “**Nhẫn Nhục bao lời,
 Hãy chịu lòn các nơi trần thế**”.
 Nhưng lời Thầy con thường khi dễ,

Nghe đó rồi con để ở đâu ?
Để cho Thầy lệ đổ mây châu,
Khóc bao tiếng “Cao Đài Đại Đạo !”
Nay Đạo Thầy không nơi nương náo,
Bởi tâm phàm đầy áo trần gian.
Tệ Huỳnh đây nói nổi bàng hoàng.
Thương cho đời, lệ chan chứa mãi !
Cái lòng trung Huỳnh đây tê tái,
Thương bao người mắc phải lạc lầm !
Thế nên cứ chìm đắm luân trầm,
Nghĩ mông lung không tầm Đạo lý.
Nói ra thì toàn lời ngã ý,
Nhìn với nhau khinh bỉ bên ngoài.
Thì làm sao tâm đạo hoàng khai ?
Mà tá thế an bày dìu dẫn ?
Tệ Huỳnh đây bệnh đau cùng tận !
Nhưng kêu Thầy tâm ấn khuyết truyền.
Dù xác trần mắc phải đảo điên,
Dù dứt hơi bỗng nhiên vẫn vậy.
Tệ Huỳnh thường giảng đàn giảng dạy,
Cho con trần **tâm phải hồn nhiên**.
Tu luyện đi phục bổn vạn truyền,
Mà quay chung cơ thiên tác tạo.
Mắt của Thầy chiếu trung hiệp Đạo,
Sáng trong hoài, pháp bảo tri nguyên.
Qui nhứt bổn hòa khí Tiên Thiên,
Đừng tán loạn, không yên lòng tục !
Nay Tệ Huỳnh nói bao uẩn khúc,
Đau xé lòng phút chút lời than.
Tím bầm ruột cùng nát tâm can,
Mà thố lộ lệ chan chứa nói !

Đệ ơi Đệ ! Đường trần muôn lối.
 Hãy quay về nguồn cội Thiên thơ !
 Đùng như dòng nước mãi dật dờ,
 Bao con kênh còn chờ đò đến.
 Đây khúc sông biết đâu bờ bến,
 Lòng Tệ Huynh vẫn mến người tu.
 Chớ trần gian là chốn ngục tù,
 Mượn xác phàm đền bù oan nghiệt.
 Huynh đã qua biết bao tình tiết !
 Nay giảng lời khúc chiết sử xanh.
 Đạo “Vô Thừa” đã vẽ đàng rành,
 Chơn giáo biệt Tam Thanh ghi rõ.
 Đại Đạo Cha đã nêu sẵn có,
 Sao con trần đem bỏ đi đâu ?
 Không bắt tay mà nói nhíp cầu,
 Mãi dày xéo còn dâu hóa bễ.
 Cùng chữ tu lập lòng minh thệ,
 Nhưng tâm phàm mắc kè Ma Vương.
 Nên Đạo Thầy đi đã bốn phương,
 Chia tám nẻo lạc đường chơn lý.
 Còn kẻ trần lấm người khinh bỉ,
 Cho rằng cuồng bí chỉ Đồ Thơ.
 Kẻ ngu si còn lấm vục ngờ,
 Tệ Huynh mãi bơ phờ Đệ hỡi !

Nay hiền Đệ Phục Nguyên ! Lòng Tệ Huynh đã bày tỏ hết những khúc chiết, hiền Đệ có điều chi trong Đại Đạo của Thầy gây dựng đã đi qua và sắp đến, thì Hiền đệ cứ bày tỏ, Tệ Huynh sẽ trả lời.

P.Nguyên : Kính Đại Huynh ! Huynh Đệ mình đàm đạo

và hội ý với nhau vì bước đường Đại Huynh đã đi qua, nay Tiên Đệ tiếp tục nên thỉnh Đại Huynh có ý kiến gì cần đóng góp. Đệ sẵn sàng tiếp thu hầu để lo xây dựng chung cơ Đạo của Thầy vậy.

N-M-Chiêu :

Trên sáu mươi năm Thầy khai Đạo,
Quyền Giáo Tông dìu tạo trần gian.
Nhân Chủ Tâm vẽ đó mở màn,
Tâm Chủ Tể khương an hòa chế.
Này Đệ hiền ! Đạo Thầy khai thế,
Đề độ đời qui lệ Giáo Tông.
Chấp cơ bút Thầy hiệp thông đồng,
Hòa âm dương gìn trong lời Đạo.
Dùng phò loan hai người tác tạo,
Giáng điển đàn dạy bảo con khờ.
Khuyên con trần chớ khá hững hờ !
Hãy tu đi, ngày giờ thiền định !
Thầy lập ra Càn Khôn động tịnh,
Sáu bốn hào chân chính âm dương.
Cùng bốn hướng cùng với bốn phương,
Xây tám cửa cang cường Bát Quái.
Quẻ Phục Hy Thầy phân chia lại,
Vớ Hà Đồ canh cải trần gian.
Số Lạc Thư Thầy vẽ ra đàn,
Lập Cửu Trùng vững vàng linh thể.
Nơi Đơn Điền con để riu riu,
Nấu chung đi, tim sẽ nung khêu.
Hòa Nhân Đốc trương chiêu Đạo pháp,
Chuyển luân xa âm dương mỗi rập.
Tý Ngọ lòng niệm tạp không nên.

Mẹo với Dậu con khá chớ quên !
 Tiếp điển Thầy vẽ tên Đại Đạo.
 Số Ngũ Chi Thầy thường khuyên bảo,
 Khí chi nguyên máy tạo xoay đều.
 Con ơi con ! Đạo pháp hằng khêu,
 Long với Phụng trưng chiêu chơn lý.
 Hồ giáng Khâm con đây chưởng vi,
 Phục Long Càn, Khôn chỉ bí giá.
 Nay Thầy dạy con hãy tìm ra,
 Kết Song Mâu mắt Cha khép lại.
 “Thiên Nhãn” đó con đây mau khai,
 Mở sáng lên, châu tải thể thiên.
 Tâm Đạo con, mau ráng chú chuyên !
 Thông lưỡng lộ tri nguyên hành sự.
 Khi tham thiên con đừng tư lự,
 Bát Quái Đài một chữ Thiên Khai.
 Đạo của Thầy, Thầy vẽ phơi bày.
 Cử Trùng Thiên con hay biết nhé !
 Càng lên cao, con càng sợ té.
 Thì ráng gìn đừng né con ơi !
 Tâm đạo con chớ khá buông lơ !
 Hãy tịnh định theo lời chỉ dạy.
 Nuốt bọt thiên, con đây mặc khai.
 Nói lời lành, biến cải hườn lương.
 Trần gian này con hãy đồng phương,
 Vì một lý phô trưng diễn biến.
 Vạn vật chung, do Thầy ứng hiện.
 Thầy sanh ra chuyển biến dương trần,
 Noi gương Thầy, con phải ân cần.
 Tình thương chung chuyển láng bao kẻ.
 Con ơi con ! Tuổi trần rất lẹ,

Tu đạo Thầy, mở hé nhiệm mầu.
Càng tham thiền mới thấy cao sâu,
Mà nhiếp bốn Nê Đâu trưởng khí.
Đến lúc con đi vào cơ bí,
Để tâm Không Thầy chỉ con ơi !
Thầy chỉ con chẳng nói ra lời,
Thầy chuyển biến tâm đời ra Đạo.
Thầy dạy con để con rớt ráo,
Làm gương Thầy nêu Đạo soi chung.
Con ơi con ! Hãy gắng vầy vùng,
Mau tu học tận cùng chìm lắng !
Ráng đi con bước nhiều cay đắng !
Thầy sẽ bù vô tận điền thiên.
Thầy giúp con trở lại bốn nguyên.
Mà để kết tâm liên chí mật.
Con ơi con ! Miễn lòng chơn chất,
Thầy dạy lời đầu cật sơn keo.
Khi con bước đến chốn hiểm nghèo,
Tự tâm linh làm theo ý nguyện.
Ấy là lúc Thầy đây chuyển biến,
Cho tâm con ứng hiện cùng Thầy.
Để vẽ ra hai chữ Cao Đài,
Mắt soi sáng hoằng khai Bửu Pháp.
Đạo của Thầy con lười luyện tập,
Nhưng xác trần khó lọt tuổi Trời !
Thế cho nên, hơi thở dứt rồi.
Mang chí nguyện độ đời tu học.
Thầy ôi Thầy ! Thấy người lẩn lóc,
Nay lòng con thảm khóc dường bao.
Ôi ! Cảnh cuộc như chớp lặn sao,
Không tỉnh hồi, biết bao đau khổ !

Vì ứng hiện điển thiên thố lộ,
 Thương bao người đọa chốn sanh linh !
 Khi sanh ra trong chốn hữu hình,
 Mà lâm trần vô tình thái quá !
 Ôi ! Đạo Thầy con đây đâu lạ,
 Thương người mê mặc cả giá tu.
 Lòng con đây đau nát bấy chừ !
 Hai tiếng nói Thiên Thư Đại Đạo.
 Ôi ! Thầy ôi con người diu Đạo !
 Mà ra đi vẫn tạo lời lành.
 Giáng điển trần ứng hiện sử xanh,
 Dạy bao kẻ thiện lành quay gót.
 Đòi là chốn khổ đau đắng ngọt,
 Bóng Thiệu Quang chưa chớp của Trời.
 Không khá tu uổng một cuộc đời,
 Chìm lặng bóng quả nhồi bao kiếp.
 Nay Tệ Huynh nói lời chuyển tiếp,
 Kể tuồng đòi hồ điệp tiêu tan !
 Vì Đệ hiền sẽ vén bức màn,
 Lời “Bí Pháp” chứa chan tình hữu.
 Để cùng nhau khí linh kết tụ,
 Mà kêu đòi đang ngủ say mê.
 Lòng Tệ Huynh những nỗi ê chề,
 Thương trần thế nã nề than thở !
 Vì đường trần Tệ Huynh dang dở,
 Có xác trần không ở trần gian.
 Thế cho nên tiếp điển lời vàng,
 Nói bao tiếng Kim Cang Đại Định.
 Lời Tệ Huynh không bao giờ phỉnh,
 Những mong rằng người tỉnh để tu.
 Chớ đắm chìm trong chốn ngục tù !

Phí ưỡng đời bao thu sóng động.
Tệ Huynh xin là người mở cổng,
Tiền dương trần gặp bóng Thầy linh.
Dù Tệ Huynh là kẻ không hình,
Nhưng vẫn nói vì tình ái truat.
Dù thân này trần gian đã mất,
Nhưng lời lành thành thật vẫn theo.
Này Đệ hiền ! Lời lẽ sơn keo,
Không nhạt nhòa đèo heo hút gió !
Lời Tệ Huynh là lời giác ngộ,
Nhưng thương trần thố lộ tâm cơ.
Thầy ơi Thầy ! Con đã kịp giờ,
Xin mở hé những lời chơn lý.
Nhớ khi xưa dạy rằng hai khí :
Khí âm dương là lý siêu nhiên.
Tương đồng nhau con phải tiếp liên,
Mà hô hấp Pháp Luân thường chuyển.
Nay Tam gia con đã ứng hiện,
Bế bầu tinh hòa điển hườn thân.
Ngưỡng cửa Thầy Đài Các thom lằng,
Con đã đến phong trần hồ hải !
Xin cầu nguyện con thường lễ bái.
Dập đầu trần gặp lại Thầy khuyên,
Thường đêm con vẫn tiếp tham thiền,
Cầu khẩn Thầy giác nhiên soi bản.
Thầy ơi Thầy ! Con đi yên chôn,
Cửu Trùng Đài chỗ Rón Thầy ban.
Đạo Cao Đài khai mở Nhãn Tàng,
“Nhãn Chủ Tâm” Niết Bàn vô sự.
Vì con trần tâm hay quá dữ,
Thế cho nên quên chữ Cao Đài.

Cao ẩn khuyết chẳng có lung lay,
 Đài vi diệu mà khai mật pháp.
 Nhưng lòng trần con không có nát,
 Thì làm sao mà đạt chánh truyền ?
 Thế cho nên chẳng có phúc duyên,
 Dù gặp Thầy triền miên không chứng.
 Bởi vì tánh con không có vững,
 Thì khó mong cảm ứng cùng Thầy.
 Thầy ơi Thầy ! Một tiếng kêu đây,
 Là thắm thiết tràn đầy tư tưởng !
 Thầy khuyên con chuyện đời không vương,
 Mà con trần cứ bướng cãi hoài.
 Nên phải chịu bao cảnh nghiệt cay,
 Đến với con nạn tai là đó !
 Thầy thương con, thì đâu có bỏ.
 Nhưng con trần chẳng rõ Thầy khuyên.
 Thầy dạy con nhập định tham thiền,
 Con giả tạo chia riêng lập phái.
 Nên con Thầy bắt nhiều biến cải !
 Hỡi Đệ hiền ! Tê tái lòng Huỳnh !
 Mắt của Thầy con vẽ chỉ nhìn,
 Không nhìn trong Huỳnh Đình là Mắt.
 Mắt của Thầy vẽ ra không thật,
 Thì làm sao con gặp Thầy đây ?
 Hỡi con trần ! Cứ mãi Đông Tây,
 Lo dày xéo chia hai nền Đạo !
 Thầy hòa con thường khi khuyên bảo,
 Giáng bút đề tẩn tảo giờ đêm.
 Đạo của Thầy rộng lớn linh huyền,
 Nhưng con trần không bền lập chí.
 Thay lập chí con đây lập vị,

Thì làm sao trực chỉ hiệp Thầy ?
Thay chữ Thầy con mãi thầy lay,
Còn dạy Đạo Ngôi Hai giáng thế !
Thầy không hình, nào đâu có lẽ.
Dạy trần gian là kẻ lạc đường.
Tâm của Thầy trọn mối tình thương,
Hòa vạn loại mùi hương chung hưởng.
Thầy thương con thì không độ lượng,
Thương con trần nhân nhượng biết bao !
Nhưng vì con cứ mãi héo xào,
Mà cãi Thầy làm đau buốt giá !
Thầy dạy con phải làm Đạo cả,
Nhưng con trần đem bã phù hoa.
Lấp vào trong cái cảnh ác tà,
Thì làm sao hiệp hòa Thầy hỡi !
Còn nhờn ngã cùng nhau đi tới,
Nói lời gì chẳng lợi cho nhau.
Cùng chủng tộc một giống đồng bào,
Mãi cấu xé, ngồi cao hay thấp !
Thì làm sao tình thương tràn ngập ?
Hiệp cùng Thầy hòa nhập linh thiêng.
Thầy thường dạy sơ bản chi nguyên,
Một hào lượng tim yên tịch lặng !
Thầy thường khuyên, họa phù con trần.
Vẽ chữ Thầy “Tâm Ấn Khuyết Trung”.
Nhưng mà con chẳng lấy ra dùng,
Vẽ chữ Lợi tận cùng cao lớn.
Bởi tâm con vô thường nhiễm gợn,
Thế nên Thầy không đến cùng con.
Thầy thường dạy lòng sắt dạ son,
Nhưng con trần sợ hườn linh tánh !

Thầy vẽ ra Hà Đồ luân bánh,
 Một vòng tròn tạo cảnh Thiên Thai.
 Nhưng con vẽ lại đã lạc sai,
 Xe lăn bánh đi ngay huyễn cảnh.
 Những cảnh ấy, là con nên tránh.
 Nhưng con trần cứ tánh cứng đầu.
 Thì làm sao Thầy trợ điển mâu ?
 Tiếp Nê hườn xé bầu linh khí.
 Thầy dạy pháp con đây là bí chỉ,
 Thường khuyên con thâm thi đêm khuya.
 Nhưng lòng con chẳng biết trau tria.
 Thế làm sao danh bia trang sử ?
 Đạo của Thầy con không đặng giữ,
 Bởi tâm con sai chữ lạc đàng.
 Thế Tệ Huynh lòng mãi nát tan,
 Và chua xót hoang mang lắm hồi !

Này Phục Nguyên hiền Đệ ! Cần điều chi nữa ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Xin tạm dừng khi khác Tiện Đệ sẽ thỉnh Đại Huynh nữa. Vì Huynh Đệ mình còn đàm đạo nhiều vấn đề để bổ túc thêm xin Đại Huynh hoan hỷ ! Tiện Đệ xét rằng : Cơ Đạo của Thầy cũng cần phải có Đại Huynh đóng góp phụ chung với Đệ vậy.

N-M-Chiêu :

Sáu bốn hào Ly hiệp khuyết điền,
 Bát cung vận chuyển phá trần duyên.
 Tâm thanh tịnh khiết nguồn linh ứng,
 Đồ lạc Phục Hy tiếp khí thiên.

PHÚ :

Đệ hiền ôi hỡi Phục Nguyên !
 Tệ Huynh lòng những không yên bao giờ !
 Thương trần gian vẫn ngỡ vực mãi,
 Còn Đạo Thầy gặp phải ngõ ngang !
 Lòng Tệ Huynh những muốn lạc an,
 Sao chẳng thấy Nam-bang xuất-hiện ?
 Cơ của Thầy bút thường chuyển biến,
 Nhưng người trần tịnh luyện hiếm hoi.
 Đạo tâm không có lối mòi,
 Hậu, Tiền giang vẫn coi ít ỏi !
 Bởi Đạo tâm thường khi thấp thỏi,
 Lòng Tệ Huynh bao nỗi thiết tha.
 Thầy ở gần chớ có đâu xa,
 Nhưng lòng mình quá tà Đệ hỡi !
 Thì Thầy sao đi gần mà tới ?
 Khuyên người trần vun xới quên tâm,
 Nước Việt Nam Hồng Lạc di thâm,
 Giống Dân Việt phải tầm Đạo Lý.
 Cõi trời Nam vàng hồng sắc chỉ,
 Của Thầy truyền : “Nhứt Khí Hư Linh”.
 Lòng Tệ Huynh đâu được làm thính,
 Phải nói rõ như in với mực.
 Nay Đệ hiền hoà Huynh cùng sức,
 Vẽ Đạo Thầy qui luật Thiên Khai.
 Đạo của Thầy đã diễn phơi bày,
 Sáu ba năm tay sai cho thế.
 Nhưng vì trần mãi thường khi dễ,
 Nên khinh lờn, can lệ nuốt qua.
 Cứ tranh nhau trong cảnh bất hòa,

Nên nước Việt chia ba bờ cõi.
 Nay Tệ Huynh mấy lời muốn hỏi,
 Hỏi Đệ hiện cái tội trần gian.
 Tội là tội làm Đạo nát tan,
 Tội là tội đem mang bán rẻ.
 Sao con trần tâm thường lạng lẽ ?
 Mãi làm ngơ chẳng hé cơ mầu.
 Thầy xạ điển nào biết gồm thâu !
 Mà lơ đễnh trong bầu biển đổi.
 Nay Đệ ơi ! Gây nên giềng mối,
 Tệ Huynh đây nguồn cội vẽ ra.
 Nước Việt Nam là chỗ chia ba,
 Tức Tam giáo qui hòa bốn vị.
 Là Tam Thanh Huynh đây biết chỉ,
 Sắc lệnh Thầy : “Phục Khí Linh Đơn”.
 Bắc, Nam, Trung chẳng có gì hơn,
 Là Tam Giáo hiệp hườn Nhứt Lý.
 Thế trần gian sao không suy kỹ ?
 Mãi tu mờ, tâm nghĩ viễn vong.
 Thầy đã hiện, ứng rõ trong lòng.
 Không biết tánh, cuồng ngông thái quá !
 Nên nhìn Thầy, thấy rằng rất lạ.
 Chớ Thầy là Cha cả của con.
 Thầy thường khuyên những chữ véo von,
 Nhưng con không ăn mòn trong óc.
 Bởi đường đời con đây lẫn lóc,
 Đem vào hồn thâm khốc vì đâu ?
 Mãi đắm mê bề tục buồn sầu !
 Thế làm sao Thầy vào đó được ?
 Thầy dạy con luật từng chăm chước,
 Thà con trần không được nghe theo.

Thầy khuyên con cảnh giả bọt bèo,
Ráng gắng tu mà trèo lên nữa.
Tu thì phải phút giây năng sửa,
Chớ tu gì mở cửa Ma Vương ?
Thầy thấy con những luống đoạn trường !
Nhưng con trần bởi nương cảnh thế.
Nên Thầy trên thương khi ứa lệ,
Nhìn con trần Thầy để nát lòng !
Vì con trần cứ mãi cuồng ngông,
Chia hai phái Đông, Tây hai lẽ.
Đạo của Thầy trải qua nhạt tẻ,
Mau sười lên những kẻ thiện lành !
Nay Tệ Huynh ghi sử bia danh,
Mà khuyên đời cải canh lòng tục.
Đời đau khổ mình đây hàn khúc,
Khúc thương yêu phút chút gặp Thầy.
Cùng nhau thương hòa khí bắt tay,
Cùng tu học ngày ngày tinh tiến.
Dù cho đời có nhiều lắm chuyện,
Nhưng tâm lòng ứng hiện thiên cơ.
Thì việc chi có đến lãng ngơ,
Mãi nhìn trong Đồ Thơ Thầy vẽ.
Tệ Huynh đây không gì bắt bẻ,
Nhưng khuyên lời mở hé vô vi.
Dù cho ta sống cảnh loạn ly,
Nhưng tâm bình, mâu ni chiếu sáng.
Tu thì phải ngày đêm chăm ráng,
Đốt đèn lòng tỏ rạng chí linh.
Tâm quảng đại trong sáng phục bình,
Thì Thầy đến, Thầy nhìn cười mãi.
Nay Tệ Huynh một lời đã khái,

Khải lời chơn ở tại trần gian.
 Hồi Đệ hiền hãy gắng vững vàng !
 Mà tô bồi Nhân Tàng Chủ Tể.
 Nhân Chủ Tâm Hư Trung hãy để.
 Nên Đạo Thầy mọi lẽ bày phơi,
 Xác trần gian Huynh đã bỏ rồi,
 Nhưng lời nói tô bồi Đạo Đức.
 Vun vén cội bón phân cùng sức,
 Mở Đạo Thầy bĩ cực thối lai.
 Thầy đã trao cho những thiên tài,
 Mà phát họa hoằng khai Đại Đạo.
 Nay Tệ Hynh có lời chúc bảo,
 Cho Đệ hiền mặc áo chí linh.
 Áo của Thầy đâu thấy ra hình,
 Là sức điển muôn nghìn sự sống.
 Dù thảm thương nhưng mình chèo chống,
 Lướt qua ngày trong bóng phù hoa.
 Đừng lặn chen trong cảnh ác tà,
 Đừng đua đòi chia ra phe phái.
 Nay Tệ Huynh nói lòng áy náy,
 Nói những lời Đệ phải tương liên.
 Để tiếp nhau trong cảnh tham thiền,
 Mà hòa ái tri duyên hữu sự.

Thôi nay Tệ Huynh có mấy lời, Tệ Huynh xin
 thẳng giã lui, chúc hiền Đệ tu hành tinh tiến, có dịp tái
 ngộ Tệ huynh sẽ giảng thêm nhiều ...

P.Nguyên : Kính vâng Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Tái ngộ trần gian một buổi chiều,
Lòng thương thế tục của **MINH CHIÊU**.
Vì đời mây lẽ đường siêu thoát,
Chúc hết nhân loài nổi mền yêu !

Thôi Tệ huynh xin thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

Ngọ thời, ngày 25 tháng 06 niên Mậu-Thìn.
(07-06-1988)

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
KHAI TRUYỀN CHƠN LÝ
&
TIẾP ĐIỂN THẦY DẠY :
DIỆU PHÁP CHƠN THỪA**

N-M-Chiêu : Tệ Huynh chào Phục Nguyên hiền Đệ !

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

NGÔ Quyền mở cõi đất Nam Bang,
MINH triết cùng nhau góp một đoàn.

CHIÊU sĩ qui hiền tua cứu thế,
GIÁNG ĐÀN tiếp diễn vẽ linh hoàn.

Hôm nay Tệ huynh xin tiếp Phục Nguyên hiền Đệ !
 ! Này Phục Nguyên hiền Đệ ! Chẳng hay sau hai ngày tiếp đàn, hiền Đệ có điều chi cho Tệ Huynh biết rõ lẽ lối, cùng phương châm hướng đi của Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh! Sỡ dĩ hai đàn vừa qua, Huynh Đệ mình vừa vô vi và hữu hình đàm đạo với nhau để mô tả tất cả những gì về Đạo sự đã qua mà tri tường ưu - khuyết điểm ngõ hầu chuẩn bị trong tương lai, và tránh những gì đã sai lầm không đúng theo thiên ý Đại Đạo của Thầy.

Tiện Đệ cũng mong rằng : Các Đấng vô hình nói chung, nói riêng là Đại Huynh hãy phụ tay với Đệ để góp phần lo xiển dương, hoằng khai Đại Đạo của Thầy đúng theo tôn chỉ và mục đích cứu thế Kỳ Tam.

BÀI :

Xin Đại-huynh cùng chung góp sức,
 Có Phục Nguyên tận lực kỳ này.
 Triết minh chơn lý hoằng khai,
 Hòa qui ẩn khuyết của Thầy hư vô.
 Kỳ mạt pháp điểm tô Đạo cả,
 Trống Lôi Âm giục giã khách trần,
 Ai người tỉnh ngộ tu thân ?
 Quay về Đại Đạo giải phần bi thương !
 Đạo huyền vi xiển dương nhiệm bí,
 Gieo lý chơn phục vị Như Lai.

Đại Huynh giúp sức chuyển xoay,
 Giáng đàn các chôn tùng Thầy truyền ban.
 Đón trụ chấp buộc ràng môn phái,
 Tâm Đại Đồng hòa lại tình thương.
 Cùng nhau giữ vững lập trường,
 Để mà cứu khổ tai ương cảnh trần !
 Dụng Đạo lý chí chân mặc khái,
 Lấy tình thương từ ái toàn linh.
 Đầu lưng nghĩa cử thiện tình,
 Tùy duyên hóa độ nhân sinh qui hồi.
 Nay Phục Nguyên tô bồi Đạo cả,
 Do Cha Trời điển tỏa độ đời.
 Cùng chung hội ý bày khơi,
 Đại Huynh hiệp sức ở nơi hữu hình.
 Dù không thân chơn tình tiếp điển,
 Để giúp trần ứng hiện tinh hoa.
 Tùng khuôn qui luật Ngọc Tòa,
 Phục Nguyên phụng họa Đạo Cha kỳ này.

Tiên Đệ kính thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Qua mây lời Đệ nay khẩn nguyện,
 Lòng Tệ Huynh sẽ chuyển tâm đồng.
 Đệ ơi ! Đạo pháp khai thông,
 Cao Đài Bửu chứng trọn vòng qui nguyện.
 Tệ Huynh hiểu Phục Nguyên hiền đệ,
 Góp hơi này hầu để ban truyền.
 Xuống trần dùng điển tiên thiên,
 Khai truyền chơn lý tùy duyên tu hành.
 Mấy mươi năm Đạo sanh hỏi Đệ ?

Cơ của Thầy đâu dễ tạo ra.
 Hôm nay bước tiến đi xa,
 Mà chưa thấy bậc Đầu Đà về Cha !
 Lòng Tệ Huynh những là thống thiết,
 Hễ con Thầy, làm việc của Thầy.
 Tu hành thì muốn mở khai,
 Bút tông giáo hóa để bày thiên cơ.
 Tệ Huynh muốn góp lời lẽ thiết,
 Thân, ý hành chuẩn tiết cùng Cha.
 Một tay đơm lấy cành hoa,
 Thơm mùi Đạo pháp Chương Tòà khai thông.
 Người đi trước chưa xong công việc,
 Kẻ đi sau phải biết điều này.
 Tệ Huynh nay góp lời hay,
 Giải thêm nhiều ý Cao Đài Đệ nghe !
 Nay Đệ ơi ! Cận kề Thiên điển,
 Có Chơn Đồng để chuyển âm dương.
 Huynh đây là gió bốn phương,
 Dem về góp nhặt phô trương Đạo Thầy.
 Huynh muốn gởi lời hay ý thật,
 Mong Đệ hiện đừng mất lời Huynh.
 Hôm nay những tâm chơn tình,
 Những làm mong muốn hồi sinh Đạo Thầy.
 Đệ hoàng hóa chuyển xoay dương thế,
 Huynh vô vi gởi kế Thiên ban,
 Gieo chung một giống tuần hoàn,
 Tiếp liên, liên tiếp mở mang cơ Trời.
 Mong sửa thế đổi đời tiến hóa,
 Cho người trần hối hả đường tu.
 Cải tâm từng thiện vệt mù,
 Hoàn lương nguyên bản chơn như Đại Đồng.

Không còn chấp trong vòng nhờn nghĩa,
 Không nệ câu trong khía cạnh đời.
 Đạo đâu có lẽ đi mời,
 Hay là kẻ vậ vậy thời ngoảnh lưng ?
 Lòng Tệ Huynh rất mừng Đệ hồi !
 Thêm một người đi tới Thiên Thai.
 Đạo Thầy chuyển tiếp hoàng khai,
 Tre tàn măng mọc là bài thiên nhiên.
 Đệ ơi Đệ ! Phục Nguyên danh hiệu,
 Lời Tệ Huynh có hiểu hay cùng ?
 Lời chơn tâm ý Huynh dùng,
 Những mong góp sức tận cùng Đệ thôi.
 Xoay máy Đạo chuyển đời tư tưởng,
 Kẻ thiện lành đừng vương chấp nê.
 Mau mau sửa đổi lối lẽ,
 Kẻ ngu, người đại hay mê tu hành.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Nay Đệ ơi ! Trọn lành lời nói,
 Của Tệ Huynh đề lối kỷ cương.
 Ôi ! Trần thế huynh cũng rất thương,
 Nay hiệp điển trọn đường khai hóa.
 Nước Nam Việt có người Cha cả,
 Là Cao Đài phổ hóa bao phen !
 Giống Hồng Lạc xưa kẻ thấp hèn,
 Nay phải mở khêu đèn chơn lý.
 Dân Âu Lạc cũng là nguyên khí,

Cửa Âu Cơ đúc chỉ đến giờ.
Xưa Ngô Quyền khởi lại nước cờ,
Mà độc lập không ngờ tất dạ.
Bên nữ phái Triệu Trưng chị cả,
Đã giúp đời, chịu họa lụy mình !
Cho Việt Nam hai chữ hồi sinh,
Hình cong queo trọn gìn mỗi Đạo.
Lời Huynh đây thâm tình trúc tháo,
Cho Đệ hiền cạn ráo tâm tư.
Mau mau lên là kẻ thiện từ.
Các lãng tãm vua xưa còn đó !
Kìa ! Quang Trung ánh hình còn rõ,
Đánh ngoại xâm nào có nệ hà.
Chúng ta chung là một người Cha,
Sao không nghĩ, bất hòa hồi Đệ ?
Nước Nam Việt tạo đâu phải dễ,
Máu xương này lời thệ xông pha.
Sao không hiệp, đem nổi bất hòa ?
Ngoài đực khoét cao xa bay chạy.
Này Đệ ơi ! Từ trong canh cải,
Bắc chí Nam ta hãy bắt tay.
Nước sông Hương lãng lãng đêm ngày,
Cố đô Huế từ rày yên động.
Nơi miền Nam rất nhiều bi thống.
Bởi chiến tranh kinh chống lẫn nhau,
Đem thân phơi với xác chiến bào.
Mà đánh đổi máu đào cứu quốc !
Sao không hiểu đem vào ký ức ?
Để tô bồi lãnh vực giáo dân.
Sao phong hóa suy bại bao lần,
Không sửa đổi người dân kiến thức ?

Này Đệ ơi ! Huynh đây tận lực,
Vói Đạo Thầy khuôn luật bề trên.
Ôi ! Sông Tiền, Huynh chẳng có quên.
Hay Hậu Giang làm nền xây móng.
Ở Châu Đốc có bờ núi Cấm,
Đảo Hòn Tre lẫm lẫm uy phong.
Còn Phú Quốc một dãy tâm đồng,
Đất miền Tây, con sông lưu tải.
Lời Tệ Huynh nói ra tê tái,
Ngẫm dân tình mắc phải tai ương !
Nhưng dân trí thấp kém mọi đường.
Phải nô lệ tìm phương sinh kế,
Huynh nói lời cùng nhau huyết lệ !
Một người Cha Thượng Đế sanh ra.
Sao Việt Nam nhiều nỗi can qua ?
Mà đau khổ thật là bi thống !
Huynh nói lời chân tình diễn vọng,
Cho Đệ hiền giống trống tình thương.
Hãy mở mang tất cả mọi phương,
Gieo nền Đạo hạt ương chơn lý.
Nước suy vong bởi người vô chí,
Đạo hoại tàn bởi lý tà tâm.
Thế cho nên đô hộ ngàn năm !
Còn cơ Đạo lạc lẫm xa giống.
Người Việt Nam bắt tay vuột bóng,
Không hiểu mình mà chống kẻ cao.
Lòng Tệ Huynh thường vẫn tự hào,
Con dân Việt làm sao vùng dậy ?
Lòng Tệ Huynh, nói lời không bậy.
Tiếp diễn Thầy bén nhạy tâm tư.
Viết chơn lý siêu việt di thư,

Nhưng giáo hóa tàn cư chung cuộc.
 Mau mau thoát tinh ranh móng vuốt,
 Nền văn minh bó buộc con người.
 Ôi ! Khoa học là cái trò cười,
 Gọi tiến bộ cho người quên Đạo.

Phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Dem hai chữ văn minh nhón nháo,
 Làm con người chuốc tạo oan khiên.
 Biến tâm tư chẳng đặng lương hiền,
 Gây sóng gió không yên phút chốc !
 Do du nhập từ xa tới tấp,
 Giống ngoại bang tràn ngập trong này.
 Thế cho nên, khai mở Đạo Thầy.
 Lòng không vững hòa ngay ý tưởng.
 Sức của mình phải thông độ lượng,
 Minh yếu hèn nhân nhượng đi qua.
Đừng mơ mộng những chuyện cao xa !
 Làm mờ ám tinh ba nguyên bản.
 Nước Nam này khai màu là chốn,
 Mở hình đồ là Rốn của Thầy.
 Nên cơ Đạo đem đến chuyển xoay,
 Sao không học lời Thầy đi hồi ?
 Học chữ chi đem vào danh lợi ?
 Rồi tranh đua do bởi người mê !
 Lòng Tệ Huynh nay rất nảo nề,
 Về bày tỏ mọi bề với Đệ.

Tệ Huynh không bao giờ câu nệ,
 Làm việc Thầy tâm để trung dung.
 Thầy Cha cả, đức sáng Huyền Khung.
 Con vẫn thường tận trung chí hiếu.
 Nhưng thương người Nam đây ít hiểu,
 Lại đưa đòi các kiểu ngoại lai.
 Thế cho nên, nô lệ tay sai.
 Tàn chung cuộc u hoài chề chán !
 Rồi Đạo Thầy một ngày đem bán,
 Không người mua mở áng linh hồn.
 Cha ơi Cha ! Cha cả Chí Tôn !
 Con gọi mãi vì hồn tư lự.
 Phiền bao nỗi, ai gây có sự ?
 Không trách người chẳng giữ thiện tâm.
 Con trách con chẳng được gieo mầm,
 Mà thua thiệt phương châm Đạo lý.
 Con trách con trẻ non thiếu chí,
 Không can vai chơn lý của Thầy.
 Thầy ơi Thầy ! Kẻ thật phôi bày,
 Nhưng con trẻ hôm nay khuất bóng.
 Nay tiếp điển tâm tư lắng đọng,
 Tệ Huynh này đánh trống thiên thư.
 Nay Đệ ơi ! Chậm rãi từ từ,
 Huynh sẽ kể lời hư ý thật.

Phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu : Đệ có chấp nhận lời của Tệ Huynh hay không ?

P.Nguyên : Kính Đại Huynh ! Tiệm Đệ chấp nhận và lúc nào cũng lưu ý lời châu tiếng ngọc của Đại Huynh.

N-M-Chiêu :

Bởi Lãng Sa thường hay du nhập,
 Thế cho nên không gặp Đạo Thầy.
 Lòng con người cứ mãi phóng ngoài,
 Không nhìn trong để khai Thất Bửu.
 Vì vật chất thường ngày vẫn dụ,
 Tâm con người không đủ chống chèo.
 Nên lọt sâu cái hố hiểm nghèo,
 Hố tình, tiền mang theo danh lợi.
 Mà Đạo Thầy không năng vun xới,
 Cõi Thiên Đài để gởi tâm tu.
 Tệ Huynh đây, thầy rất người ngu.
 Những muốn dạy đèn từ chiếu diệu.
 Nhưng Đệ ơi ! Lời châu đem biếu,
 Người còn chê, vì thiếu lợi quyền.
 Đành cam chịu bao nỗi khiên triền,
 Lòng Tệ Huynh tự nhiên lẳng lặng.
 Nay Đệ ơi ! Có người đến vấn,
 Với Tệ Huynh dù bận cũng hành.
 Hỏi là hỏi Đạo pháp sao sanh ?
 Sao vẽ mắt màu xanh hỡi Đệ ?
 Nay Tệ Huynh nói lời minh thệ,
 Hiệp cùng Thầy Thượng Đế quyền năng.
 Mắt là Đạo tạo sáng chơn thần,
 Thần chủ tâm kim ngân xa lánh.
 Thần là chủ cái tâm cùng tánh,
 Thần điều hòa nóng lạnh âm dương.

Thần thấp sáng vũ trụ phô trương,
Thần nhìn thấy mọi đường dương thế.
Thần chiếu thông huyết mình nếu bé,
Thần lương tâm hãy để Trung Đồ.
Thần diêu huyền hấp chữ Nam Mô,
Thần điều đặng hườn vô tiếp điển.
Thần hình bóng đầu đồ tế nhuyễn,
Đem đi dùng để tiếng ngàn thu.
Thần mắt sáng Cha cả Đại Từ,
Thầy thường dạy chơn như tịch lặng.
Sao không biết tùng thiên thời vận,
Mà chống chèo lặn đận lao đao ?
Đạo của Thầy khai sáng Nam Trào,
Không tô sửa, đem đâu hời Đệ ?
Nước Việt này Đạo nào có ể.
Mà đem đi khi dễ Đạo Thầy !
Tu không sửa hăng bữa giờ ngày,
Cứ dòm ngó những ai quyền chức.
Hay là kẻ quyền uy thế lực,
Mà dựa hơi để bức người hiền.
Làm Đạo Thầy lắm lúc đảo điên,
Sao xây Cửu Trùng Thiên hời Đệ ?
Tệ Huynh đây học trò không nệ,
Quy dưới chân Thầy để dạy răn.
Thầy ơi Thầy ! Tiếp điển Kim Thân,
Cho con trẻ xuất thân tiên hóa.
Thầy dạy con thường đem mô tả,
Đạo của Thầy chí cả chí linh.
Đạo của Thầy chẳng có sắc hình,
Nhưng cứu người mê tình nhiễm ái.
Thầy răn con sao không nghĩ lại,

Lời của con mắc phải vòng oan.
 Thầy thương con những muốn can tràng,
 Hằng dạy trẻ trọn mang lớp Đạo.
 Con hãy tu quyền năng chuốc tạo,
 Thầy tiếp con mở sáu Động Đào.
 Nói ra lời tâm những thường đau,
 Con mắt dạy Cha nào thương tiếc !
 Lắm đôi khi Thầy đây muốn diệt,
 Nhưng con trần nào biết đâu hay.
 Con là con chung của Cha Thầy,
 Đâu riêng rẽ u hoài tê tái !
 Bởi con chẳng nghe lời Cha dạy,
 Thế cho nên, mắc phải kỳ này.
 Con ơi con ! Cha cả đang xoay,
 Dụng quyền năng Đông Tây phối hợp.
 Thầy thường dạy con chung thứ lớp,
 Ráng dẫn dìu để cướp Điền Thầy.
 Nhưng con trần, con vẫn cứ say.
 Theo phàm ngã Cao Đài hư hoại !
 Bởi con trần, tâm gây tà đại.
 Thế nên Thầy tay phải đánh đòn.
 Nếu mà con lòng dạ sắt son,
 Thầy ban thưởng điền tròn linh vị.
 Điền linh quang của Thầy “Nhứt Khí”,
 Giáng xuống trần nguyên thi đài thiêng.
 Hóa muôn loài tạo tác gây hiền,
 Nhưng tâm trần triền miên hóa dữ.
 Thầy hạ mình, làm người lữ thứ.
 Đi đêm mưa gieo chữ Cao Đài.
 Nhưng bởi con vì quá ác lai,
 Nên dùng điền đánh ngay cho biết !

Thầy nhận nhục nói lời tha thiết,
Con gắng tu mới biết mặt Thầy.
Nhưng lơ đễnh lưng lại ngoảnh xây,
Không Thiên định phô bày Hạo khí.
Thầy là Cha chường môn không vị,
Hóa muôn loài do khí Cha sanh.
Thảo một hồn, cảm thú đành rành.
Cùng con Cha sẵn dành cho đó !
Cha thương hết nào đâu có bỏ,
Nhưng mong con hiểu rõ tâm Cha.
Sao con chẳng tay bắt mặt hòa,
Tình vạn loại cùng Cha chi khí.
Điểm linh quang Cha đây ban vị,
Con trở về sắc chỉ Cha ban.
Thầy vẽ ra một mắt “Nhãn Tàng”,
Là nhìn Cha “Kim Cang Bửu Khuyết”.
Đây “Ấn Tý” của Thầy cho biết,
Con trở về danh liệt Cha nêu.
Thầy khuyên con tâm Đạo cao khêu,
Mà tu sửa trưng chiêu hậu thế.
Con gắng tu, Đạo không có dễ.
Nhưng Cha thường đâu để lạc lòng.
Miễn là con giờ Tý thông đồng,
Mẹo, Dấu, Ngộ tròn xong công tạo.
Tâm của con, trung dung nhiếp Hạo.
Khí Hạo Nhiên Cha tạo ban đầu.
Con hít thở cho thật là sâu,
Hít một hơi cho lâu con nhé !
Đạo của Thầy thường phô bày vẽ,
Nhưng con trần lấm kẻ ngu mê.
Nên lòng Cha rất nổi nãi nê,

Vì thương trẻ chưa về chơn lý.
Thầy thường dạy cực đồ sinh vị,
Hỡi con trần ! Hiểu lý tự nhiên.
Thầy trước kia là khí Hạo Nhiên,
Mà sanh hóa gieo truyền vạn loại.
Cùng một con Cha đây canh cải,
Điểm linh hồn Cha khái con ơi !
Cha thương con nên dạy bao lời,
Nhưng con trẻ nhiễm thời danh vọng.
Mê lợi quyền vinh thân nguồn sống,
Thích có uy, chế không thị oai.
Thế cho nên cơ đạo Cao Đài.
Giáo Tông nắm không ai xen đặng.
Để nuôi con hằng ngày thỏa mãn,
Vì thói phạm, huệ mạng mờ phai !
Thảo, cầm thú Cha vẫn sanh ngay.
Tình thương chung vạn loài Cha để.
Nhưng bởi con thường hay bắt bẻ,
Ý mình người mau lẹ tâm linh.
Nên tình thương con chẳng muốn nhìn,
Còn ích kỷ mãi gìn riêng rẽ.
Thầy thường kêu trẻ ơi là trẻ !
Mau tu đi lớn bé đến Thầy.
Các thảo hồn tiến hóa từ đây,
Loài cầm thú Thầy xoay cho lẹ.
Nhưng Thầy đây tiếp đàn vạch kẻ,
Để “Chơn Thừa” Thầy hé thiên cơ.
Nhưng lòng trần con mãi vực ngờ,
Nghe để hiểu bơ thờ không học.
Có nhiều đứa học rồi sợ nhọc,
Thế nên Thầy phải đọc từng đêm.

Có nhiều đứa đi học không bền,
Vì thiếu chí, lạc quên Đạo cả.
Có nhiều trẻ bởi vì vương giả,
Quên lời Thầy mô tả ban sơ.
Có nhiều đứa vì mãi hững hờ,
Nên Đạo Thầy sai giờ, lạc khắc.
Có nhiều đứa việc nhiều bận mắc,
Không tu hành chơn thật cùng Thầy.
Thế thì sao bắt điển vắn xoay,
Mà Thầy dạy tiếp Thầy một lúc ?
Có nhiều trẻ tu lòng háo hức,
Trong một khi vùn vụt đi qua.
Thì làm sao Thầy tiếp điển hòa ?
Thương con trẻ thật là chê chán !
Có nhiều trẻ thực tâm tường hãn,
Nhưng nạn đời chẳng ráng vờn lên.
Rồi Đạo cả không chịu xây nên,
Thầy thương trẻ hằng quên thân xác.
Có nhiều trẻ gồm râu khí đoạt,
Nhưng căn cơ lạnh nhạt hôm nào.
Thầy thương trẻ càng nói càng đau !
Thương con trần lao chao, lắc chắc.
Có nhiều đứa điển linh cũng bắt,
Nhưng không thường thắt chặt tâm Thầy.
Thì làm sao Thầy tiếp điển xoay ?
Mà nhắc nhở về Thầy hư khí !
Có nhiều đứa tu vì chức vị,
Quên chữ Thầy để qui ám tâm.
Có nhiều trẻ tu mãi lạc lầm,
Không tiếp Thầy canh thâm hô hấp.
Sao không hiểu Thầy thường tới gặp ?

Nhưng con trần đã vấp lời khuyên.
Cách bức tường do bởi tình tiền,
Hay danh lợi, chức quyền tô động.
Đến với hình, quán hình bất bóng.
Thì làm sao Thầy vọng Lôi Âm ?
Thầy khuyên con thông suốt thậm thâm,
Quay bển gót xa xăm uẩn khúc.
Còn nhiều trẻ tu vì vinh nhục,
Thì làm sao trọn khúc thiêng liêng ?
Có nhiều đứa tu bởi chức quyền,
Thầy không độ tịnh yên đâu nhé !
Có nhiều trẻ tu thời cốt lẹ,
Nhưng nhác lòng lạnh tẻ thâm sâu.
Có nhiều đứa tu thật là lâu,
Nhưng chuyện trần từ đâu không gác.
Thì làm sao khí Thầy thấu đoạt ?
Mà linh hồn giải thoát hơi con !
Muốn theo Thầy, dạ sắt lòng son.
Muốn theo Thầy phải bòn công quả.
Muốn theo Thầy mau mau giải họa !
Thầy độ hồn tất cả sanh linh.
Thầy là đấng Vô Cực không hình,
Ban tình thương muôn nghìn con dại.
Thầy nói lời nhưng lòng tê tái,
Nhiễm bịnh đời con phải ráng lên.
Muốn theo Thầy học đạo lâu bền,
Dụng thời gian như tên bắn lẹ.
Muốn theo Thầy, Đạo con mở hé.
“Nhập Định Thiên” con trẻ mau đi !
Muốn theo Thầy mở máy huyền vi,
Thì tâm trần con ly nghe hơi !

Muốn theo Thầy con đừng nghĩ lợi,
Lợi của đời chẳng tới siêu nhiên.
Muốn theo Thầy con chẳng đem tiền,
Thầy sẽ độ hườn nguyên linh khí.
Muốn theo Thầy con đây tinh túy,
Năng hành trì thông chỉ huyền gia.
Muôn theo Thầy đến Cửu Trùng Tòa,
Con phải bỏ, xông pha tu học.
Muốn theo Thầy tịnh tâm tánh lọc,
Đề an bình Nhâm Đốc chuyên khơi.
Muốn theo Thầy con phải không lời,
Mà dòm trong chẳng đời tư tưởng.
Muốn theo Thầy con thì độ lượng,
Ban tình thương cho những muôn loài.
Tâm Đại Đồng con chẳng mờ phai,
Muốn theo Thầy lập ngay ý chí.
Thầy thường đến xạ vào linh khí,
Độ con trần trướng vị Đại thiên.
Năm canh trâu, Thầy vẫn triền miên.
Gọi hồn trẻ tham thiên con hỡi !
Đạo trong lòng con năng vun xới,
Thầy phụ tay dẫn tới Huỳnh Khai.
Muốn theo Thầy con chẳng lung lay,
Tinh-Khí-Thần tác lai hòa hợp.
Thầy sẽ dạy thở vào không ngợp,
Con hít hơi từng lớp lớp từ từ.
Con sẽ thấy ánh sáng chơn như,
Mà rút điểu đi từ Nê Đảnh.
Nếu bên ngoài con đây ớn lạnh,
Thì thổi ra mới tịnh chơn lòng.
Con oi con ! Các huyết khai thông,

Tám bốn ngàn chơn lông đều mở.
 Con ơi con ! Dù thân trần ở,
 Nhưng tâm hồn hòa ngộ ý Thầy.
 Con ơi con ! Học Đạo gì đây ?
 Thầy đã dạy một bài hạo khí.
 Con ơi con ! Trẻ già lí nhí,
 Ráng nghe Thầy, tinh túy Đạo thâm.
 Con tu học đừng nghĩ tháng năm,
 Phải trường kỳ diệu tâm Cha cả.
 Tâm Thiên Lý tri ra phúc họa,
 Ân khuyết Thầy nay đã trao con.
 Lòng của Thầy, giảng dạy ăn mòn.
 Vào óc con vẫn còn đen tối !
 Thầy dẫn giải rất nhiều đường lối,
 Dùng ngụ ngôn con hỏi nghe chẳng ?
 Thầy linh quang là điểm chơn thân,
 Dạy thông đồng không cần lời chữ.
 Nhưng phân biệt, trẻ hiền hay dữ.
 Đều con Thầy thứ tự lớp lang,
 Hay đội sừng, lông lớp còn mang.
 Thầy vẫn độ đem sang Tây Vực.
 Thầy thương con, đau than cơ cực !
 Miễn con trần tiếp lực điện thiên.
 Con ơi con ! Tu giải trần duyên,
 Là đau khổ, không yên con hỏi !
 Thầy khuyên con, ngày đêm đi tới.
 Thầy sẽ truyền cho bởi điện linh.
 Nhưng dạy con là Đấng vô hình,
 Tạo hóa sanh hữu tình vạn vật.
 Thuở ban sơ tâm con chơn chất,
 Nhưng dần dần đánh mất thiên lương.

Nên Thầy đây mới thấy thảm thương,
Vì con trần vắn vương hằng buổi.
Con ơi con ! Nay đã bao tuổi ?
Sao không tu, làm lui về Thầy ?
Các con trần chẳng chịu bắt tay,
Mãi giày vò đau Thầy quặn thắt !
Đáng làm Cha tình thương không mất,
Nhưng bởi con vắng vật bên ngoài.
Thế nên Thầy đau khổ ra bài,
Bài học thuyết hoằng khai độ thế.
Chữ Cao Đài tá danh xuống thế,
Để hạ mình dạy trẻ lo tu.
Tu phải ráng dẹp thói phạm phu,
Mà đến Thầy, Thầy bù cho điểu.
Thầy không dụng cái quyền sai khiến,
Tự tâm con ứng hiện mới hay,
Thầy thương con nên nói lời này,
Để con trần mê say học Đạo.
Thầy đủ quyền bởi Thầy tác tạo,
Sẽ diệt đời hết ráo cho coi !
Nhưng Thầy thương ngẫm lại thì thôi,
Bởi con trần loi ngoi lóp ngóp !
Thế nên Thầy vẽ ra từng lớp,
Để con trần hội họp mau tu.
Đạo của Thầy nay đã bao thu,
Sao không chuyển tâm tư biến sáng ?
Tu thì phải ngày đêm bương ráng,
Bởi lòng con chán nản gây ra.
Cộng cái tâm biếng nhác la đà.
Nên nguồn Đạo tam gia thống khổ !
Thầy thương con nói lời tận độ,

Lần cuối cùng nơi chỗ trần gian.
Thương con trần, than thở nát tan !
Nhưng con đại hoang mang bao lẽ.
Không sười đạo để cho nhạt tẻ,
Nay con trần, là kẻ ngu si.
Thầy dạy khuyên ả khúc lâm ly !
Để thức tỉnh hành trì Đại Đạo.
Thầy thương con, muốn mặc cái áo.
Cho con đời hết ráo con ơi !
Đạo Thầy đây khai sáng bao lời,
Thầy đem đến để mời từng trẻ.
Nhưng con trần xem thường Đạo rẻ,
Nên nhún trẻ biếm nhẽ Thầy Cha !
Chê rằng Thầy nay đã quá già,
Không đủ lực làm Cha phải đó !
Con chớ xem thường Cha bỏ ngỡ,
Dụng quyền năng để có oai phong.
Nhưng tình thương Cha vẫn nặng trong,
Lần cuối cùng độ vòng tư tưởng.
Thầy muốn trẻ đừng nhìn vào lượng.
Hườn tiên thiên chuyển hướng tu hành.
Cha bản gốc năng lực là sanh,
Thì cũng diệt trọn dành biến đổi.
Nhưng ngấm lại thương con nông nổi !
Nên cuối cùng xá tội cho con.
Là Cha đây nói những héo don !
Kỳ Hạ Ngươn dựng tròn bảng Đạo.
Cha độ con muốn lên rớt ráo,
Giải thoát hồn con tạo thành thời !
Còn thú cầm tiến hóa muôn nơi,
Hay thảo mộc không lời hô hấp.

Thầy xạ điện bao lần tràn ngập,
Nhưng âm dương Thầy lập ban sơ.
Thầy vẽ ra Thái Cực Đồ Thơ,
Quay linh vị dật dờ không đặng,
Cửu Trùng Thiên Thầy đây đã trấn,
Mong con trần nhục nhằn mà tu.
Con mau thoát khỏi chôn trước tù,
Nêu danh Đạo thiên thu bất hoại.
Thầy dạy con tu đừng phải trái !
Chịu thiệt thòi đổi lại Tiên Thiên.
Thầy dạy con từ dữ ra hiền,
Mà hô hấp tri nguyên bản thái.
Con hãy tu ráng mà canh cải,
Tình Đại Đồng ban rải khắp nơi.
Đạo tâm con chớ có đổi dời !
Mà giữ vững theo thời gian đến.
Đạo của Thầy vô bờ vô bến,
Tùy căn duyên sắc lệnh gieo truyền.
Thầy đây là một Đấng Huyền Thiên,
Mà châu tải chơn truyền Đại Đạo.
Thầy tặng con hồi môn của báu,
Là khí Thầy đã tạo sơ sinh.
Thầy dạy con biến hóa vô hình,
Là vạn trạng vô tình sanh trưởng.
Thầy muốn con như Thầy độ lượng,
Thương mọi người, thương những trần mê.
Tâm của con trọn Đạo quay về,
Hòa Vô Cực nhàn quê Thầy đó !
Con ơi con ! Đừng vào trong rọ,
Rọ của đời, Thầy bỏ con nghe !
Con tu hành hãy khá dặt dè,

Bởi quí trần cận kề con mãi.
Con tu hành khổ lòng há ngại,
Tiếp điển Thầy châu tải Luân Xa.
Con hiệp Thầy chớ có bỏ qua,
Gìn tâm Đạo tìm ra siêu lý.
Thầy biết con tu thời khôn lụy !
Ban ân lành, Thầy chỉ đêm khuya.
Thầy mong con cố gắng trau tria,
Dùi mài, đục để bìa Đại Đạo.
Thầy muốn con là người xông xáo,
Để tu hành quả báo dứt đi !
Thầy muốn con đạt máy huyền vi,
Thầy ban thưởng mấy khi con học.
Nhưng con đời bởi vì ngu ngốc,
Chê điển Thầy không lọc bốn ngươn.
Hạo Nhiên Khí thì con quên hết,
Điển của Thầy con đây không kết.
Máy âm dương sai lệch từ lâu !
Con ơi con ! Thầy luống u sầu,
Bởi vì trẻ do đâu mê muội !
Nay Hạ Ngươn đến rồi tàn buổi,
Mà con trần lủi thúi qua mau.
Con gây chi cái cảnh máu đào ?
Không tu học Thầy nào cứu được !
Thầy độ lượng trẻ nên châm chước,
Nhưng con trần ít phước họa nhiều.
Thế cho nên, Đạo rất cao siêu.
Con kém cỏi bao nhiêu chẳng rõ.
Đạo của Thầy con không giác ngộ,
Mà tu hành đến chỗ hờn tinh,
Thầy đã dạy con học nội kinh,

Nhưng làm biếng khi nhìn quên hết.
Còn chuyện đời con thường la lét,
Không nhập tâm mà kết Đơn Điền.
Thì làm sao con đúc trọn duyên ?
Đặng gặp Thầy nơi miền linh khí.
Con trần tu lập trường không chí,
Không vững tâm suy nghĩ bên ngoài.
Thế nên con bị quỷ tay sai,
Mãi dày vò lung lay nguyên bản.
Thầy là Cha, sanh con hỗn độn.
Không hiểu lời, lời Đốn của Cha.
Thế con đi cứ mãi Ta-bà,
Đoạn đường đời tìm ra chẳng được.
Sao lời Thầy con đây từ khước ?
Làm cho Thầy chẳng được an vui !
Đạo lòng con chẳng chịu nếm mùi,
Thầy chẳng tiếp rên trui cho trẻ.
Thầy khuyên con lớn, già, trẻ, bé.
Gắng, Đạo Thầy cho lẹ con ơi !
Chuyên tư tưởng, Cha đến tận lời.
Bằng **tâm Không** mà khơi Đạo sáng.
Thầy khuyên con, miễn con đặng rạng.
Thầy tiếp lời chiếu rạng Huỳnh Trung.
Miễn rạng con tâm được đại hùng,
Mà tự lực vẫy vùng dương thế.
Nếu con tu khí linh có bé,
Thì Thầy đây dạy trẻ bao điều.
Con hấp hô đủ, số trọn chiêu.
Ba sáu vòng Thiên điều dĩ định.
Nếu xác thân con thường hay bệnh !
Thầy dạy con cung kính bề trên.

Lòng đạo đức con chẳng được quên,
 Ráng tịnh luyện lâu bền con hồi !
 Thì bịnh trần không bao giờ tới,
 Năng chánh định ý con nào khởi !
 Con bịnh tâm do bởi lòng con.
 Vì con tu chẳng được vuông tròn,
 Nên nghiệp hành khiến con khổ nhọc.
 Nếu ít sức muốn lên đoạn dốc,
 Phải nghỉ ngơi Mạch Đốc Hòa Nhâm.
 Con ơi tu, nát ruột gan bầm !
 Là chí cả, phương châm Thầy dạy !
 Con ráng tu thói phạm biển cải,
 Từ tâm đời, để lái Đạo tâm.
 Cái thân trần con tạo quyền năng,
 Mà chuyển xoay theo lần thiên điển.
 Thầy cho con ít lời vốn liếng,
 Để con trần ứng hiện tu đi !
 Con ơi con ! Hãy ráng năng trì,
 Đừng biếng nhác thì ly Cha cả.
 Thầy dạy con, cuộc đời là giả.
 Đến với Thầy mang cả tâm tư.
 Đến với Thầy bằng đức thiện từ,
 Đến với Thầy chơn như chiếu sáng.
 Thầy thương con tặng đây mấy lạng,
 Là những lên giải nạn trầm kha.
 Con tiếp điển thì hiểu tìm ra,
 Nếu thiếu chí, có Cha trợ lực.
 Miễn là con tu sao tự sức,
 Dụng oai linh Thầy bức con ơi !
 Cho oan nghiệt con được rã rời.
 Đến với Thầy bằng lời minh thệ,

Con gắng tu chớ đừng bê trễ !
Học Đạo Thầy đâu dễ con ơi,
Vì Đạo Thầy không nói ra lời.
Tùy duyên ngộ, con thời hoằng hóa.
Đạo của Thầy thật là rất lạ.
Đừng xem thường trả giá nghe con !
Thầy hạ mình hết nổi héo von,
Mong con trần mót bòn lý trí.
Con đã tu bỏ qua nhảm nhí,
Chuyện của đời đừng nghĩ, đừng hay.
Tâm Trung Dung là đến với Thầy,
Vạch hai lối, Nê Khai hòa sáng.
Từ Vĩ Lư con đây tỏ rạng,
Tiếp điển Thầy giải nạn luân hồi.
Con gắng tu thì ráng tô bồi,
Năng thiên định phản hồi phục vị.
Này con ơi ! Lời khuyên thâm thúy,
Thầy ra lời bí chỉ cho con.
Con tu rồi chớ khá giận hờn !
Tham, sân, si, thiết hơn phải bỏ !
Con ơi con ! Cửa lòng mở ngộ,
Thì không nên, con có hay chăng ?
Phải đóng đi sáu cửa tâm thân,
Đừng quấy động phong trần vun quén.
Con đã tu thì tâm dè nén,
Thầy thương con một chén quỳnh tương.
Thấy con trần tu học nên thương,
Thầy khuyên giải, phô trương ẩn khuyết.
Thầy đã trao cho con đặng biết,
Trao cho con lẽ thiết lời hay.
Đây lý lẽ siêu thoát của Thầy,

Con gắng học mà quây quả gót.
 Con ơi con ! Tu thì chẳng ngọt,
 Ráng đấng lòng chót vót tim **Thầy**.

HỮU :

Thầy đây trở gót độ trần gian,
 Tiếp điện thiên cơ đã vén màn.
 Phút chốc quyền năng xoay cực lực,
 Cao Đài rõ tiếng tận Nam Bang.

PHÚ :

Lời Tệ Huynh vén màn huyền bí,
 Hỡi Đệ hiền ! Trục chỉ cùng Huynh,
 Hòa chí thể, độ hết quần sinh.
 Qua thảm khóc muôn nghìn đau khổ,
 Vén huyền cơ Huynh đây đã lộ !
 Hỡi Đệ hiền ! Ban bố tình thương,
 Nay mới Đạo hãy gắng phô trương.
 Mà dìu dẫn nhân dương tu học.
 Đây thiên điện Đệ ôi ! Bao bọc,
 Là khí thiêng nã tróc gian trần.
 Đệ ơi Đệ ! Lời Huynh đã ân cần,
 Đệ hãy gắng trăm phần đoạn hết.
 Đạo lòng Đệ hằng ngày hãy kết,
 Để độ đời tròn hết nhân duyên.
 Gieo tình thương khắp chốn mọi miền,
 Con của Cha tùy duyên ứng biến.
 Lời Tệ Huynh là lời thiên điện,
 Vì thương đời nhắc tiếng công phu.

P.Nguyên : Kính Đại Huynh ! Tạm dừng đàn, để khi khác mình tiếp nữa.

N-M-Chiêu :

Thăng đàn trở gót Tệ Huynh đi,
Chúc Đệ hườn nguyên Bửu chí trì.
Độ hết trần gian xoay điển lực,
Tùy thời ứng biến hiệp thì kỳ !

Thôi Huynh thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

**Ngọ thời, ngày 25 tháng 06 niên Mậu Thìn.
(07-06-1988)**

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
KHAI TRUYỀN CHỜN LÝ
&
TIẾP ĐIỂN THẦY DẠY :
DIỆU PHÁP CHỜN THỪA
(Tiếp theo)**

P.Nguyên : Kính chào Đại Huynh !

N-M-Chiêu : Này hiền Đệ ! Hiền Đệ có điều chi tiếp

tục đàm đạo về vấn đề thực thi gây dựng mỗi Đạo của Cha thì hiền Đệ cứ bày tỏ, có Tệ Huynh đây để giải đáp?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiệ Đệ xét rằng việc chuyên cơ Đại Đại Vô Vi của Thầy trong tương lai, đó là cơ Tuyển Độ, Đại Huynh có ý kiến gì để đóng góp, giúp cho Tiệ Đệ ? Xin Đại Huynh tùy theo nhân duyên hoan hỷ !

N-M-Chiêu : Bởi vì nay Tệ Huynh tiếp diễn giảng đàn chớ không phải là một người trần gian có xương có thịt, thì Tệ Huynh đây sẽ tùy theo khuôn luật của Thầy ban. Cùng nương vào hữu thể của hiền Đệ hiện tại, chung nhau đầu cột xây lưng mà xây dựng Đạo Thế thì ý kiến của Đệ như thế nào ? Tệ Huynh đây sẽ tiếp.

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Như vậy Đại Huynh có thể thuận tiện giảng cơ các nơi, Đại Huynh tuyển lọc một số hàng nguyên nhân trọn lành trong phái Chiếu Minh nói riêng, nói chung là Cao Đài, rồi sau này nếu thuận duyên thì cho gặp Tiệ Đệ, như vậy Đại Huynh có đồng ý không ?

N-M-Chiêu :

NGÔ tộc tu hành hiệp diễn Cha,
 MINH siêu ứng lý giải ôn hòa.
 CHIÊU hiền chí thiện đồng tu học,
 Khai mỗi Cao Đài Đạo của Cha.

BÀI :

Này Phục Nguyên ! Lân tư Huynh tiếp,
 Chưa hết lời theo nhịp truyền ban.

Hôm nay Đạo mở Nam Bang,
 Mau theo bước tiến Nhân tàng dựng lên.
 Đệ gieo mối, xây nền Thánh Đức.
 Đòi Tân Dân xuất bực Phật Tiên.
 Nam Bang sẽ trở thật hiền,
 Cơ Trời tá thế giáng miền trung ương.
 Dân da vàng tình thương nhiều lắm !
 Máu Lạc Hồng dòng giống ngàn năm.
 Huynh đây nhắc chuyện xa xăm,
 Lấy làm tiêu biểu phóng tầm Đạo đây.
 Hỡi Đệ hiền ! Năng xoay chí dốc,
 Có Tệ Huynh giảng lọc ban hành.
 Đạo Thầy phát khởi năng sanh.
 Hạ ngươn hết buổi Đạo thành Đệ ôi !
 Chung một dãy sống đời của Đệ,
 Hòa cùng Huynh bài kệ siêu phàm.
 Trọn gìn vững chí lo kham,
 Cùng con đất Việt, việc làm Thầy ban.

Phải không này Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu : Vậy hiền Đệ có ý chi xin cho Tệ Huynh biết ? Rồi Tệ Huynh sẽ bỏ khuyết vào, Tệ Huynh đây sẽ có một vài thiên ý cùng hiền Đệ trên bước đường hành đạo hôm sau.

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Theo thiên ý của Tiệ Đệ trước khi chuyển cơ cứu thế thì phải Tuyển Trạch một số nguyên nhân giác ngộ trọn lành hội đủ những

điều kiện : Thánh Thể - Thánh Tâm - Thánh Thiện.
Song song phải đầy đủ khả năng, trí huệ, minh triết,
và đạo pháp thì mới hòng sau này để gây dựng cơ tận
độ, phải không kinh Đại Huynh ? Như vậy, xin Đại
Huynh góp ý !

N-M-Chiêu :

Ôi ! Nước Việt Lạc Hồng bờ cõi,
Dân anh hùng lời nói ôn tồn.
Người Nam trí Đạo vẫn khôn,
Xuất lời lý pháp hùng hồn Đệ ôi !
Lòng của Huynh đòi nơi hăng nghĩ,
Đất đã lành thiện ý đi ra.
Cùng chung con của một Cha,
Làm sao gây dựng Tam Gia qui về ?
Vì cõi Á, Bồ Đề đang mở.
Cõi Trời Âu đang lỡ nhịp hành.
Văn minh khoa học xác thân,
Thế nên mất Đạo không lành Đệ ôi !
Còn Việt Nam tùy thời chất phát,
Nhưng Đạo lòng dào dạt biết bao !
Huynh đây gây dựng Nam trào,
Để khai sáng Đạo Thầy trao khi nào !

Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu : Này hiền Đệ ! Thể theo lời nói của Đệ, ý
nghĩ của Đệ thì Tệ Huynh đây xét thấy rất đúng và phù
hợp với thời của Đệ đang xuất thân đó, phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy ! Vì cơ cứu thế vào kỳ này, nếu mà mình không chọn hàng chánh giác, chánh đẳng, nguyên nhân trọn lành thì không thể nào chuyển Đạo diu đời được. Cứu đời mà còn thói phạm phũ tục tử thì thử hỏi như vậy làm sao triển khai ánh sáng Đạo của Thầy ra xiển dương hóa độ toàn linh ? Độ đời thì phải hàng trọn vẹn, “Tâm phạm tử, Tâm Đạo sanh”. Được như vậy mới đem xác thân giả này, dụng trí huệ Tâm Kinh và Đạo Pháp, hiệp với Vô Vi mà độ đời tùy duyên. Không còn bị ngoại cảnh danh lợi, quyền... cám dỗ, gặt nhử và xô ngã vào tình đời nữa. Được như vậy mới làm sáng tỏ Đạo Thầy, ngược bằng không thì không thể được.

Do đó, hàng hành giả phải biết từng theo qui luật, giới hạnh, gương sáng trọn lành để tạo niềm tin Thánh Đức mà giáo độ nhân sanh. Chớ bằng không thì hóa nhân toàn là vô minh tục tử xen vào cơ Đạo thì lại hư nữa. Như vậy “Thà là không có, còn hơn có mà vô dụng”. Và còn có hại là khác, bạch Đại Huynh có đồng ý không ?

N-M-Chiêu :

Nghe mấy lời Đệ đây mở ngõ,
 Lòng Tệ Huynh đã rõ tư đầu.
 Đệ ơi Đệ ! Mối Đạo chìm sâu,
 Nay mở sáng khởi đầu bước tiến.
 Nhưng trước khi năng trau tịnh luyện,
Tịnh cái tâm mới hiện chữ Thầy.
 Dùng góp nhặt tàn sức lời này,
 Nay Tệ Huynh phô bày diễn ý.

Vì Đệ ơi ! Trời Nam quốc tụy,
 Hồn thiên nhiên chức vị Thầy truyền.
 Phải làm sao rạng tiếng cơ thiên !
 Đệ gieo mối Phục Nguyên danh pháp.
 Đệ ơi Đệ ! Đứng vào BỒ Tát,
 Ra cứu đời dào dạt tâm can.
 Lòng Tệ Huynh chơn thật lòng vàng,
 Muốn cùng nhau quày đoàn hiệp sức.
 Dù không xác Huynh đây biển lực,
 Gom góp lời lĩnh vực tâm tu.
 Cùng chung nhau con của Đại Từ,
 Hãy xoa dịu ưu tư nổi sóng !
 Đệ với Huynh cùng nhau dòng giống,
 Người da vàng máu nóng cao sôi.
 Dãy non sông ta phải vun bồi,
 Mà tô điểm xem coi lịch sự !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, phải như vậy ! Thấm thía lắm !

N-M-Chiêu :

Nay Tệ Huynh ra lời cùng tự,
 Sẽ diễn bài từ chữ lớp lang.
 Đệ cùng Huynh, cùng giống Nam Bang.
 Do Cha chuyên huy hoàng khai mối.
 Minh cùng nhau một đường rẽ lối,
 Để cứu đời gây cội Huynh tiêu.
 Tệ Huynh đây dù thác đã siêu,
 Vẫn nhập cuộc Thiên điều lối dạng.

Không xác thân điển linh hằng sáng,
 Nói ra lời tỏ rạng huyền cơ.
 Này Đệ ơi ! Trung trực chớ ngờ,
 Lời Tệ Huynh nãy giờ lộ hiện.
 Nước Nam Ta đã nhiều binh biến,
 Bao khổ sâu dân tiến, càng lùi.
 Thế cho nên, cơ Đạo rồi nùi !
 Đệ ơi Đệ ! Tìm khơi sao hồi ?
 Nay Tệ Huynh góp lời vun xới,
 Chuyển tâm đồng đi tới Đệ hiền.
 Cùng bắt tay gầy dựng mối giềng,
 Không phai nhạt cơ thiên dĩ định.
 Thầy khai Đạo đã dùng chữ Bính,
 Để đứng đầu đưng dính chuyện chi.
 Tiếp với Thầy cho trọn huyền vi,
 Lời ý Thầy muốn gì Đệ hồi !

Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên :

Bính Tiên Thiên rải ban để đợi,
 Đợi Phục Nguyên kỳ tới giáng trần.
 Đó là phục mạng Kim Thân,
 Cao Đài Đại Đạo khai hoàng Kỳ Tam.
 Đệ đã diệt ý phạm trực ngộ,
 Dem Đạo mầu trang độ thể nhân.
 Đại Huynh tiếp sức Nhãn Thần,
 Rải nguồn chơn lý siêu thâm cứu đời.
 Đòi đau khổ rời rời u ám !
 Dương đạo Thầy soi sáng trần gian.
 Cho người tỉnh lại hồn hoàn,

Tu hành giải nghiệp giây oan không còn !

Trên thiên điền Chí Tôn ban bố,

Dưới hữu hình tận độ người mê.

Xiển khai chánh pháp Bồ Đề,

Đó là “Nhãn Tạng” cha phê vạch đàng.

Kính Đại Huynh vén màn kỳ hậu,

Có Phục Nguyên roi dấu bước chơn.

Mặc dù thân khổ há sòn,

Nhưng tâm thiết thạch keo sơn giờ ngày.

Kính thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Đạo của Thầy một mai, mai một.

Bởi con trần vì tội đỉnh sang.

Thế Đạo Thầy đã lỡ sang ngang,

Ta hãy gắng lập đoàn chung lực.

Bao lời Đệ, Huynh đây nhận thức.

Đệ Phục Nguyên cũng bực thiên tài.

Chớ bao giờ chí Đạo nhạt phai !

Theo dấu vết Cao Đài biến diễn.

Đệ thanh lòng hòa cơ tịnh luyện,

Để thấy tâm ứng hiện “Nhãn” Thầy.

Tệ Huynh thường mãi mãi vẫn xoay,

Tiếp Từ Phụ lời hay thêu dệt.

Hòa khí nhau Huynh cùng Đệ kết,

Vẽ cơ Trời chẳng lệch Đệ ôi !

Mau mau đi phản bản hườn ngôi,

Huynh sẽ giảng những lời huyền bí.

Ẩn tàng trong cơ thiên linh vị,

Thầy dạy rằng : Nhứt Khí Tiên Thiên,

Nay Phục Nguyên, Đệ hãy gieo truyền !
Chung một cõi Tam liên phối hợp.
Mau cứu người còn đang đại đột,
Hỡi Đệ hiền ! Tạo cốt huyền linh.
Mau dựng lên một máy siêu hình,
Huynh sẽ gởi tàng kinh thơ cổ.
Nay điền thiên Huynh đây thổ lộ,
Chuyển tiếp nhau để độ người đời.
Miễn Đệ hiền tâm chẳng buông lơi,
Thì Tệ Huynh chuyển đời tư tưởng.
Mau mau đi cùng nhau hướng thượng,
Dem xác trần nhân nhượng độ đời.
Cùng chung là con của Cha Trời,
Huynh sẽ nói những lời thiết yếu.
Huỳnh Đạo Khai chữ Thiên bí diệu,
Nay Đệ hiền có hiểu hay không ?
Chớ Đạo Thầy cứ mãi xoay vòng,
Chưa ra lối sạch trong tu học.
Thầy điểm hóa Linh Quang bao bọc,
Xé huyền vi Nhâm Đốc cho con.
Mau mau ráng công quả mót bòn !
Lời Từ Phụ vẫn còn in trí.
Đây Thầy trần chữ trên là “Khí”,
Con nhập tâm huyền bí Thầy truyền.
Bài Thầy giảng “ Bí Pháp Tiên Thiên”,
Là quẻ “ Thái ” gieo truyền chơn lý.
Đạo Thầy khai pháp truyền Bính Tý,
Dùng Bính Dần sắc chỉ Thầy ban.
Bính hợp Hỏa chẳng có ly tan,
Này con trần mở màn sẽ thấy.
Bao lời khai của Thầy sở cậy,

Con trần gian, ôi ! Hãy lo tu.
 Đây Thầy giảng từ khí mật mù,
 Khí Hạo Nhiên, Đại Từ điểm hóa.
 Thầy là Đấng quyền năng Cha cả,
 Nam chủ dương Thầy đã thường xoay,
 Nữ chủ tịnh lời Thầy giảng dạy.
 Quê Tiên Thiên con nên nghiệm lại,
 Sao Đạo Thầy cứ mãi bênh bồng ?
 Con hồi con ! Đạo lý không thông.
 Chẳng tu luyện cõi vòng thôi chuyển !
 Thầy dạy con phản hườn tinh tiến.
 Mau phục đơn linh điền ban đầu,
 Để Thầy tiếp bút chỉ cơ mâu.
 Lòng của con cạnh cầu học Đạo.
 Nay Thầy độ cho con hết ráo,
 Để con khờ tu tạo mau đi,
 Thầy đã vén cái bức huyền vi.
 Con Tiểu Thiên Địa trì y nhé !
 Đại Linh Quang con nên rõ lẽ,
 Số Hà Đồ dạy trẻ sơ sanh.
 Con ơi con ! Tiếp điển ngũ hành,
 Kim, Mộc, Thủy, Thổ sanh con đó !
 Linh khí Thầy, đây là hai ngõ.
 Là âm dương sáng tỏ con ơi !
 Con hấp hô cho đủ số Trời,
 Là nóng lạnh theo lời Cha dạy.
 Nam chủ dương ấy là bên phải,
 Nữ chủ âm ấy tự nơi lòng.
 Mau mau hòa mạch Đốc cùng Nhâm,
 Là giao kết hình thâm yếu lý.
 Quê Tiên Thiên, Thầy đây đã chỉ.

Phát họa lời tinh túy Cha ban.
Hãy tu học cho trọn Nhân Tàng !
Nhân Chủ Tâm mở mang sâu lớn.
Chánh định lòng thói phàm chớ gọn,
Con sanh ra trong chốn trần gian.
Tức phát động dương khí linh quang,
Muốn gặp Thầy trở đàng con nhé !
Khí trời đất nuốt đi của trẻ,
Nay trở về lớn bé phải tu.
Mà cướp đoạt Linh Khí Mịt Mù.
Để trở về thiên thu bất hoại !
Thầy giao con linh đơn luân tải,
Hột Bửu Châu cực thái Thầy ban.
Thầy dạy con thật rõ vững vàng,
Là thấp sáng Kim Cang Mồ Thổ.
Đúng canh Tý con đây mau nhỏ,
Là chủ dương ở chỗ Đơn Điền.
Con ơi con ! Mau phục quẻ Thiên !
Xoay Bát Quái đếm liền ba sáu.
Giờ Ngọ thì chủ âm hết ráo,
Thối Âm Phù tác tạo khí linh.
Thầy phát họa mở máy siêu hình,
Con hãy lánh, để gìn chơn bôn.
Ráng tu học hà phanh trọn chôn,
Khai Huỳnh Đình tiếp bôn Tiên Ông.
Nam phương Tây trấn lại một vòng,
Bắc phương Thủy con thông biết lấy.
Tây vực Đoài, con đây châu tải.
Bắc chủ vì thiện khải Cha ban.
Con gắng tu đến cảnh Niết Bàn,
Tâm hư tịch tâm sang yếu lộ.

Con ơi con ! Đạo thời ngưỡng mộ,
Đến với Thầy ban bố điển linh.
Thầy thương con vì nghĩ chút tình,
Của Cha cả đã sinh sự sống.
Dù con trần tâm còn quá nóng,
Nhưng lòng Thầy đã động tình thương.
Dù đại khờ trẻ tạo nhiều nương !
Nhưng Thầy dạy kỹ cương tịnh luyện.
Con ơi con ! Cuộc đời lắm chuyện,
Muốn đến Thầy chuyển biến tâm tư.
Ấy là con đã đến Đại Từ,
Lòng tịch diệt hườn hư hỗn độn.
Con ơi con ! Thầy sanh lẫn lộn,
Cho con trần học chốn thế gian.
Để cho con tiếp điển thiên ban,
Mau cướp khí Thầy chan con đó !
Thầy thấy con vẫn còn quá nhỏ,
Bầu khí linh chẳng có đủ đầy.
Càn Khôn quyện con đã đi sai,
Vẽ pháp trần con bài không biết.
Đây Thầy dạy mấy lời ẩn khuyết,
Cho con trần hãy diệt lòng phàm.
Đạo của thầy con gắng lo kham,
Mà khai hóa Nam Bang tỏa ánh.
Con biết rằng Đạo Thầy chuyển bánh,
Gắng tu hành hườn tánh linh thiêng.
Đạo Thầy khai, thấp sáng giáo truyền.
Toàn chơn dương qui nguyên phục bản.
Bính Hỏa thời Thầy sanh ra chốn,
Để con hiền khởi “Đôn” trần mê.
Con ơi con ! Lạc cõi nhàn quê,

Mau trở về, nã nê Cha lẳm !
Vũ trụ hành, tay Cha đã nắm.
Thì làm sao con đậm tô lên ?
Gieo Thánh Đức con hãy xây nền,
Hột Linh Đơn chẳng quên cho trẻ.
Mau nuốt vào để đừng nhạt tẻ,
Để con tràn mạnh khỏe đường tu.
Thầy thương con cái trí mịt mù,
Mãi đẳm đuồi phù du hồ hải !
Thầy động lòng nên nay lời khái,
Tiếp con tràn ở tại thế gian.
Để cho con vững dạ an khang,
Mà tu học mở màng Huyền Tấn.
Cha là Cha, quyền năng vô tận.
Giúp con tràn mấy bận gian nguy.
Con tô bồi đức hạnh hành trì,
Làm sáng đạo Anh Nhi phục khởi.
Con ơi con ! Đừng dùng chữ “Bồi”,
Thêm chữ “Nhưng” chẳng tới Đạo Thầy.
Đạo đâu bồi cơ vận rủi may,
Mà nói lời thầy lay cho lẳm !
Trẻ ơi trẻ ! Cơ Thầy đã nắm,
Phải hy sinh vận thẳm đồ rồi.
Mau mau trở, hườn lại bổn ngôi.
Thầy ban thưởng sáng soi nền Đạo.
Thầy khá khen tâm trần chí thảo,
Hiếu cùng Thầy mà tạo oai năng.
Dùng kỷ cương khuôn luật chuẩn thẳng,
Xây giềng mối tiếp thần linh khí.
Thầy sanh con đủ đầy oai vị,
Tạo muôn loài theo lý thiên nhiên.

Thầy thương con, những trẻ không hiền.
 Sẽ ban thưởng tiếp liên cho trẻ.
 Nghe lời Thầy học đi lớn bé,
 Học Đạo Thầy chẳng té đầu con !
 Học Đạo Thầy ngậm quả bồ hòn,
 Nhưng Thầy bù cho tròn quả vị.
 Con đừng dùng sắc hình tử khí,
 Thì Thầy xa, khốn lụy con ơi !
 Thầy dạy con bỏ chốn cuộc đời,
 Về nhà quê chẳng dòi đầu trẻ !
 Học ngàn năm Đạo Thầy đã hé,
 Buổi hạ nguồn Thầy bẻ hoa khai.
 Dụng bảng ngôn là chữ Cao Đài,
 Để ẩn tàng Thiên Khai Huỳnh Đạo.
 Thầy muốn con đi vào khuôn sáo,
 Theo ý Thầy quả báo sẽ vơi !
 Thầy thương con nên nói bao lời,
 Hãy chung thủy Thầy mời con trẻ.
 Thầy rất chán những gì mảnh khước,
 Của con trần bày vẽ dệt ra.
 Thầy đủ đầy quyền của người Cha,
 Sẽ hình phạt tà ma ác nghiệt.
 Thầy khuyên con mau mau tìm kiếm !
 Trong linh hồn chết lịm từ xưa.
 Thầy thương con thói tục bỏ chừa,
 Để cho Thầy “Vô Thừa” dạy dỗ.
 Thầy thương con quyền năng ban bố,
 Cho con khờ đoạn chỗ trần gian.
 Để cho con tu, Đạo mở mang.
 Chữ “Thiên Khai” ánh vàng sáng chói.
 Chiếu điển thiên dụng lời để nói,

Này con hiền ! Biết tội hay chưa ?
Hay cứ mãi trần thế say sưa ?
Thầy đánh trẻ cho vừa hơi nhé !
Thầy đem đến cho con đủ quẻ,
Các ly hào mau lẹ tu ngay !
Thầy sẽ mở ra Đạo hoẵng khai,
Chọn Thiên phong đủ tài, đủ đức.
Nếu con trần không nề cùng cực,
Thầy sẽ trao thiên luật chuẩn thẳng.
Tiếp với Thầy bằng ánh Kim Thân,
Sẽ rót điển qua phần cửu vị.
Thầy dạy đây những lời bí chỉ,
Vẽ hình đồ trọn khí thiêng liêng.
Nếu là con sẽ trở bản nguyên,
Thầy sẽ dạy “Huyền Thiên Đại Đạo”.
Nhưng tâm không vọng cầu nhón nháo,
Hãy bình yên mặc áo Cà Sa.
Đây áo pháp Thầy trần chữ Cha,
Là chữ “Khí” Tam gia qui mối.
Thầy dạy đây kỹ cương đề lối,
Để con tu xa thói tục phạm.
Thế thiên Thầy đừng có nhờ nham,
Làm hoen ố Đạo xàm xấu lắm !
Thầy thường khi điển thiên vẫn nắm,
Hãy vận trù đồ thám Tiên Thiên.
Đỏ chủ dương chuyên pháp diệu huyền,
Vàng sáng chiếu bình yên cố sự.
Tiếp xuân sang để mà thứ tự,
Hạ đến rồi trọn chữ Thiên Khai.
Thu đã tàn con phải biết ngay,
Đông thâm liễm hòa xoay sự nóng.

Con ơi con ! Vững hình yên bóng,
 Định tâm điền lắng đọng cho mau.
 Để xuân phong nắm mỗi vọn màu,
 Gìn cho vững Nam Trào Bửu Vị.
 Lời Tệ Huynh lố mòi huyền bí,
 Hỡi Đệ hiền ! Có nghĩ hay chẳng ?
 Đây ẩn tàng chút điền Kim Thân,
 Để giảng dạy xuất thần ngôn tự.
 Nếu thanh tịnh Huynh đây sẽ giữ,
 Những lời Cha căn cứ y hành.
 Cùng nhau hòa cho Đạo tương sanh,
 Để gieo mỗi Tam Thanh hóa chủng.
 Nay Ngọc Thanh đệ nên hữu dụng,
 Dụng Thượng Thanh cho đúng y hào.
 Còn Thái Thanh Đệ hãy đề cao,
 Là uy quyền nhìn vào hiệp chiêu.
 Quyền năng ấy, Đệ dùng mở khiêu.
 Cho nguyên nhân ít hiểu Đạo Thầy.
 Ngày tịnh luyện, đêm hãy chuyên xoay !
 Để Huynh tiếp lời Thầy cho rõ.
 Luyện ngươn Tinh, Đệ ơi ! Đừng bỏ,
 Dụng ngươn Thần, thố lộ lời Huynh.
 Đem ngươn Khí đừng có sanh tình !
 Tệ Huynh sẽ vẽ hình Từ Phụ.
 Đệ ơi Đệ ! Tự mình làm chủ,
 Gắng hành trì cho đủ cơ thiên.
 Tịnh cực độc, đệ hãy tri nguyên.
 Hà Đạo sự tùy duyên ứng lộ.
 Phanh cơ mâu, Đệ mau dẫn độ.
 Hối thúc đời đoạn chỗ mê tân.
 Tệ Huynh đây là đáng xuất thần,

Hòa Từ Phụ bao lần di giá.
Nếu Đệ muốn tiếp người Cha cả,
Tệ Huynh mời giảng hạ Đệ ơi !
Lời quý báu của Đấng Cha Trời,
Mau học lấy vậy thời sửa đổi.
Người tu học mau mau thúc hối,
Bôn chơn kinh lần lối chuyển ban.
Mồ Trung Ương là Thổ màu vàng,
Tâm chủ thân mở mang tất cả.
Hồn và Phách thường hay gieo họa,
Hãy chế định nhiếp cả vào trong.
Đệ hôm nay đã có Chơn Đồng,
Tệ Huynh tiếp khai thông yếu lý.
Lời Tệ Huynh đừng cho lãng phí !
Hãy nhớ hoài trường chí nam nhi.
Để cơ Đạo thỏa lý hòa qui,
Mà xoay lối huyền vi hồi Đệ !
“Bảo Nguơn” Thầy giảng lời trước để,
Cho con trần theo lệ y hành !
Đệ thông suốt cơ Đạo trường sanh,
Hãy cố gắng để dành khối óc.
Tệ Huynh biết xác trần lẫn lóc,
Thương bao lần lao nhọc Đệ ơi !
Nhưng xét thấy làm việc Cha Trời,
Dù có khổ vậy thời cũng đặng !
Nếu người tu nuốt nhiều cay đắng,
Thầy thưởng ban khuyết ấn Huỳnh Trung.
Nay Tệ Huynh khuyên đó vậy vùng,
Còn hơi thở để dùng cho Đạo.
Tệ Huynh nói bao lời hoài bão,
Mong Đệ hiện trọn ráo tâm tư.

Tệ Huynh đây sẽ tiếp thiên thư,
 Cho Đệ hiểu đi từ sâu kín.
 Tiếp với Thầy y theo sắc lệnh,
 Để ra lời chân chính Nam Bang.
 Mà xiển khai cơ Đạo huy hoàng,
 Rồi họ Nguyễn quày đoàn Đệ với.
 Đệ ơi Đệ ! Thầy đã muốn tới,
 Đệ gắng lòng vọi vọi cao xa.
 Đạo của Thầy vững chí Ta Bà,
 Mà khai hoát Tam Hoa tựu đảnh.
 Lời của Thầy thật là sâu cận,
 Vô giá thời cái trận Huỳnh Phong.
 Đệ ơi Đệ ! Nhứt chí vững lòng,
 Mà lo kết Thiên phong cửu vị.
 Dù ba nhánh cội đề một lý,
 Dù thân này ba khí chia ra.
 Nhưng lời Thầy đâu được cho xa,
 Đệ hãy gắng thông hòa bí yếu.
 Tu gắng học tâm này hứng chịu,
 Bao nhọc nhằn Huỳnh hiệu hết trơn.
 Vì Tệ Huynh lẽ lối vẫn còn,
 Đã bước đi, hòa chơn Đại Bửu.

Phải không hiền Đệ ? Vậy thì Đệ hiền còn tư tưởng tiếp Tệ Huynh nữa hay không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiên đệ kính thỉnh Đại Huynh tiếp nữa.

N-M-Chiêu :

Thầy dạy con Huyền Khung Kim Khuyết,

Đấng hóa sanh, sanh diệt con trần.
Mau tu học hiệp điển nguồn ân !
Sẽ gắng dạy chơn thần xuất chúng.
Rồi sau này, có ngày hữu dụng.
Thầy dạy ban cơ ứng thiên hành.
Dạy trọn lời đạo đức tương sanh,
Dạy qui luật ngũ hành khai khiếu.
Chỉ âm dương đủ đầy không thiếu,
Lấy chỗ dư cội liễu bù qua.
Thầy giảng kỹ ra sách Tam Tòa,
Để làm việc người Cha trưởng thượng.
Thầy dạy con lời đâu có nguợng,
Nhưng con trần bởi vướng oan khiên.
Nên nghe đó chẳng chịu làm liền,
Còn hứa hẹn triền miên tê tái.
Thầy gẫm đi rồi suy trở lại,
Thương con khờ ở tại dương gian !
Nên lòng Thầy cứ mãi chứa chan,
Để rãi điển bố ban con tục.
Này con ơi ! Tương liên hòa khúc,
Lấy tình thâm vinh nhục can qua.
Thầy giảng chút khai sáng mở ra,
Rồi sẽ thẳng về Tòa hư bốn.
Nếu thành tâm Thầy đây giảng chón,
Chón trần gian Thầy “Đốn” con đời.
Hãy lắng lặng tâm chớ buông lời,
Hãy năng trì để khơi Đạo sự.
Con ơi con ! Thiện lòng năng giữ,
Làm việc Thầy thứ tự y theo.
Cuộc sống con như gió bọt bèo !
Thầy sẽ bù, gắng gieo mẽ cốc.

Nếu con trần không dần lao nhọc,
 Hạt Bửu Châu, Thầy dốc cho con.
 Để con thơ tâm vóc chẳng mòn,
 Mau mau đến Thầy còn đợi trẻ.
 Thôi mấy lời Tệ Huynh đã hé !
 Hỡi Đệ hiền ! Hiểu lẽ hay không ?
 Huynh chúc Đệ là Đấng thiên phong,
 Tệ Huynh sẽ hiệp vòng linh điện.
 Đệ mau tiếp lời Huynh ứng hiện,
 Tiếp dài dài mở tiếng từ bi.
 Tiếp Từ Phụ quay chỗ Khảm Ly,
 Hỡi Đệ hiền ! Có gì hò hẹn ?

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Vậy thì từ đây tới sau, thuận thời Tiện Đệ sẽ kính thỉnh Đại Huynh giáng đàn tiếp với Đệ, vì Tiện Đệ lo mặt hữu hình về phương diện hành đạo, còn phần vô vi thì có Đại Huynh cùng cộng đồng Tam Giáo, cũng như Đại Từ Phụ trợ lực vậy.

N-M-Chiêu :

Nay Đệ, Huynh làm người đè nén.
 Chí nam nhi hồ thẹn với đời.
 Tệ Huynh đây giữ vững bao lời,
 Sẽ thuyết minh bày phơi tiếp Đệ.
 Vì Tệ Huynh thương đời châm chế,
 Nói bao lời thật dễ hiểu thông.
 Xưa chí Huynh những muốn Đại Đồng,
 Dùng qui luật trong vòng vương giả.
 Tiếp với Thầy là người Cha cả,
 Dạy cho Huynh mô tả chánh truyền.

Tệ Huynh học hai chữ Huyền Thiên,
Mãi ghi nhớ nhìn liền tư tưởng.
Thôi tiếp Đệ bao lời thiên hướng,
Mong Đệ hiền nhân nhượng hiểu cho !
Đây về sau Đệ chẳng có lo,
Huynh sẽ tiếp đẩy đò Bát Nhã.
Cùng chung sức, bắt tay giải họa.
Tiếp với Thầy để tả Chơn Kinh.
Kinh Đại Đạo chẳng có ra hình,
Mượn ngôn từ để gìn hậu thế.
Vịnh lý chơn, mình đây lập thế.
Độ dương trần lớn bé đều tu.
Đệ cùng Huynh vẫn mãi tạc thù,
Lời thi phú thiên thu bất hoại.
Xác thân này, tuổi đời còn ngại.
Chớ di ngôn để lại muôn lần.
Vì trần gian chân bước phong trần,
Nhưng hậu bút vẫn phần danh dự.
Đây Đệ ơi ! Tệ Huynh vẽ chữ,
Chữ Tu Hành lữ thứ y theo.
Mong cho Đệ hiểu rõ hằng đeo,
Mà giải mộng bọt bèo dương thế.
Chí làm trai Đệ nên tìm kế,
Kế cứu đời hậu thế danh nêu.
Nay sức trai, Đệ hãy ráng khêu.
Dụng Bửu Pháp mà theo dệt Đạo.
Là nam nhi bèn bồng vãn tạo,
Vững lập trường, mở tháo lòng ta.
Huynh với Đệ dù có cách xa,
Nhưng rất gần khi hòa thiên điển.
Này Đệ ơi ! Tùy cơ ứng biến,

Dụng thân trai tiếp điển linh hồn.
 Để thu góp diệu điển Càn Khôn,
 Mà độ thế, bảo tồn Đạo pháp.
 Tệ Huynh chúc bao lời giải thoát,
 Bước tiến lên để đạt như Huynh.
 Minh cùng nhau cửa Không sân Trình,
 Học với Thầy như in một chữ.
 Cùng với nhau, lập trường qui cũ.
 Một người Cha đoàn tụ hôm nay.
 Tệ Huynh mong Đệ chớ nhạt phai !
 Bao lời nói phô bày chỉ rõ.
 Trời Nam Bang từ đây dạng lối,
 Sáng Đạo Thầy để độ ngũ Châu.
 Hoát Huỳnh Trung, Đệ tịnh nhiếp thâu.
 Hòa linh khí, trọn bầu thiên điển.
 Khí âm dương Thầy thường xoay chuyển,
 Hỡi Đệ hiền ! Tịnh luyện thấy thôi,
 Dụng tam ngọn Đệ chẳng cho rời,
 Tinh, Khí, Thần không rời đó Đệ !
 Nay lòng Huynh ngâm vài bài kệ,
 Cho Đệ hiền ! Thông lệ hiểu qua.

THI :

Thăng đàn gợi lại chút niềm riêng,
 Tu học mau lên hỡi Phục Nguyên !
 Khai sáng trần gian cơ Đạo pháp.
 Thiên phong dựng lớp tiếp người hiền.

Thôi Tệ Huynh xin thăng...

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

**Dậu thời, ngày 26 tháng 6 niên Mậu Thìn
(08-07-1988)**

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
KHAI TRUYỀN CHƠN LÝ
&
TIẾP ĐIỂN THẦY DẠY :
DIỆU PHÁP CHƠN THỪA
(Tiếp theo)**

NGÔ-MINH-CHIÊU : Tệ Huynh chào hiền Đệ !

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Tiếp điển lần năm đến chốn này,
Phục Nguyên hiền Đệ gắng ghi bài.
Lời Huynh mộc mạc nhiều linh ý,
Hòa ái cùng nhau trọn Đạo Thầy.

Phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Đại hùng, đại lực tu trì.
Ép mình giới hạnh qui y giờ ngày.
Không bao giờ biết chệch sai,
Hườn nguyên ta cứ dồi mài thường xuyên.
Biết rằng không sống đặng bền,
Biết rằng trần thế lãng quên ngày nào !
Hợp cùng với Đấng Trời cao,
Nhập vào Thiên Nhân một màu an vui.
Nhơn tâm ta đã chôn vùi,
Đạo tâm phát khởi trọn mùi Thiên phong.
Chơn tâm chẳng biết lỗi lầm,
Đó là ba điểm để tầm Thầy trao.
Mỗi ngày càng một thanh cao,
Mỗi ngày càng hiệp hòa vào Chơn Như.
Ta về với Đấng Đại Từ,
Ta về với đấng Thiên Thụ vô ngần !

Hôm nay bắt hoại Kim Thân,
Hườn nguyên linh bốn chơn thần xuất ngôn.

Mượn lời giáo hóa độ hồn,
Mượn lời chơn lý bảo tồn diệu kinh.

Chơn Không ta đã thấy nhìn,
Bởi lời diệu hữu đấm mình sông mê !

Cha thường kêu trẻ về quê,
Con trần quên lối nào nề lòng Cha !

Hôm nay lời nói thiết tha,
Ta là Đấng cả Trời Cha điểm truyền.

Để mà xuất tục nhủ khuyển,
Mượn thân giả tạm trần miền bày phân.

Chơn Đồng tịch diệt xuất thần,
Ta hòa nói pháp độ trần phục ban.

Dạy cho dương thế kỹ càng,
Dạy người mau hãy gieo mang Đạo lòng !

Chớ đừng chấp tướng không xong,
Chớ đừng danh vị khó mong gặp Thầy.

Giáng cơ Thầy vẫn thương thay !
Sao mà quên đó lời hay Cha truyền ?

Các người hữu phúc hữu duyên,
Cho nên Thầy giáng dương miền Nam Bang.

PHÚ :

Hãy buông mau “Nhãn Tàng” tầm Đạo,
Tịnh cực độc thấu đáo huyền vi.

Ta mở ra siêu pháp nhiệm kỳ,
Mong trần thế cùng đi về Thầy.

Đừng tu miệng lời nói bên ngoài,

Tánh không sửa lặc sai chơn truyền.

Bề ngoài đó, danh, lợi, tình, tiền.

Thường mai một chẳng yên bao giờ.
 Tu đừng có hò hẹn chần chờ !
 Ráng canh cải đến giờ Thiên ban.
 Thầy chiếu diệu Linh Bửu Nhân Tàng,
 Tâm hòa Tê mở mang lời này.
 Thái Cực Đồ Thầy đã chuyển xoay,
 Bát Quái trận Thầy đây bố rồi !
 Nếu con nào mà ráng nghe lời,
 Thì hồn đó Cha Trời huân ban.
 Nếu con nào còn mãi ngang tàng,
 Cha tiêu diệt nát tan linh hồn !
 Đê Đạo Thầy vững chắc trường tồn,
 Thì bất hoại vẫn còn sử xanh.
 Đây Thầy đã lập rõ Tam Thanh,
 Giáo hóa thể trọn lành Thiên khai.
 Mau phục hườn lời nói Thầy ngay,
 Mà hòa điển hoa khai chánh truyền.
 Thầy với con thường mãi luân phiên,
 Nhưng con trần chưa duyên tu học.
 Thầy quở bao đứa còn ngu ngốc,
 Cứ lọt nhào hố dốc hiểm nghèo !
 Thầy dạy con sùen núi hãy leo,
 Tu ráng nhập tâm theo Thầy khởi.
 Thầy dạy con mau mau đi tới,
 Bắt đầu từ một lợi nghe con !
 Một sanh Khảm vị Thủy trường tồn,
 Mà khai Đạo qui hườn chơn pháp.
 Con hiệp hỏa mau mau hội hạp,
 Máy âm dương sanh hạt Kim Đơn.
 Nhưng tuyệt đối đừng có giận hờn,
 Phải cực tịnh chí chơn lắng lặng.

Mau mau đi tâm lòng bằng phẳng,
 Dù việc đời nó chẳng để an.
 Nay con ghi lời nói đá vàng,
 Lời Cha dạy, đem sang con trẻ !
 Đây không phải cái lời mới mẻ,
 Nhưng nhắc hoài cho trẻ mau tu.
 Đạo Thầy khai bát tận thiên thu,
 Hãy đều tiếp mịt mù sẽ sáng.
 Con mau mau hãy ngồi để rắng,
 Cực Hà Đồ giải nạn trần dương.
 Thầy dạy con những nỗi xót thương,
 Mà cạn lời chiêu chương Đạo lý !
 Con ơi con ! Đừng bao lãng phí,
 Ngày qua ngày hườn vị được đâu !
 Con ơi con ! Trần thế bể dâu,
 Con gắng học một câu yếu lý.
 Học trọn đời là câu Nhứt Khí,
 Hườn bốn nguyên linh vị Thầy ban.
 Con ơi con ! Hâm mộ Đạo vàng,
 Mà bước tiến tìm sang bến giác.
 Đây bắt đầu dạy cho đừng lạc,
 Trẻ tịnh lòng thâm đoạt thiên cơ.
 Thầy giảng dạy từ nãy đến giờ,
 Có hiểu đặng Đồ Thơ không hời ?

P.Nguyên :

Kính bạch Thầy con đà lãnh hội,
 Pháp Phục Nguyên sáng chói vàng hồng.
 Quyết chí chơn tu học khai thông,
 Không còn vấp trong vòng mê muội !
 Con quên mình hy sinh lủi thủi,

Để độ đời trong buổi tàn ngưng.
 Còn khuya đêm con vẫn luyện đơn,
 Thành linh thể, phục hườn Đạo cả.
 Còn Phục Nguyên hòa mình hạnh hạ,
 Bày chỉ người thoát họa trần mê.
 Con nguyện lòng khai hoát Bồ Đề,
 Mà “Đón” giải phần mê tỉnh lại.
 Dù thân khổ con không quản ngại,
 Qui Hà Đồ, hòa thái hườn hư.
 Con tiếp điển vô cực chơn như,
 Xoay âm dương luân lưu tường hãn.
 Hạnh Đầu Đà thiền tâm soi sáng,
 Hòa hư vô tỏ rạng Đạo mâu.
 Tùng luật Cha đã đặt thâm sâu,
 Thiên Phục Nguyên hòa bầu linh thể.
 Tiếp điển quang nào đâu có dễ !
 Hòa với Thầy hầu để bố ban.
 Khai Cứu Khiếu đức hạnh hoàn toàn,
 Ai giác ngộ giải oan tu học.
 Con Phục Nguyên, mặc dù lẫn lóc !
 Ở cõi trần, chí dốc theo Thầy.
 Hoát Huyền Quang, linh khí con xoay.
 Mà hiệp với điển Thầy kỳ mật.
 Ngũ triều ngưng con đây đã đạt.
 Tạo quyền năng vi mật cứu tai.
 Chuyển diệu pháp xiển Đạo Cao Đài,
 Để hoằng hóa Như Lai hườn bốn.

Con kính Thầy !

THẦY :

**Tu làm sao tâm lòng thời thời !
Mà quên mình, danh lợi không theo.**
Con gắng tu chẳng há hiểm nghèo !
Gìn trọn chơn, sơn keo Đạo cả.
Thầy thường khuyên, chính là Cha cả.
Nay lộ rồi, giải tỏa oan khiên.
Này con ơi ! Con hỡi Phục Nguyên !
Thầy ắp nấp, điển thiên chẳng lộ.
Sao con đây, tâm lòng nóng đỏ ?
Để lộ rồi khó tỏ chánh truyền.
Con trần gian ! Còn lắm đảo điên,
Nên ắp kín, lời khuyên chưa lộ.
Vì con trần, còn bao lộ nhỏ.
Nên Thầy đây, phải độ con ơi !
Để phạt răn, chuẩn đó đến lời.
Thầy chẳng biết, con mời Thầy đến.
Con học Đạo, tâm lòng yêu mến.
Thầy khá khen, trọn bên Huỳnh Sa.
Nhưng bởi đời khí tặc ác tà,
Còn dày đặc khó qua Bát Quái.
Thế nên Thầy đây ra quẻ “Thái”,
Để chữ Hòa tồn tại hôm sau.
Thầy ắp nấp cái dạng chơn cao,
Khuyên đừng lộ, mở màu yêu tặc.
Con ơi con ! Giữ thân dè dặt,
Vì khôn nguy tới tấp đến nay.
Ôi ! Biết bao lời nói thật hay,
Thầy vẫn rõ người ngay chí thẳng.
Nhưng điểm này Thầy đây mạnh nhấn,
Con ơi con ! Dầu tận chữ Thầy (...)
Để trọn lời Thiên Đạo Huỳnh Khai,

Thầy sẽ chuyển Cao Đài danh hiệu.
 Bởi Thầy đây, cải canh tông miếu.
 Từ tháp hèn cổ chiếu con đời.
 Thầy vẫn biết nhấp điễn ra lời,
 Là tan tành con thời khốn lụy.
 Nên bao năm, Thầy đây ẩn nhẫn.
 Chỉ vén màn huyền bí sắt son.
 Nhỏ giọt lời Đạo lý hằng còn,
 Những khuyên trẻ mót bòn công đức.
 Thầy thương con vầy vùng cơ cực,
 Nhưng ẩn tàng theo luật vẽ ra.
 Thầy gằn con chớ có đầu xa !
 Bao việc làm, tâm Cha đều thấy.
 Thầy chí linh rất là bén nhạy,
 Nhưng con ơi ! Đừng khải đũa ngu,
 Bởi chúng nó, tâm vẫn mịt mù.
 Thói Quỷ Vương, ngục tù rối loạn.
 Cơ đến đây, là cơ thanh toán.
 Ẩn ẩn đi, cho gọn thân con.
 Giữ xác trần đừng có hao mòn,
 Gìn khí lực vẫn còn tiếp việc.
 Hôm nay Thầy theo lời chuẩn tiết,
 Đến với con chơn thiết tâm mời.
 Nên lộ lời, Thầy đã bày khơi.
 Để con trần chẳng dòi tư tưởng.
 Con ơi con ! Chuyện đời nhân nhượng,
 Đừng với tay sẽ vướng vòng oan.
 Vì cái cơ xoay chuyển hành tàng,
 Nên bí pháp Thầy ban cho trẻ.
 Con gắng tu tiếp Thầy mau lẹ,
 Thế thiên lời để vẽ chơn ngôn.

Xiển Đạo Thầy vĩnh cửu trường tồn,
 Nay cho trần dập dờn trả quả.
 Bởi do con gieo nhiều tai họa,
 Chớ đâu Thầy, Cha cả ác tâm.
 Vì con trần gây mỗi lỗi lầm,
 Nên Cha phải tím bầm **đánh trẻ**.

HỮU :

Đánh trẻ Huyền Khung tá thể trần,
 Cao Đài ẩn khuyết đoạt thiên ân.
 Thương con thể tục còn ngây muội,
 Cha phải răn đe biết **mấy lần !**

BÀI :

Mấy lần giáng bút trần gian,
 Là Thầy tâm những nát tan đau sâu.
 Thương con mê muội vì đâu ?
 Thương con nên mới nhỏ châu nhú mày !
 Thương con gây cảnh nghiệt cay,
 Thương con con lại đọa đày do con.
 Phận Cha giữ phận vương tròn,
 Nhưng con ngỗ nghịch lòng còn chia ra.
 Sao con chẳng chịu thấy xa,
 Lợi gần trước mắt là ma huyễn trần.
Danh đòi no đủ xác thân,
Chính là tự hại chơn thần của con.
 Cha thương nay khái tiếng đờn,
 Để con thức tỉnh bảo tồn linh quang.
 Tình đời con mãi buộc ràng,
 Thế nên trói chặt khôn ngoan xảo lòng.
Tiền làm mắt tục không trông,

Cho nên đui mãi trong vòng Càn Khôn.

Con thường gây gỗ thiệt hơn,
 Lòng Cha tê tái không còn dạ chi.
 Thương con Thầy lập châu nhi,
 Đồ Thơ, Bát trận vô vi bủa hoài.
 Thương con Thầy vẫn miệt mài,
 Tự con tri nghiệm lời hay Cha truyền.
 Tiểu Thiên Địa sẵn chi nguyên,
 Hiệp Cha là “Khôi” huyền nhiên ban đầu.
 Sao không suy lý nhiệm mầu ?
 Sao quên khuôn mối cao sâu chơn truyền ?
 Cơ Thầy khai lối kỹ nguyên,
 Thầy đây tá thế giáng miền trần gian.
 Chuyển xoay ở tại Nam Bang,
 Thầy đây mình hạ, chịu hàng trẻ thơ.
 Muốn cho con chẳng vục ngờ,
 Nên Thầy tiếp điển bút cơ hóa hoẵng.
 Siêu quần bạt thế tri sanh,
 Thủy lai phục khí Kim Thần chiết ban.
 Chiết ra một khối linh quang,
 Để mà giáng thế mở màng vô vi.
 Nhưng con trần tục phân bì,
 Thế nên Đạo mãi châu nhi Cha hiền.
 Thầy đây tiếp điển bổn nguyên,
 Vẽ ra giáo hóa cơ thiên Lạc Hồng.
 Đạo Thầy khai đã bao năm,
 Mà sao chẳng sáng diệu thâm cửa thiên ?
 Thầy đây ban trẻ chiếc thuyền,
 Chiếc thuyền cứu mạch là duyên ân cần.
 Thuyền đây chịu đựng phong trần,
 Thuyền là lớp áo Kim Thân của Thầy.

Tá trần tay đã chuyển xoay,
Thầy tu giùm trẻ hằng ngày biết chưa ?
Thầy đây cơ tạo lọc lừa,
Trẻ nào học giỏi sớm trưa năng trì.
Trẻ nào tu mãi ngồi lý,
Trẻ nào tu mãi phục vì chơn tâm.
Trẻ tu thông suốt huyền thâm,
Trẻ tu sẽ thấy màu hồng sáng khai.
Huỳnh Thiên Bửu Ngọc Cao Đài,
Vô vi tá thế dựng ngay cơ Trời.
Phục Nguyên con hồi ! Thân đời,
Con đừng có lộ những lời Thầy ra.
Kéo thôi chẳng trọn thân đa !
Kéo thôi bầm dập, khôn đà đó con !
Thân con khí lực cho tròn,
Tinh ba hô hấp nuốt dòng điện thiên.
Linh quang Thầy dạy chi nguyên,
Vận trù năng chuyển tiên thiên hóa hoằng.
Đừng nghe rồi lại bần thần,
Cứ trung chữ Đạo xoay vận nghe con !
Trưởng sanh trí thể lực tồn,
Ngũ chi hiệp nhứt tim con về Thầy.
Tam gia giáo chủng điển khai,
Chớ đừng để đạo phôi phai tháng ngày !
Không nên rời Đạo lệch sai,
Hãy năng xoay chuyển vận hoài trong tâm.
Diệu hòa đi đứng ngồi nằm,
Để mà tu học thậm thâm chánh truyền.
Giáo dân trở lại bản nguyên,
Dạy người ra lối con hiền của Cha.
Lê chân theo gót Ta-bà,

Để mà huân tập gần xa chơn truyền.

Cứu đời thân chẳng được yên,

Nhưng mà Cha thương Tiên Thiên đủ đầy.

Cứu đời thân chịu nạn tai !

Nhưng mà bù lại Cha xây cơ mầu.

Cứu đời trong biển còn dâu !

Nhưng mà Cha sẽ tiếp bầu **khí linh**.

HỮU :

Khí linh giáo hóa Cửu Huyền Thiên,

Dụng Đạo kỳ tam chơn đức hiền.

Thấp sáng diu đời đang khôn lụy,

Đến Thầy với cả chí **triền miên**.

BÀI :

Triền miên Cha dạy cho con,

Nghe rồi Càn đánh, Côn Lôn tiếp mầu.

Thương con nạn vẫn khổ đau !

Lòng Cha nát mối dạt dào trung lương.

Con ơi ! Hãy gắng can trường,

Để mà dựng lại chơn thương linh nguyên.

Cha là, là Đấng Huyền Thiên.

Xuống trần giáo hóa bản nguyên con đời.

Khai Ngọc Đảnh, Cha Trời lồ dạn.

Triển ra lòng cho sáng tâm nhi.

Ngũ căn lục dục hành trì,

Tâm con đừng yếu quý ghì ma lời.

Thương con trần Cha lời giảng dạy,

Yêu mọi người ở tại thế gian.

Nói lời giáo hóa nhẹ nhàng,

Đi vào tâm thức con sang Niết Bàn.

Vì con trần nghinh ngang mắt hạnh,
 Bởi thói đời, quỉ tánh ban đầu.
 Cho nên gây cảnh biển dâu,
 Tai ương tràn ngập ngũ châu thăm sâu !
 Dụng quyền năng rút bầu linh khí,
 Ngũ tạng con tu kỹ con ơi !
 Ngũ hành tâm thể của Trời,
 Ngũ tình con hãy đổi dời sửa sang.
 Nay đến cõi Nam Bang giáo hóa,
 Cha dạy con với cả tâm tình.
 Nỡ nào Cha lại làm thình,
 Để con chịu chết nát hình xương tan !
 Vì thương con ngõ ngàng lời nói,
 Do con trần nặng thói u mê.
 Kêu hoài con chẳng quay về,
 Nên Cha hạ bút mà đề thơ ngôn.
 Cha là Đấng Chí Tôn đạo cả,
 Đã xuống trần phô tả chơn kinh.
 Đây là lời nói hư thình,
 Mất phạm đâu thấy đặng nhìn biết Cha !
 Lời giảng dạy Cửu Tòà chứng chiếu,
 Tiếp đàn cơ khai khiếu bốn trần.
 Phục Nguyên định sáng tâm thần,
 Cho nên lộ hiện Kim Thân của Thầy.
 Thầy ả não sum vầy với trẻ,
 Đã bao lần mở hé Thiên cơ.
 Tâm con trọn sáng Đồ Thơ,
 Thế nên biết giữ không mờ nhạt tâm.
 Khá khen con soi thâm vi diệu,
 Tiếp diễn Thầy khai khiếu nguyên nhân.
 Thầy nay đã giảng chốn trần,

Nhưng còn núp ẩn theo thân của đời.

Khá khen con nghe lời Cha dạy !

Đã hiểu thông, ngấm lại lý Thầy.

Con ơi ! Lời đáp ngôn nay,

Khuyên con ráng học Đạo khai tâm truyền.

Mà tịnh định ẩn nường lần tiến,

Đề cơ Thầy chuyển biến từ từ.

Thầy truyền tất cả tâm tư,

Tìm con gom nhặt tạc thù với nhau.

Con ơi con ! Máu đào sóng dậy,

Là Cha truyền dạy giải cho con.

Con ơi ! Đừng có biếng lòn,

Gắng mau tu tịnh sắt son cùng Thầy.

Tiếp điển quang Cha khai Ngọc Đảnh,

Giáng bút truyền lành lạnh nóng rang.

Âm dương là khí hai đàng,

Con nên phối ngẫu chĩnh trang linh hồn.

Điểm Chơn Dương vòng tròn lọt chỗ,

Là linh quang, Thầy độ cho con.

Thầy khuyên tiếp điển chơn ngôn,

Giáng đàn Thầy dạy bảo tồn châu nhi.

Tiếp bao lẽ Huyền Vi đã dạy,

Con ơi con ! Canh cải Đạo Thầy,

Tịnh tâm quán xét từ đây,

Cầu Thầy, Thầy dạy, chuyển xoay cơ đời.

Nhưng con tu chìm nơi Huyền Tần,

Cầu nguyện Thầy, Thầy dẫn cho con.

Chơn Đồng thanh tịnh lòng son,

Điền Thầy mới tiếp vuông tròn chi nguyên.

Con ơi hỡi ! Phục Nguyên đại định,

Tiếp với Thầy theo lệnh Cha ban.

Hôm nay Thầy đã mở mang,
 Lộ rồi chân tướng khai đàn cơ thiên.
 Thầy dạy con, Phục Nguyên hãy nhớ !
 Tiếp diễn Thầy diệu vợ cao xa.
 Thông nhau linh khí điều hòa,
 Ngại rằng Thầy giảng Cửu Tòà dạy con.
 Nhưng thanh tịnh trường tồn diệu lạc,
 Còn Chơn Đồng phai nhạt tình tâm.
 Thầy đây sẽ tiếp cơ thâm,
 Giảng lời dạy trẻ gieo mầm vạn khai.
 Thôi Thầy nghỉ về ngay Bạch Ngọc,
 Cửu Trùng Thiên Thầy bực bên ngoài.
 Thương con trần thế lạc loài,
 Thầy đây sẽ giảng kể ngay **dạy lời**.

HỤU :

Dạy lời trẻ nhớ rắng tu tâm !
 Mau hãy xoay cơ chớ lạc lầm !
 Lấy định khai truyền khuôn giáo hóa,
 Phỉ tình giảng dạy Đấng cao thâm.

PHÚ :

Thôi già từ, Huynh thẳng lui gót.
 Nay Phục Nguyên ! Đã trót mở màn.
 Tâm của Đệ hãy chiếu Nhãn Tàng,
 Nhãn Chủ Tâm rõ ràng yếu lý.
 Huynh thẳng ngay để căn rút khí,
 Tiếp đàn sau Huynh chỉ thêm lên.
 Dựng Thánh Đức, cơ Đạo xây nền.
 Chuyển Tân Dân, đừng quên câu ấy !
 Để lưu tiếng sử xanh vạn đại,

Để dấu truyền, thiên khải Cha ban.
 Thôi Huynh đây sẽ trở lại đàn,
 Âm với Dương lạc an hai khí.
 Đường trần gian Đệ đi một chí,
 Cõi Huỳnh Thiên, giáng khí lộ lời.
 Cùng tác hợp Huynh Đệ hai nơi,
 Mà mở Đạo ra lời thắm thiết !
 Huynh đây vẫn đêm ngày mài miệt,
 Giáng điền trần lịch duyệt bố ban.
 Nay cơ Đạo Huynh sẽ tô sang,
 Vẽ một màu Nhãn Tàng **Hư Khí**.

HỮU :

Hư khí Thầy ban lúc nãy giờ,
 Huynh đây rút điền tiếp Đô Thơ.
 Giáng truyền sự lẽ nguyên do tất,
 Bí chỉ từ nay vững một cờ.

Thôi Tệ Huynh xin thăng...

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

**Dậu thời, ngày 27 tháng 06 niên Mậu Thìn
(09- 07-1988)**

**NGÀI NGÔ MINH CHIÊU
KHAI TRUYỀN CHƠN LÝ
&
TIẾP ĐIỂN THẦY DẠY :
DIỆU PHÁP CHƠN THỪA
(Tiếp theo)**

NGÔ MINH CHIÊU : Hôm nay Tệ Huynh giảng đàn tiếp cùng với hiền Đệ Phục Nguyên để mong vạch ra đường lối Hoàng Khai Đại Đạo, như thế thì hiền Đệ có điều chi không rõ trong Đạo o sự hoặc hiền Đệ cần hỏi thêm những gì, thì cứ tự nhiên ? Tệ Huynh sẽ góp ý.

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Xin thỉnh Đại Huynh, nếu xét thấy cần bổ túc thêm điều chi thì góp ý cho Tiệp Đệ, chớ phương hướng Đại Huynh với Tiệp Đệ đã đàm đạo qua mấy kỳ đàn rồi vậy.

N-M-Chiêu : Này hiền Đệ Phục Nguyên ! Hãy nghe những ý của Tệ Huynh !

PHÚ :

Qua bao năm Cao Đài Phổ Độ,
 Đạo Tam Kỳ dạy dỗ nhân sanh.
 Nhưng thiên điển mấy kẻ trọn lành ?
 Đường tu học chưa thanh phải đó !
 Nay Đệ hiền chơn lòng giác ngộ,
 Tệ Huynh này đến chơn trần gian.
 Cùng đàm đạo chung sức mở màn,
 Thuyết thâm tình quày đoàn đặc lực.
 Này Đệ ơi ! Cùng nhau điển lực,
 Của Thầy ban Thiên lực hành trì.
 Biết bao ngày cơ Đạo khôn nguy !
 Lời Huynh đây cũng vì thương thế.
 Huynh nói lời cảm thông cùng Đệ,
 Muốn Đệ hiền vững thế giáo dân.
 Trang tuấn kiệt Đệ hãy xuất thân,
 Mà vùng vẫy phong trần gợn sóng.
 Đệ ơi Đệ ! Đạo đừng nên đóng,
 Hãy mở ra khai giống chơn truyền.
 Ấy xứng đáng danh hiệu Phục Nguyên,
 Phục trở lại Huyền Thiên Đạo sự.
 Nguyên về bản Thầy đang cầm giữ,

Hỡi Đệ hiền ! Căn cứ lời này :
 Lòng Tệ Huynh thật rất mến tài,
 Qua năm lần phô bày diễn ý.
 Mấy lời văn Đệ Huynh thăm thi,
 Hiểu cùng nhau trong chí anh tài.
 Hiểu cho nhau cùng sức bắt tay,
 Hiểu với nhau Hoằng Khai Đại Đạo.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng vậy !

PHÚ :

Lòng chí chơn cùng nhau xiển giáo,
 Phá lưới trần, khai Đạo của Cha.
 Hằng nguyện lòng thiết thạch Ta bà,
 Đệ nhứt quyết xông pha cứu khổ !
 Dương Đạo mâu thâm thâm tận độ,
 Tùy non duyên khai ngộ máy huyền.
 Mới tròn vẹn trách nhiệm Phục Nguyên,
 Ban Thiên điển linh huyền Cha chuyễn.
 Lời chơn thành, Đệ đây kính nguyện.
 Xin Đại Huynh hòa triển lý mâu,
 Hiệp cùng nhau Vô Hữu Nhứt Bâu.
 Để cứu thế khổ đau nhân loại,
 Kỳ Tam này Đạo khai trọng đại.
 Phổ chơn truyền, chỉnh lại trần mê.
 Gióng tiếng chuông chánh pháp Bồ Đề.
 Qui Tam giáo hòa về Nhứt Khí,
 Vì Cha Trời đêm khuya thăm thi.
 Nhắc Phục Nguyên trực chỉ hồi lai.

Tiếp Linh Quang Thiên Lực Cao Đài,
 Mà cứu khổ hồng khai di hậu.
 Nhưng vi huyền nào ai triệt thấu !
 Đuốc Đạo mầu khó lậu đời tàn.
 Khêu chơn lý Bát Nhã truyền ban,
 Nhưng chánh giác khó toan tìm kiếm.
 Đệ hy sinh, dù thân chết lịm.
 Tâm can tràng, ruột tím gan bầm !
 Kính Đại Huynh góp ý uyên thâm,
 Mà xiển minh “Đôn” làm tỉnh giấc.
 Thương nhân loài khổ đau dào dạt !
 Chuông cảnh tỉnh giải thoát khách trần.
 Hòa cùng nhau hườn bốn Kim Thân,
 Làm sáng Đạo Chơn Thần Cha cả.
 Kính thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Nghe bao lời Đệ hiền trang nhã,
 Lòng Tệ Huynh mở cả tâm hồn.
 Đạo Cao Đài hậu thế vẫn tồn,
 Lòng Huynh đây hằng còn ghi dấu !
 Đệ ơi Đệ ! Nắng mưa có thấu !
 Dem sức mình roi dấu Đạo Cha.
 Để ra bài : Bác Ái Thái Hòa,
 Bươn cứu thế tìm ra nguyên lý.
 Vì con người bây giờ ích kỷ,
 Sống cá nhân chẳng nghĩ cho ai.
 Thế cơ Đạo nay mới hồng khai,
 Chơn đức sáng Thiên Tài lối dạng.
 Nay có Đệ, Huynh đây làm bạn.
 Dem tâm tư thấp sáng cho nhau.

Chúng ta đây dân Việt tự hào,
Cùng huynh đệ nữ nào chia rẽ ?
Ôi danh Đạo ! Bao lần cầu xé,
Mấy mươi năm bán rẽ mặt tay.
Ngày hôm nay dựng bảng Cao Đài,
Chọn Thiên phong ra ngay xuất chúng.
Nhưng gương mẫu phải làm cho đúng,
Để giữ gìn chớ nhúng phạm tâm !
Đừng bước theo cái bánh lặn lằm,
Mà quay lại chọn mầm nguyên giống.
Này Đệ ơi ! Đạo Thầy bay bổng,
Bởi trực tâm nên động xuống hoài.
Hôm nay đây, Huynh những nở mày.
Vì có Đệ mở khai chơn lý,
Đạo của Thầy, danh người thuần túy.
Chớ đua đòi riêng chỉ bên ngoài !
Mau mau tu đừng có lòng chai,
Hãy gắng sức ra bài giáo hóa.
Hãy soi sáng thắp đèn Cha cả.
Này Đệ hiền ! Khai tỏ tâm tư,
Ôi ! Sung sướng những nổi bấy chừ.
Nay có Đệ chẳng dư hay thiếu,
Lòng Huynh đây nay đã rõ hiểu.
Hỡi Đệ hiền ! Phô biểu lời trung,
Mình cùng nhau tay bắt vẫy vùng.
Đi thông suốt Bắc, Trung, Nam hiệp.
Nhưng Đệ ơi ! Đứng người bật thiệp,
Ghi lời Thầy thâm nhiếp linh đơn.
Chí quân tử dù khổ không sờn,
Chẳng quản ngại dầu cơn lao lý.
Xưa Tệ Huynh Cao Đài sắc vị,

Dụng bảng danh hai chữ Chiêu Minh.
 Cũng một giống Cha đã sơ sinh,
 Chia ba nhánh in hình giáo hóa.
 Mạnh người nào nấy đều mô tả,
 Chẳng giống nhau gì cả Đệ ơi !
 Lấy kinh nghiệm cho cả cuộc đời,
 Nay lòng Huỳnh chuyên lời trung khí.
 Đệ ơi Đệ ! Siêu quần Nhứt Lý,
 Đừng có phân chữ “Khí” làm nhiều.
 Mở máy Đạo Thầy tiếp cao siêu,
 Hãy hòa thể Thiên điều vi dụng.
 Đạo đâu phải cái trò trào phúng,
 Phô ra cười, chẳng đúng vào đâu !
 Đạo đâu phải là chón máu đào !
 Dem chinh chiến đi vào dấy động.
 Đạo “Chơn Hu” nào đâu giá bóng ?
 Mà vẽ hình chẳng giống mặt Thầy !
 Đạo phô diễn Bí Pháp thật hay,
 Đâu cuồng si ra bài mê hoặc !
 Đạo đâu phải là trò dở lật,
 Dem lợi quyền điều đặt ra trang.
 Đạo đâu có nhóm họp luận bàn,
 Mãi tranh nhau quày đoàn chẳng kịp ?
 Nay Đệ ơi ! Bồn ngươn thâm nhiếp,
 Hột linh đơn, Thầy tiếp Đệ rồi.
 Ngồi “Thái Cực” hãy gắng tô bồi,
 Mà siêu bạt huệ khơi chơn lý.
 Nay Tệ Huỳnh nói lời thêm vị,
 Đúng hương mùi trọn khí thiêng liêng.
 Tiếp với Đệ lần sáu thêm liền,
 Để cùng nhau hòa duyên tu học.

Phải không này hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Lòng Huynh đây thương đời khổ khóc !
 Có sao lại ca học hạ ngươn ?
 Thương trần thế những muốn kéo đờn,
 Nhưng bật tiếng vì không còn xác.
 Lòng Tệ Huynh những là tan nát,
 Thương người mê phiêu bạt linh hồn !
 Sao không tinh học Đạo Chí Tôn ?
 Sao chúc quả cho hồn nặng trĩu ?
 Tu chẳng ráng bù vào chỗ thiếu,
 Lây thân này luyện khiêu luân xa.
 Mãi tranh nhau đưa đến bất hòa,
 Rồi chống kình làm Cha đau khổ !
 Nay Tệ Huynh đem lời quần độ,
 Khải một bài thổ lộ thiên cơ.
 Hỡi Đệ hiền ! Tâm chớ khá ngờ,
 Mà lơ đễnh hững hờ Huynh nói.
 Huynh chẳng muốn làm người Thầy bói,
 Nhưng bao lời sẵn lối đề cương.
 Huynh thương Đệ vì vững lập trường,
 Huynh thương Đệ chơn dương hồi phục.
 Thở vào đi cho tròn chơn tức,
 Trăng đã tròn mau hút điển thiên.
 Ngày Sóc Vọng thật sáng diệu huyền,
 Mau nuốt khí huyền thiên vi diệu.
 Đệ ơi Đệ ! Chuyện trần bặt bụi,

Hãy bỏ qua mà hiểu Đạo Thầy.
 Ráng tiếp điền ban rải thường xoay,
 Hòa chung môi hồng khai chơn lý.
 Để tu học tâm thời giản dị,
 Hòa với Huynh một khí thiêng liêng.
 Cùng là con của Đấng diệu huyền,
 Huynh đi trước sau liền là Đệ.
 Huynh vẫn biết đường tu chẳng dễ,
 Nay Huynh về phát thệ thêm lên.
 Khuyến khích Đệ tâm gắng vững bền,
 Mà thuận thời làm nên đại sự.
 Đệ ơi Đệ ! Mình nay lữ thứ,
 Đệ ráng đi, thanh giữ Tâm Trung.
 Huynh sẽ tiếp chơn điền Huyền Khung,
 Để giảng dạy trùng phùng hội hiệp.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Ồi ! Cơ thiên nay đã đến kịp,
 Là dịp may Đệ tiếp cùng Thầy.
 Hạ ngươn này, mặt buổi là đây.
 Mau ứng lộ lời hay xuất chúng !
 Danh vạn đại, Đệ là hữu dụng.
 Cho đời sau bền cứng tâm tư.
 Mau mở ra hiệp với Đại Từ,
 Để hòa khí Xuân, Thu, Đông, Hạ.

Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Hiện Huynh tiếp diễn giảng tâm truyền,
 Hãy tịch hư trung để lặng yên.
 Giảng mấy bài văn cho thế biết,
 MINH CHIÊU tác tạo Đức Huyền Thiên.

Phải không này hiền Đệ ! Hãy nghe lời của Tệ
 Huynh tiếp :

Huyền Thiên mặc khải chơn truyền,
 Tâm Trung hiền Đệ tịch viên giờ này.
 Lời của Huynh tiếp Thầy hư khí,
 Giảng đàn này giảng chỉ nhiệm cơ.
 Đạo khai nay đã đến giờ,
 Đạo Thầy tá thế Đồ Thơ cửu truyền.
 Gieo giống tốt thêm liền hồi Đệ !
 Dụng đạo Thầy Thượng Đế chi nguyên.
 Lạc - Hà quả Phục Tiên Thiên,
 Tiếp Thầy, Thầy giảng hạo nhiên tánh bình.
 Người ban sơ viên minh quảng đại,
 Thuần Chơn Dương tiếp lại cùng Thầy.
 Dần dần do bởi nghiệt cay !
 Thế nên lạc mất, nhòa phai điển Thầy.
 Hòa với đời vui vầy thụ hưởng,
 Khí hậu thiên đã vương bên lòng.
 Cho nên hai mạch chưa thông,
 Âm dương lưỡng khí xa vòng đơn ngon.
 Nên mãi sanh giận, hờn, ái, ô.
 Thất tình vào choáng chỗ Tiên Thiên.

Lục căn đâu được làm hiền,
 Mãi theo diêu động tình duyên của đời.
 Thầy thấy thế, bời rời xót dạ.
 Thương con trần dính bã phù hoa.
 Nên Thầy suy nghĩ tìm ra,
 Để mà giáo hóa “Thái hòa” tri sanh.
 Đức hiếu sanh Thầy dành con đó,
 Để độ con giác ngộ chơn hồn.
 Xuống trần tranh mãi dại khôn,
 Linh quang Thầy điểm bảo tồn Anh Nhi.
 Nay chiết điểm huyền vi xuống thế,
 Thầy hạo nhiên Thượng Đế Huyền Khung.
 Con trần còn lắm hãi hùng !
 Thế nên giáng hạ phải dùng oai năng.
 Dụng Cao Đài xuất thần bí yếu,
 Vì hạ ngươn còn thiếu đức công.
 Cho nên chẳng được thông đồng,
 Luận lời của Thế vẽ vòng Tiên Thiên.
 Ba mươi sáu Đồ Thiên Thầy vẽ,
 Phát hình Nhi mau lệ thuận dương.
 Con trần hãy suốt thông đường,
 Bửu Đài linh vị phô trương giờ ngày.
 Tâm là Thần mở khai yếu lý,
 Phách với Hồn hai vị gần nhau.
 Âm dương giao cấu một bào,
 Chơn dương phát động ra màu sử kinh.
 Thầy bảo con giữ gìn chơn bản,
 Dương với âm lẫn lộn bên trong.
 Chơn dương tinh thụ vào lòng,
 Đó là đấng Thánh linh thông hóa hoằng.
 Trở về Thầy một phần hư khí,

Con hãy gìn theo lý truyền ban.
 Hườn lai Chánh Pháp Nhãn Tàng,
 Siêu thâm Mật Diệu “Đôn” tan mê mờ.

PHÚ :

Bổn nguyên con, hư vô chi khí.
 Hiệp Siêu Nhiên trực chỉ linh quang.
 Thầy sanh con ra đợc quẻ Càn,
 Con hãy tiếp mở màng huyền bí.
 Ôi ! Dựng lên Thầy sai ác quỷ,
 Xuống dương trần khảo thí Thầy ra.
 Nếu con trần tìm Đạo qui gia,
 Thầy kế cận làm Cha chỉ dạy.
 Tâm của con Thầy thường lèo lái,
 Để con trần ghi lại Đơn kinh.
 Thiên đã khai tại Tý con nhìn,
 Địa ư Sửu con gìn, con hỡi !
 Nhân tại Dần bởi vì danh lợi,
 Hiệp làm ba vun xói Đạo Thầy.
 Tinh, Khí, Thần con hãy hòa xoay,
 Luận Ngũ Hành có Thầy chỉ giáo.
 Vì lục căn con đành xa Đạo,
 Ngày hôm nay hãy dạo cơ Thầy.
 Ôi ! Bốn mùa tám tiết Thầy xoay,
 Hai mươi bốn lời đây chỉ giáo.
 Hiệp hai tám con hòa Cha cả,
 Túc thuận dương giải họa nhơn trần.
 Vì con đây cứ mãi tao tân,
 Mặc màu áo của trần dày đặc.
 Khí hư linh Thầy đâu có mất,
 Điểm linh quang tiếp chặt bên lòng.

Nhưng vì còn mê muội như ông,
 Chưa làm chủ, bênh bồng linh tánh.
 Thầy tạo ra Xuân, Thu, Đông, Hạ.
 Để con trần tuyết giá y hành,
 Xuân sanh rồi, Hạ phát, Thu thu.
 Để Đông tàn dải dầu mưa nắng !
 Thầy ban bố tuần thời, tuần vận.
 Thảo mộc hồn, Thầy trấn âm dương.
 Nhựt, Nguyệt, Tinh con khá qui hườn !
 Là ba điếm chơn dương phải phục.
 Trời là dương, con đây hòa lục.
 Nguyệt là âm, hiệp sức điễn thiên.
 Bao Tinh Tú sao sáng triền miên,
 Để soi rõ Huyền Thiên Đại Đạo.
 Thầy thương con, dù Thầy tác tạo.
 Nhưng con trần quả báo bao phen !
 Thầy không nệ tá điễn người hèn,
 Để giảng dạy tạo nền Thánh Đức.
 Chử Cao Đài Thầy xây qui luật,
 Phổ độ con kịp lúc tu hành.
 Dụng Tam Kỳ thì Đạo mới sanh.
 Thiên, Địa, Nhân Thầy dành con đó !
 Con nhìn Thầy với con mắt lỗ,
 Thì làm sao Thầy độ được con ?
 Con đến Thầy mà vẫn giận hờn,
 Thì làm sao bảo tồn phản phục ?
 Này con ơi ! Bóng đời lệ vụt,
 Nhoáng chốc qua đến lúc tuổi già.
 Tuần tự ấy theo lệnh của Cha,
 Là khí tiết điều hòa cho trẻ.
 Thầy âm thầm nói lời nhỏ nhẹ,

Để cùng con tỏ thể bao lời.
Đức háo sanh là đức của Trời,
Nhưng phải diệt vì đời cay nghiệt.
Dụng oai thần, lĩnh Thầy Kim Khuyết.
Để phạt con cho biết con ơi !
Rồi con thấy đồ thán muôn nơi !
Là cơ khổ vì lời Cha quở !
Con lẳng loàn cái tâm tráo trở,
Dạy cho hoài tháo gỡ mau đi !
Nhưng con nghe rồi lại ngoảnh li,
Nên Thầy đánh, trẻ vì còn thói .
Thầy không phải nói lời giận dữ,
Nhưng bởi con tội lỗi tràn đầy.
Dù Thầy thương, Thầy cũng xuôi tay.
Để con trẻ nghiệt cay quả báo !
Thầy trừ khử trẻ nào hung bạo,
Biếm Đạo Thầy tô áo trần gian.
Thầy chủ lực cứng cõi Kim Cang,
Đủ quyền năng xiển ban cơ Đạo.
Thầy sắc chỉ hôm nay phúc thảo,
Con nào hiền mau tạo thiện lành.
Thì Thầy đây sẽ đượm màu xanh,
Hòa Thiên Điền Thầy dành con ấy.
Thầy trừng trị đứa nào làm bậy,
Trừ hung tàn, Thầy lấy oai thiên.
Vì đã lâu Thầy vẫn lo phiền,
Con trẻ lạc nơi miền dương thế.
Sai con đi, mà con quên thế.
Nên Thầy đây đâu để con mê.
Thầy quyết tâm bắt trẻ phải về,
Dụng mọi lực đầu đề giáng hạ.

Khi lúc đầu Thầy dạy hạnh hạ,
Để dẫn dìu trẻ khá mau theo.
Nhưng con trần cứ mãi đưa vèo,
Thế nên Thầy chẳng đèo con nữa.
Hôm nay đây, Thầy bươn tu sửa.
Sửa cho con một bữa con coi !
Nếu con còn tâm tục lồi thồi,
Thầy sẽ gạch, sẽ bôi tên trẻ.
Thầy bảo tu, tu mau kịp lệ.
Chuyên đồ chiều chở trẻ lên mau.
Thầy thường khi đau thắt tim bào,
Nhỏ nước mắt nhìn vào lỗ đại !
Nói bao lời vẫn còn ái náy,
Vì tâm trần tà vạy quá nhiều.
Thế nên Thầy phải dụng Thiên điều,
Bằng cơ bút bao nhiêu cũng bỏ.
Thầy giáng trần thiếu điều ứng lộ,
Mà con trần nham nhờ bao phiền.
Sao con mê để lấy lời khen,
Mà không chịu thấp đèn tu học ?
Thầy là Đấng bề trên còn nhọc,
Thì con trần lẫn lóc con ơi !
Muôn theo Thầy, tìm nơi “Huyền Tân”,
Thì con đi rất nhiều lận đận.
Thầy biết rằng nên trấn cho con.
Thầy thường khi đưa mắt để dòm,
Máy hành tàng bảo tồn linh vị.
Thầy kè con trưởng mùi thiên khí,
Mà con đâu suy nghĩ cho ra !
Lửa riu riu con nóng điều hòa,
Là Thiên điển đâu xa con trẻ.

Tiếp quyền năng nhiếp thâu hòa thể,
 Nóng rục hoài mở hé huyền vi.
 Điện của Thầy hiệp lại đoạn trì,
 Đốt mùi tục chia ly cảnh giả.
 Con mau lọc biết bao cặn bã,
 Đã ăn nằm đốt cả Linh Đơn,
 Cái tâm trần con vẫn hằng còn,
 Thì tiêu diệt cho tròn **linh khí** !

HỤU :

Linh khí Thầy ban hiệp “Thái Hòa”,
 Cao Đài giáo hóa điển Trời Cha.
 Nam Bang, Thổ Cự xoay châu tải.
 Một điểm linh quang gắng **phục hòa**.

BÀI :

Phục hòa linh khí đi con !
 Gắng mà chịu cực mót bòn quả công.
 Vì con chẳng biết thông đồng,
 Thế nên lặng chịu trong vòng oan khiên !
 Xuống trần lắm nỗi vạn duyên,
 Cảnh đời lắm nỗi ưu phiền đại ngây !
 Con ơi ! Hãy nhớ lời Thầy,
 Chớ xa linh bản, hiệp ngay Kim Thân.
 Cuộc đời lắm nỗi tao tâm,
 Biết bao chìm đắm phong trần thể lương !
 Con trần còn mãi nhiều nương,
 Thế Thầy phải dạy con đường tu tâm.
 Thương con Thầy chỉ lạc lầm,
 Nên nay giáng hạ cao thâm diệu huyền.
 Mau mau hườn lại Khôn Kiền,

Trẻ tu gắng học trường miên Đạo Thầy.

Tam giang, nay đã tròn xoay.

Nam Bang một mối do Thầy dựng nên.

Chúc cho con trẻ đặng bền,

Để con tu học đừng quên lời này !

Đạo Thầy cơ bút vẽ bày,

Thầy thường khi giảng lời hay cho đời.

Thương con trần thế xảo lời,

Cho nên gây mối bởi rời chia xa.

Sao chung là một người Cha,

Mà con cứ mãi bắt hòa con ơi !

Xuống trần cô độc cuộc đời,

Xa Cha chẳng biết vậy thời lo tu.

Xuống trần nhiễm thói phạm phu,

Thế nên linh tánh mờ lu khi nào !

Sanh con chỉ có một bào,

Sao nay con lại nhiều màu con ơi !

Sanh con chỉ Đấng Cha Trời,

Mà nay con lại vì đời quên Cha !

Hay là con đã phôi pha,

Hay là con mãi vạy tà muội mê ?

Thầy thương Thầy mới cận kê,

Dạy răn con trẻ đừng chê lời truyền.

Lời Thầy là Đấng Huyền Thiên,

Lời Thầy tác tạo điểm huyền cho con.

Khuyên con giữ dạ sắt son,

Khuyên con nên gắng trường tồn cự ngôi.

Đạo Thầy nay lối ra mò,

Bắt tay hòa sức Thầy coi bây giờ !

Đạo Thầy đã vẽ Đồ Thơ,

Cao Đài Thầy chuyển vẫn chờ con ghi !

Sao con cứ ngủ li bì ?
 Nay Thầy đánh thức bởi vì thương con !
 Con tu mà chẳng vuông tròn,
 Con tu mà vẫn mê tồn lợi danh.
 Con tu mà chẳng trọn lành,
 Cho nên đời dạy tan tành hồn mai.
 Con tu mà chẳng mở khai,
 Nên Thầy sát phạt ra tay đánh đòn.
 Con tu mà chẳng mót bòn,
 Nên Thầy đành chịu héo von lòng Thầy !
 Nãy giờ hòa Đấng Kim Giai,
 Đệ ơi ! Có biết cái bài Thầy răn ?
 Ghi trong tâm thức chuẩn thẳng,
 Dem ra giáo hóa người trần còn mê.
 Cùng nhau chung gót dựa kê,
 Tệ Huynh có mấy lời phê ban truyền.

PHÚ :

Ôi hỡi Đệ ! Phục Nguyên xây Đạo,
 Dựng cơ Thiên “Chơn Giáo” ban hành.
 Vì Cao Đài nay đã tan tành,
 Bao chức sắc, quyền danh bại hoại !
 Nên Tệ Huynh thường đem van vái,
 Hiệp cùng Thầy bén nhạ thiên cơ.
 Đệ ơi Đệ ! Đừng có chần chờ,
 Cơ thiên đến đúng giờ dĩ định.
 Tệ Huynh nhờ tay đây chấn chỉnh,
 Chuyển bao lời giải bịnh trầm kha !
NGÔ MINH CHIÊU hai tiếng “Thái Hòa”,
 Đệ xiển dương phơi ra chơn lý.
 Nay Tệ Huynh chuyển lời bằng khí,

Mong Đệ hiền đem chỉ bao người.
 Cho hậu thế danh Đạo sáng ngời,
 Lấy đề tài là lời Huynh chuyển.
 Tệ Huynh thường ứng cơ bút hiện,
 Phát ra vần điệu luyện bài thi.
 Đệ ơi Đệ ! Cách vật trí tri,
 Cùng Tệ Huynh trọn kỳ thi đến !
 Tâm Tệ Huynh vẫn còn thương mến,
 Bởi trần gian lơ đễnh Đạo Thầy.
 Bao tôn giáo cứ mãi đặt bày,
 Rồi lấy tên làm ngay danh vọng.
 Còn người tu chấp nê cao trọng,
 Còn trụ lời theo bóng khuất qua.
 Cho nên đạo chẳng được bay xa,
 Để nô nức hiệp hòa học hỏi !
 Lòng chơn thành Tệ Huynh muốn nói,
 Trút tâm tình tháo gỡ ngày nay.
 Xưa Tệ Huynh vẫn nắm Cao Đài,
Khuyên tịnh luyện đêm ngày tịch lặng !
 Ví như đời đường đi bằng phẳng,
 Há ai hơn chẳng đặng con người ?
 Vì gặp ghềnh nên mới bày phôi,
 Là anh hùng tạo thời xây thế.
 Tệ Huynh đây nào là người tệ,
 Nhưng vì trần đã chế đặt ra.
 Rồi xáo trộn tâm mãi không hòa,
 Để thiên thu phôi pha mỗi Đạo.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu : Thế cho nên Tệ Huynh hôm nay có bao lời cùng Đệ Phục Nguyên.

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Con đường Huynh đã đi kinh nghiệm,
Nay Tệ Huynh xin chuyển lời này :
Xe lăn bánh chẳng có đờc hay,
Đừng giẫm lên những gì hư hoại !
Nếu hiền Đệ một lòng canh cải,
Để Tệ Huynh giáng lại bút truyền.
Khuyên bao người mau hãy hườn nguyên,
Lời Huynh nói ngấm nghiên hồi Đệ !

Phải không này hiền Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu : Đó, thế cho nên Tệ Huynh đây khuyên Đệ đừng giẫm lên bước đường xưa cũ, dầu là bước đường đó dễ đi ; dầu bước đường đó đã phá biết bao nhiêu những đá chông, hay gai đạp, phải không này hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ đã hiểu rõ.

N-M-Chiêu : Bởi vì đường đời bằng phẳng thì không có ai hơn ai đặng, phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Thế cho nên Đệ ơi hãy hiểu !
 Lời Tệ Huynh chẳng thiếu không thừa.
 Không phải Huynh với những lời bừa,
 Để cho Đệ trò đùa đâu nhé !
 Đệ Phục Nguyên ! Mau mau vui vẻ,
 Chấp nhận lời Huynh hé này giờ.
 Huynh sẽ xin tiếp một đàn cơ,
 Rồi giảng lời Đồ Thơ lịch lãm.
 Bầu Trời Nam hôm nay sao sáng,
 Gió Thu phong thổi ám bay đi.
 Nay Đệ hiền gắng học huyền vi,
 Rồi Huynh chuyên tư duy mặc tướng.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu : Tệ Huynh đã xin hiền Đệ cho riêng đặc biệt một đàn cơ để Tệ Huynh đây dạy những đệ tử trần gian còn ở lại, mà bấy nhiêu năm đã giẫm chân lên những thói chúng sanh : tình, tiền, danh lợi, và lại còn trụ chấp mãi trong môn phái, còn cứ mãi đua chen trong cái chức sắc danh vị, phải không này Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ đồng ý thể theo lời của Đại Huynh dạy.

N-M-Chiêu : Vậy thì hôm nào Đệ cho Tệ Huynh đây ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Còn tùy theo hoàn cảnh với nhân duyên nữa, Đại Huynh ! Nếu xét thấy thuận tiện được thì Tiệm Đệ sẽ thỉnh Đại Huynh giảng đàn cho biết ! Còn phải chọn lọc hàng thiện duyên trọn lành mới đặng. Hay là sự quyết định của Đại Huynh, tùy theo nhân duyên mà Đại Huynh biết trước ?

N-M-Chiêu :

Đệ ơi Đệ ! Huynh cần người ần dật,
 Nhưng nói lời thành thật trong lòng.
 Còn Đệ là người đến Thiên phong,
 Mà chuyển lời thông đồng Huynh nhé !
 Lời của Huynh Đệ đây thêm về,
 Mà chuyển cho những kẻ tâm đồng.
NGÔ MINH CHIÊU hiệp với Chơn Đồng,
 Đề ra lời khai thông yếu lý.
 Dù đã tịch vào cơ huyền bí,
 Nương náo Thầy vẫn chỉ trần gian.
 Cho kẻ đọc hiểu hết vài hàng,
 Lời của **NGÔ** luận bàn lý lẽ.
 Nay phải học từng lời bập bẹ,
 Học Đạo Thầy một vé Thầy ban.
 Vì Huynh đây vẫn biết trần gian,
 Mê cơ bút, điển đàn ứng lộ.

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh hoan hỷ ! Xin ngưng đàn rồi khi khác Tiệm Đệ thỉnh Đại Huynh tiếp dạy... vì đàn cơ động !

N-M-Chiêu : Hiền Đệ hãy tiếp lời Huynh.

P.Nguyên : Kính vâng ! Hôm nay lời của Đại Huynh rất là quan trọng, hầu để chuyển tiếp cho những đệ tử trần gian của Đại Huynh. Tiệm Đệ xin hứa sẽ tuân hành.

N-M-Chiêu : Xin hiền Đệ hãy cố gắng giữ mấy lời Huynh sẽ tiếp luôn cho hiền Đệ một đàn cơ.

P.Nguyên : Kính vâng lời của Đại Huynh dạy !

**Đậu thời, ngày 28 tháng 06 niên Mậu Thìn
(10-07-1988)**

TRƯỞNG LÝ ĐẠI ĐỒNG

N-M-Chiêu : Tệ Huynh xin chào hiền Đệ Phục Nguyên!

P.Nguyên : Kính thỉnh Đại Huynh ! Hôm nay Tiệm Đệ thể theo lời của Đại Huynh, lập đàn cho Đại Huynh thuyết giảng riêng một thời pháp giáo lý để tỉnh ngộ hàng thiện duyên trong phái Chiếu Minh nói riêng và nói chung là tất cả các hệ phái Đại Đạo Cao Đài, vì Đại Huynh là người Anh Cả hết. Đại Huynh có đồng ý không ?

N-M-Chiêu : Hôm nay là lần thứ bảy, là lần tái ngộ cùng hiền Đệ Phục Nguyên tại trần gian. Tệ Huynh có nhã ý cùng hiền Đệ, chuyển lời đến tất cả những thiện

duyên đang tu học, không còn phân biệt trong môn tông, giáo phái nữa, phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ đồng ý cùng quan điểm đó. Phải Đại Đồng Nhứt Đạo vậy.

N-M-Chiêu :

Hiệp máy chơn truyền xiển Đạo khai,
Thiên phong cứu thế dựng Cao Đài.
Chưởng Trung Chấp Nhứt Hườn Qui Thổ,
Quản bác uyên thâm chọn chí tài.
Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Lời khẩu khuyết huyền mật của Đại Huynh rất vi diệu pháp đó. Nếu ai mà tu ngoại pháp thì không bao giờ quán triệt được !

N-M-Chiêu :

Đã đi qua dấu giày Đạo pháp,
Huynh hiểu rằng khó hạp lòng nhau !
Vì tu lẫn lộn vàng thau,
Tâm trần xáo động làm sao chung đường ?
Huynh những muốn phô trương nên Đạo,
Nhưng sức trần khó tạo thuyền phong.
Lòng Huynh “Trương Lý Đại Đồng”,
Qui Gia Tam Nhứt phổ thông chánh truyền.
Nhưng muốn thể chưa yên vì bởi,
Đường trần gian danh lợi quá dày.
Khó mong hiệp sức bắt tay,
Khó mong dựng bảng Cao Đài diện niên !

PHÚ :

Vì Thầy dạy Cửu Niên Diện Bích,
 Thầy đã truyền lai lịch bổn danh.
 “Nhãn” Thầy khai con mắt sơ sanh,
 Nhưng bởi trần tranh giành địa vị.
 Thế đường tu ít người chịu nghĩ ...
 Mãi bên ngoài khuôn chỉ Cha ban.
 Thì làm sao hiệp lại đá vàng ?
 Khó mong nổi Nam Bang vùng vẫy.
 Nên Đạo Thầy hôm nay nát bấy,
 Bởi phái phe nhìn đấy khó vào.
 Ôi ! Lòng Huynh đau nhói làm sao !
 Nhưng đành lặng, dạt dào nuốt lệ.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ nhìn chung đều đúng như vậy. Đa số tu theo hình thức, âm thanh sắc tướng ở bên ngoài. Chẳng mấy ai có tâm chánh định trực giác giục giã mà Tịnh Luyện công phu ở bên trong để hườn bổn nguyên đó. Vì thế làm sao thấu triệt đặng cơ thiên huyền vi Đạo pháp ?

N-M-Chiêu :

Đã cùng nhau việc làm Thượng Đế,
 Chồng báng nhau mà để làm gì ?
 Khuyên nhủ nhau cho trọn đường đi,
 Người tâm đồng chuyện chi cũng bỏ.
 Nhưng bởi trần, tâm đời đau nhỏ !
 Thay vì khuyên nên có hận thù.

Thế lòng Huynh đau bấy nát như !
Ôm chông chất thiên thu vĩnh kiếp.
Huynh muốn mau Đạo Thầy cho kịp,
Khai chánh truyền để tiếp Kim giai.
Vì Thầy dựng nêu bảng Cao Đài,
Để kỳ ba xiển khai hoẵng pháp.
Dù trần gian có lời ơn đáp,
Thay chung nhau, tan nát cho nhau.
Chông vào ấy lệ đổ máu trào,
Chất thêm lên nút cao sâu sắc.
Bởi cái tâm thiện lương đã mất,
Nên trong này bỏ luật âm dương,
Thì làm sao chánh Đạo phục hườn ?
Mà khai sáng muôn phương chói lợi.
Bởi con người thường hay giận dữ,
Xây dựng hoài đi tới kinh nhau.
Cùng Cha chung, một giống đồng bào.
Không nỡ lấy mạnh nào hiệp yếu !
Nhưng thương người không đành cam chịu,
Phận thấp hèn, ít hiểu cho thông.
Mãi gây mỗi con giặc trong lòng,
Mà quấy phá cuồng nông đau khổ!
Ôi ! Tâm người thường hay ái ố,
Chức lợi quyền đoạt chỗ danh nhân.
Mà chẳng chịu xét lại tâm thân,
Mà chẳng chịu tiếp thần chơn khí !
Huynh rất thương những người phỉ chí,
Yù tang bồng hồ thử nam nhi.
Nhưng cũng có một số luận vì,
Mãi yếu đuối ai-bi thế sự !

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Đường trần đây mình đừng nên dự,
 Lo Đạo thôi trọn chữ Cao Đài.
 Thầy đã ban cho trẻ ngày nay,
 Sao xé nát vì tay trần thế ?
 Nay Tệ Huynh mấy lời trọn kể,
 Cho Đệ hiền theo lệ đời xoay.
 Huynh Đệ ta chung thủy cùng Thầy,
 Nguyên suốt đời thân này hiến Đạo.
 Trọn lòng Huynh, phô trương hoài bão.
 Chí bình sanh cốt tạo cho đời.
 Để chơn truyền chánh pháp muôn nơi,
 Mà khai sáng theo lời giáo hóa.
 Huynh nguyện rằng thân này xin trả,
 Dâng cho Thầy tất cả **tâm tư**.

HỮU :

Tâm tư Đạo pháp lộ truyền ban,
 Dâng hiến cho đời để lạc an.
 Trọn dạ vì Thầy chung cuộc đến,
 Chơn màu giáo hóa sáng **Nam Bang**.

BÀI :

Nam Bang gây mối đạo vàng,
 Chọn người trí đức quày đoàn hiệp chung.
 Thương cho bao đáng anh hùng,

Xông pha trận mạc bập bùng gian nguy.

Tiếc thay ! Cái xác ra đi,

Thương thay những mối khốn nguy của đời !

Trần gian sao mãi bời rời ?

Lòng ta đau xót vì đời thiết tha !

Ôi này ! Con của Trời Cha,

Biết bao năm mới gây ra Đạo Thầy ?

Đây chúc phủ phủ tay một lúc,

Để vì Thầy, lặn hụp trần mê.

Lòng ta đã thấy nhàn quê,

Lòng ta đã thấy Bồ Đề cội tâm.

Xót thương những kẻ lạc lầm !

Thương cho bao kẻ nay bầm ruột gan !

Lời thề xanh sử đá vàng,

Lời thề chí nguyện Thiên ban hóa hoằng.

Đạo Thầy khai mở Bính Dần,

Qua năm Bính Tý xuất thân lý thiên.

Ta đây hữu phúc trần miền,

Là con của Đấng Huyền Thiên giáng trần.

Tham thiên đến độ xuất thân,

Hiệp Thầy “Nhứt Khí” đài lằng hóa truyền.

Ta thường nhập định triền miên,

Ngồi tu một chỗ thường xuyên cùng Thầy.

Cuộc đời ta đã giải vây,

Gia thế đái tử còn đây không nhìn.

Ta người nấu sử soi kính,

Những lời Thầy dạy mãi gìn trong thân.

Áp ôm bao mối điển thân,

Hấp hô đủ số cho lần tiến lên.

Thế nên danh pháp có tên,

Hiệp Thiên Chương Quán kẻ bên Đức Thầy.

Thôi Huynh thắng...

P.Nguyên : Đệ kinh Đại Huynh !

**Dậu thời, ngày 13 tháng 07 niên Mậu Thìn
(24-08-1988)**

XIÊN KHAI ĐẠO PHÁP NAM BANG

N-M-Chiêu : Chào hiền Đệ !

P.Nguyên : Kính chào Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

CHƯƠNG thành Đạo pháp ở Nam Bang,
QUẢN thúc người tu học Đạo vàng.
HIỆP Đấng Huyền Khung cơ xiên hóa,
THIÊN ĐÀI bốn vị Cửu Trùng an.

PHÚ :

Này Đệ ơi ! Tá đàn Huynh tiếp,
 Có điều gì hội hiệp cùng nhau.
 Mau xiển khai Đạo pháp Nam Trào !
 Tìm nguyên bản truyền trao đạo lý.
 Nay Huynh tiếp những lời tinh túy,
 Hỡi Đệ hiền ! Nghĩa lý thường nhân.
 Quay tu học khuya sớm chuyên cần,
 Để hành Đạo gìn ân bố hóa.
 Mau mau tu tìm người giác ngộ,
 Hầu mở màng thiên lộ kỳ tam.
 Đệ chẳng phải là kẻ tục phạm,
 Huynh cũng vậy lo làm việc trọng.

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại huynh, vâng !

N-M-Chiêu :

Huynh Đệ ta đồng chung chí hướng,
 Để độ đời chẳng lượng, phẩm thôi.
 Gìn công phu tịnh luyện tô bồi,
 Hiệp Thiên điển sáng ngời Đạo lý.
 Huynh đã tu, tìm ra huyền bí.
 Đã thấy đời ích kỷ biết bao !
 Ôi ! Bao kẻ đấu cật lộn nhào !
 Biết bao người nói sao cho dứt ?
 Này đệ ơi ! Trưa hè nóng nực,
 Tịnh Ma-Ha điều sức qui vào,
 Còn mùa Đông lạnh lẽo dường bao !
 Ta Hỏa Hậu nấu sao đúng lửa !
 Tu thì ráng giờ ngày trau sửa,

Dùng đạ̣m bạ̣c qua bữa là xong.
 Miễn làm sao Đạ̣o pháp thông đồng.
 Mà lộ̣ hiệ̣n mở vòng dĩ tháịi.

Phải không này hiệ̣n Đệ̣ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạ̣c Đạ̣i Huynh, đự́ng như vậy !

N-M-Chiêu :

Này Đệ̣ ơi ! Huynh đạ̣ng ca khậ̉i,
 Một bài thơ tỉnh lại bợ́ trần !
 Ôi ! Con người chấp nghĩa trọng nhân,
 Mà không biệ́t phọ̉ng tâm hiệ̣n lộ̣.
 Kỳ Tam này Cha Trời ban bộ́,
 Cho con trần ự́ng ngộ về nguồn.
 Nhưng vì không học Đạ̣o chậ́nh chơn,
 Mà giạ̉ độ́i sao còn thân xác ?
 Mau tu thời tâm hồn chậ́t phát,
 Đự́ng nghĩ gì sẽ lạc chậ́nh truyệ̀n.
 Nay Huynh về hiệ̣p Đặ́ng Huyền Thiệ̀n,
 Sẽ ra bài tri nguyệ̀n hành đạ̣o.
 Ôi ! Nhớ lại bao người gọ́p tạ̣o,
 Kẹ̃ trung lương hoải bạ̉o nhân quậ̀n,
 Mà chặ́ng tu cho Đạ̣o khai bùng̣.
 Đệ̉ thấp sặ́ng vậ̃y vùng chậ̀u Á.
 Nượ́c Việ̣t Nam chậ́nh là Cha cạ̉,
 Đự́c Chí Tôn điệ̉n tợ̉a Đạ̣o khơi.
 Nhưng vì mê cái bạ̉ danh đợ̀i,
 Mà chạ̣y theo nhự̃ng lời hải ngoạ̣i.
 Này Đệ̣ ơi ! Miệ̣nh đậ̀u mặc vạ́y,
 Mà theo chi mặ́c phải vòng đợ̀i ?

Nay thố lộ, Huỳnh nói bao lời.
 Để tỉnh trần chuyên đời tâm tánh.
 Lỗi kẻ trước thời sau phải tránh,
 Người trượng phu đứng cảnh trần gian.
 Dùng Đạo lý ta gắng mở mang,
 Mà độ hết ngang tàng hiền dữ.
 Cảnh cuộc trần thường hay trôi như,
 Nhưng tâm lòng luôn giữ thiện chơn.
 Dù thân xác ta vẫn nặng còn,
 Nhưng trí linh không mòn đâu Đệ !
 Vì có thân nào đâu phải dễ,
 Sống làm sao ta để ngàn năm.
 Sống danh thơm theo tục nói thâm,
 Sống cửa Trời trở về mở khiếu.
 Mở tâm hồn thất thiếu ngày đêm.

THI :

Đệ ơi ! Tiếp diễn hỏi điều gì ?
 Huỳnh trả lời đây chẳng mấy khi !
 Trọn cuộc hành trình chơn đạo lý,
 Cùng nhau trôi gót của **Huyền Vi**.

P.Nguyên :

Huyền Vi diễn chỉ tiếp nguyên căn,
 Đệ nguyện hy sinh hóa độ trần.
 Huỳnh giúp hoằng khai khuôn Đại Đạo,
 Lý truyền “Nhứt Thống” **luyện kim thân**.

PHÚ :

Luyện kim thân quyền năng dĩ định,
 Tỉnh Đại Huỳnh chấn chỉnh Đạo mầu.

Có Phục Nguyên rải điển minh châu,
 Hòa lý thể cùng bầu ký ức.
 Giúp Đệ đây, chơn thành tận lực.
 Khai chánh truyền khuôn luật của Cha.
 Dãy đồng tâm Linh Khí Thái Hòa,
 Mà hườn bốn Tam Gia Qui Nhứt.
 Kỳ mật này chuyên xoay thiên lực,
 Do Cha trời trợ sức bố ban.
 Đạo cứu chung tất cả trần hoàn,
 Mà “Đón Ngộ” giải oan viên hạnh.
 Hàng chí chơn hòa nhau lập tánh,
 Năng tu trì xa cảnh trần duyên,
 Tỉnh Đại Huynh hiệp sức đẩy thuyền,
 Hườn hư tịch thiên nhiên tự tại.

Xin kính lời Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

Lời của Đệ, Huynh đâu há ngại.
 Quyết tiếp lòng, đáp lại thiện chơn.
 Huynh là người thâm lặng từng cơn,
 Mà suy diễn cho tròn mỗi đạo.
 Nay Đệ ơi ! Hành trình lơ lảo,
 Bỏ xác trần mây dạo thuyền phong.
 Huynh đây quặn những nát tan lòng,
 Không nói đặng hư trong tịch mặc !
 Nhưng này Đệ là người chơn chất,
 Huynh dặt dè lời thật bày phô.
 Cùng nhau gõ tiếng chữ Nam Mô,
 Mà đưa thể hải hồ qua sóng.
 Ôi Đệ ơi ! Nay là hình bóng,

Nhưng nói lời trống rỗng tâm tư.
Đây Huynh sẽ đem hết thiện từ,
Hòa cứu thế Đồ Thơ mặc khái.
Này Đệ ơi ! Cơ đời biến tải,
Huynh biết rồi, mắc phải trần cư.
Nhưng Kỳ Tam xây lại Đồ Thơ,
Mà chủ yếu là cờ Nam Việt.
Hỡi Đệ ơi ! Đệ thường có biết ?
Bút Đạo là nước Việt mà thôi !
Cha khai sáng mảnh đất của Trời,
Là xây giống muôn nơi tới tấp.
Nay cơ Đạo xây rồi đã nhấp,
Hãy mở màn cho khắp Đông Tây.
Đệ tiếp điện hãy ráng năng xoay,
Còn Huynh sẽ tiếp Thầy hư tịch.
Lời huynh nói tuy rằng nó ít,
Nhưng nghĩa nhiều theo sức hành ban.
Xiển Đạo đi Chánh Pháp Nhãn Tàng,
Là khai mới Kim Cang dĩ định.
Xưa Cự Pháp tiếp Thầy theo lệnh,
Nay Tân Truyền chẳng dính “cái Ta”.
Cự với Tân đều mở lộ mà !
Chính “Vô Vi Thái Hòa” dẫn lối.
Đệ ơi Đệ ! Con đường đi tới,
Chớ ngại ngừng vì bởi phong ba !
Ta bình tâm vững chí hiệp hòa,
Mà xiển khai Tam Gia Qui Nhứt.

Đúng không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Cự Pháp Thầy ban vẽ họa đồ,
 Tân truyền giáo lý tụng Nam Mô.
 Ba mươi sáu cảnh đừng sai nhé !
 Bảy phép thân thông hãy **gắng đồ**.

HỤU :

Gắng đồ họa diễn trần gian,
 Tiếp Thầy là Đấng Thiên Nhan hành trì.
 Khai mới Đạo bởi vì tặc loạn,
 Muốn cứu người vun bón hạnh chơn.
 Lòng Huynh những muốn sắt son,
 Mà về tiếp diễn từ môn chánh truyền.
 Mau khai Đạo Phục Nguyên qui bản !
 Họa hình đồ của “Rôn” Thầy ban.
 Chí chơn tịnh định sửa sang,
 Để sau ứng tiếp Nam Bang Thầy đề.
 Mau gây dựng trọn bề vẹn mới,
 Góp nhặt vào mở lối tinh sương.
 Đạo Thầy hãy **gắng** phô trương,
 Dựng lên “Thiên Nhân” mở đường người mê.

THI :

Thiên Nhân Thầy ban ngộ buổi nào !
 Hôm nay chợt nhớ bỗng lòng đau.
 Canh ba đúng khắc Thầy khai hóa,
 Con trẻ học xong **chữ Đạo màu**.

HỤU :

Chữ Đạo màu Thầy ban con trẻ,

Họa hình đồ Thầy vẽ khúc nô.
 Thầy là Thiên Nhân, con ơi !
 Mắt trần đâu thấy vì đời mọi mê !
 Con gắng tịnh căn đề là bản,
 Khí Thái Hư là chốn Thầy truyền.
 Danh Thầy là Đấng Huyền Thiên,
 Huyền Khung Kim Khuyết giảng miền dạy con.
 Con gắng học cho tròn phận sự,
 Giữ Đạo Thầy tam, tứ, thất qui.
 Long giao bằng Hồ con trì,
 Đó là yếu lý Đồ thi Cha truyền.
 Hồ đã giảng nơi miền lâm tượng,
 Con phải hành theo lượng Thầy ban.
 Long thẳng bàn Hồ giảng đàn,
 Đó là chiết Khảm chu toàn mới xong.
 Mau vận chuyên Càn Khôn mười tám,
 Hạt châu thần phá áng mờ mê.
 Vòng tròn luân chuyên quay về,
 Châu sa ba sáu, giải đề lý chơn.
 Năm căn khí con còn nhớ nhé !
 Cha đã sanh rất lạ thiêu quang.
 Ngũ Châu Cha đã vén màn,
 Á, Âu, Phi, Mỹ, Úc đoàn con Cha.
 Sanh ngũ hành Cha hòa một khắc,
 Kim, Mộc thời Hỏa Bắc, Thổ đeo.
 Thủy là sóng nước cheo leo,
 Con mau quay bến hãy đèo thương dân !
 Thầy sanh khí mười phần thưởng thức,
 Thấp khí hàn, thử sức cho con.
 Học đi con trẻ mót bòn,
 Lời Thầy giảng dạy vẫn còn **âm vang**.

HỤU :

Âm vang tiếp diễn của Cha truyền,
 Non đá in sâu trí tịnh chuyên.
 Học chữ Thiên môn khai đại định,
 Xuất Huyền Nhập Tản độ hồn yên.
 Hồn yên gắng học Đạo Thầy ban,
 Trọn chữ Thiên Môn đánh Niết Bàn.
 Chí tịnh y thời qua bốn buổi,
 Hấp hô đủ số để chu toàn.
 Chu toàn khí tiết của Thầy răn,
 Ba sáu vòng đơn ứng chuẩn thẳng.
 Cốc lộ xuyên qua hồ hải bến,
 Nê Hườn tiếp đánh có **Côn Lôn !**

BÀI :

Côn Lôn tiếp đánh Thầy truyền,
 Con đà học chữ Huyền Thiên ban đầu.
 Nay nhắc lại thâm sâu tư tưởng,
 Điện của Thầy độ lượng vị tha.
 Thầy gàn đâu có bao xa,
 Bởi con quên hết lời Cha răn truyền !
 Nên đau đớn tâm miền khổ học,
 Nay con về lời ngọc khuyên răn.
 Xin Cha hãy tiếp Chơn Thần,
 Dạy cho Cụu Pháp hườn nhân hóa hoàng.
 Xin Thầy hãy giáng lần điển chiếu,
 Cho Chơn Đồng xuất khiếu lời thơ.
 Tâm Trung linh tải huyền cơ,
 Khai nguyên tri kỷ đúng giờ Thiên ban.
 Xin Thầy hãy mở màng huyền bí,

Dạy con trần cận kỹ sâu xa.
 Vì trong mỗi Đạo tương hòa,
 Nó thường lộn lạo đi ra trong ngoài.
 Thầy hãy tiếp một bài giáo hóa,
 Độ người đời đêm đã về yên.
 Lời thơ nhập máy Khôn Kiên,
 Mở ra thông suốt Huyền Thiên là Thầy.
 Con đang tịnh, Thầy xoay Bửu Khiếu.
 Hòa tâm hồn, cội liễu tường phong.
 Lòng người như một khúc sông,
 Khi đầy, khi lặn giữa dòng cạn luôn.
 Con đã phá ngục tuồng mê ám,
 Chuyện trần gian một đám rêu phong.
 Con đây xin tiếp trọn lòng,
 Để Thầy giáo hóa thuần phong dạy đời.

PHÚ :

Xin Thầy hãy vì lời con trẻ,
 Mãi khẩn cầu Thầy hé thiên cơ.
 Nay tiếp điển xuống đúng ngày giờ,
 Thầy giảng dạy chân chờ con đợi.
 Ôi ! Vì thương kẻ trần danh lợi,
 Đắm chìm đời chẳng tới quán tâm.
 Thế gây bao cảnh lỗi lầm,
 Tạo phong ba cuốn trầm biển khổ !
 Nay con tiếp điều hòa hơi thở,
 Xin Thầy về tháo gỡ vòng oan.
 Thầy đây là một Đấng Thiên ban,
 Con trần đợi vén màn vi mật !

THI :

Thăng điển đàn cơ giáo hóa trần,
 Con đòi tỉnh lại tiếp nguồn ân.
 Tịnh lòng cõi hết vòng oan trái,
 Học Đạo vô vi rất **nhọc nhằn !**

HỮU :

Nhọc nhằn học Đạo của Huyền Thiên,
 Gây mối vô tri dạy trẻ hiền.
 Tịnh luyện thanh lòng tâm tịch diệt,
 Thế gian mộng ảo **khổ triền miên.**

PHÚ :

Khổ triền miên lời chơn lý giảng,
 Xuống điển trần mở sáng linh đôn.
 Vì con mê, tâm mãi giận hờn.
 Nên Thầy mới lời chơn lý thật.
 Sao chẳng tu, linh tâm đánh mất ?
 Thầy dạy hoài, kẻ vạch lời ngôn.
Nhưng giáo lý in tập cho tròn,
Mà chẳng hành thiết hơn, hơn thiết.
 Nay Thầy giảng mấy lời Kim Khuyết,
 Để con trần chuẩn tiết châu nhi.
 Ngày rằm dương mới đúng thì ky,
 Có sao tiếp huyền vi chẳng lựa ?
 Thầy thương trẻ còn mê nhiều đũa,
 Bởi con trần nóng lửa sân, si.
 Làm sao trọn pháp chuyên Châu Nhi ?
 Mà Chiết Khảm Điền Ly phục thi.
 Thương con trẻ chẳng yên bồn vị,
 Giảng lời lành Cha chỉ giải oan.
 Khai kỷ nguyên, ánh sáng Nhãn Tàng.

Nhưng đã lạc mười phang tư tưởng.
Này Phục Nguyên ! Hằng đêm tịch hương,
Gắng tiếp Thầy “Đốn” những trần mê.
Đúng ngày tiếp, Thầy giảng Bồ Đề.
Giảng tâm kinh, chỉnh phê tuyền hãn.
Thầy đã dạy mắt nhìn Thiên Nhân,
Bởi con trần chẳng sáng tâm linh.
Mắt nhục phàm cứ mãi mở nhìn,
Thế cho nên Huỳnh Đình chẳng biết !
Thầy dạy con, lòng trần phải diệt.
Định an tâm, thanh khiết hườn hư.
Tiếp tiên thiên hiệp Đấng Đại Từ,
Con gắng tu Chơn Như cho lẹ !
Thế thiên lời để vẽ chơn ngôn,
Lời của Thầy vĩnh cửu trường tồn.
Con gắng ghi sắt son bí quyết !
Huỳnh đã hứa, tiếp Thầy bổ khuyết.
Hỡi Đệ hiền ! Có biết hay chăng ?
Cùng chung nhau Cha của Chơn Thần,
Mà lo việc an dân tế thế !
Đạo ra đời thì đời khó dễ,
Gắng mà làm kéo trễ Đệ ôi !
Nay Tệ Huỳnh thố lộ bao lời,
Mong chia xẻ chẳng đời chí hướng.
Vì trần gian thường hay cãi bướng,
Dạy một đàng thì bướng cãi qua.
Thê nên theo qui luật Trời Cha,
Cơ sát phạt, âm ma quấy loạn.
Về một mối Đại Đồng tóm gọn,
Để cơ Thầy cho trọn ngày sau.
Đệ mau gắng góp nhật thi hào,

Mà hòa hương tìm vào trung mạch.

THI :

Thôi lời bí pháp mở màn ra,
Huynh rút lui đi đến Bửu Tòa.
Đúng hẹn thời cơ Huynh sẽ giáng,
Tiếp đàn cùng với Đấng Trời Cha.

Thôi Huynh thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

**Ngọ thời, ngày 15 tháng 07 niên Mậu Thìn
(26-08-1988)**

**TRUYỀN ÁN KHUYẾT MỞ TRUNG QUAN
&
THẦY DẠY SIÊU HÌNH**

N-M-Chiêu : Chào hiền Đệ ! Có điều gì thỉnh cầu Tệ Huynh đến đây ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Hôm nay Tiệ Đệ thỉnh Đại Huynh giáng đàn tùy theo nhân duyên, xin Đại Huynh đóng góp về việc hoằng khai Đạo. Hoặc có thể tiếp chuyện ý với Đại Từ Phụ để thâm nhận giáo lý hầu sau này mà phổ truyền cho hàng thiện căn xem lãnh hội và làm phương hướng trợ duyên cho việc tu hành vậy.

N-M-Chiêu : Đáp lại lời của Đệ, Tệ Huynh xin có vài hàng : chẳng hay Đệ muốn Tệ Huynh đóng góp trong vấn đề đạo sự của phái Chiếu Minh hay là như thế nào, xin Đệ nói cho rõ ?

P.Nguyên : Kính bạch, tùy nhân duyên Đại Huynh định!

N-M-Chiêu :

NGÔ quyền thống nhất nước Giang Nam,
MINH chủ từ nay có tập đoàn.
CHIÊU đãi bao người quay chánh Đạo,
TIẾP ĐÀN thỉnh ý Đức Thiên Nhan.

Phải không này Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-M-Chiêu :

Thỉnh Thiên Nhan tiếp ngày Sóc Vọng,
 Dạy Đạo lòng qui thống Đông Tây.
 Đệ hữu hình năng gắng chuyên xoay,
 Còn vô vi có Thầy Thượng Đế.
 Nay mấy lời Tệ Huynh muốn kể,
 Cho Đệ hiền lời dễ nghe xuôi.
 Đệ ơi Đệ ! Cơ Đạo lối mòi,
 Ta tái tạo đót ngòi chơn lý.
 Đệ làm sao lòng Huynh mới phi ?
 Mối thâm tình đã ví Thiêng Liêng,

Cùng chung nhau ta thốt lời nguyện,
 Là con Thầy gieo truyền Đạo pháp.
 Đạo siêu việt rất nhiều bao quát,
 Lẽ sống hằng giải thoát chơn linh.
 Đạo vô vi chẳng nhiễm chút tình,
 Đạo cứu đời hy sinh thân giả.
 Nay Đệ ơi ! Minh cùng Cha Cả,
 Nói gót nhau để tả BỒ ĐỀ.
 Kia Hư Vô đứng thật nhàn quê,
 Máy hành tàng trở về linh bôn.

Tiếp diễn :

THẦY DẠY SIÊU HÌNH

THẦY : Thầy hỷ Phục Nguyên con !

P.Nguyên : Con kính Đại Từ Phụ !

THẦY :

NGỌC tòa chiếu sáng độ trần gian,
HOÀNG Phụ hôm nay đã vén màn.
THƯỢNG đánh con khai giờ Tý học,
ĐỂ truyền ấn khuyết mở Trung quan.

BÀI :

Thầy hỷ con Phục Nguyên tâm định,
 Nay tiếp Thầy mau chỉnh thân tâm.
 Gắng tu đi, đứng, ngồi, nằm.
 Tham thiền nhiếp bôn huyền thâm chiếu vào.

Đường hành đạo chớ nao núng dạ !
 Lắm gian nguy con khá dò chừng.
 Ma Vương rình rập hãi hùng !
 Nhưng con hãy gắng tận trung vì Thầy.
 Xây mối Đạo hoàng khai Thiên ý,
 Đòi Tân Dân hóa khí thiên đồng.
 Biết rằng chơn Đạo **hườn Không**,
 Con mau tịnh tọa cho lòng an nhiên.
 Mau hô hấp Huyền Thiên trợ lực,
 Tiếp điển Thầy theo luật số hào.
 Tâm bình con gắng rèn trau,
 Xông Đông Tây đục con nào núng gan !
 Hôm nay đến Thiên Nhan thỉnh ý,
 Giáng điển trần qua khí đồng Chơn.
 Con ơi ! Lập đức mót bòn,
 Hy sinh hạnh hạ sắt son **Đạo lòng**.

HỮU :

Đạo lòng hãy phát khởi **tâm Không**,
 Con gắng hành y đúng trọn vòng.
 Ba sáu châu thiên hòa vận tải,
 Chí thành hiệp ý trở về **Không**.

BÀI :

Sao con vững chí tang bồng ?
 Mấy năm giáng thể thông đồng biết bao !
 Con ơi ! Đau xót làm sao,
 Con trần cứ mãi chuốc vào oan khiên !
 Thương con Cha chẳng ngồi yên,
 Thương con Thầy phải giáng miền trần gian.
 Sao con hôn lại lạc đàn ?

Để cho Từ Phụ nát tan gan bầm.

Thương con chẳng biết nhìn tâm,
Bên ngoài giả cảnh mê lầm làm chi ?

Sao con chẳng chịu từ bi,
Hạnh Thầy hỷ xả những gì thế gian.

Hôm nay Thầy góp nhật đoàn,
Biết bao con trẻ xa màng viên minh ?

Thương con Thầy nghĩ chút tình,
Không thì tan nát cái hình giả danh.

Con ơi ! Đừng có cạnh tranh,
Mãi mà cầu xé tan tàn lòng Cha !

Sao con gây mối bất hòa ?
Để Thầy thương nỗi con xa đi rồi !

Hôm nay giáng điển tô bồi,
HUYỀN KHUNG KIM KHUYẾT ra lời dạy con.

Mau đi tâm định lòng son,
Thầy truyền một chám độ hồn Linh Tiêu.

Đạo tâm con hãy dặt dìu !
Thiên tâm con hãy luôn chiều ý Cha.

Nay Thầy khai Đạo kỳ ba,
Long Hoa xoay chuyển Tam Tòa giáng linh.

Thầy đây ần não không hình,
Tá cơ giáng bút nói nghìn câu thơ.

Nhưng con cứ mãi hững hờ,
Nên Thầy chua xót bấy chờ đợi con !

Đợi con lòng thắc hao mòn,
Đợi con, con lại chui lòn đi đâu ?

Thầy là Cha cả Ngũ Châu,
Ngũ Châu sanh khắc đứng đầu Cha khai.

Hôm nay giáng điển Cao Đài,
Túc duyên tri ngộ con hay điều gì ?

Mau lên phát khởi qui y,
Kẻ thôi chẳng kịp khôn nguy linh hồn !
    Đây là lời nói Chí Tôn,
Không ngoa đâu trẻ trường tồn ngàn năm.
    Thầy thương xóa hết lỗi lầm,
Mong cho đoàn trẻ xa xăm quay về.
    Thương con Thầy lại nã nê !
Thương con Thầy lại chán chê con đời !
    Bởi vì tâm tánh đổi dời,
Do lòng mê muội con thời không tu !
    Do vì còn thói ngu phu,
Mờ xa linh hồn mịt mù khí thiên.
    Cho nên lòng chẳng tự nhiên,
Sáu tình bảy thức liên miên nhập vào.
    Hợp cùng ba quỷ, ba sào.
Cho con quấy động thời nào đặng yên !
    Thương con mắc phải oan khiên,
Cha đây sai tướng Lô hiền chờ con.
    Nhưng con chẳng chịu tu tròn,
Mãi mê đắm đuổi giận hồn, sân, si.
    Chính là con tự chia ly,
Chính là cắt đứt thâm vi cùng Thầy.
    Thương con đắm đuổi đọa đày,
Nổi trôi lặn hụp bao ngày thê lương !
    Hồn con những nổi đoạn trường,
Ba đường, sáu cõi vẫn vương miệt mài.
    Con đi càng bước càng sai,
Càng xa chơn bôn Thầy đây réo hoài.
    Thương con lòng những xót cay,
Chứa chan lệ đổ bao ngày con ơi !
    Giáng trần, hạ thế chiều lời.

Tận cùng độ trẻ bày phơi gan Thầy.

Nhưng con cứ mãi tà tây,
Cạnh tranh cầu xé làm Thầy khổ thương !

Bởi vì vật chất còn vương,
Ấy là tâm động bao phương dẫy về.
Thương con đắm đuối miệt mê,

Con ơi ! Con hỡi nặng nề thế gian !

Bao năm con có đặng an ?
Sao tâm chẳng hỏi vén màn tu mau ?

Chuyện đời con hãy lãng xao,
Vô thường qui giựt Trời nào cứu đâu ?

Chuyện đời lắm nỗi còn đau,
Sao con chẳng biết quay đầu hồi tâm ?

Thương con linh khí nặng trầm,
Thầy truyền ngôn pháp phóng tâm Nhân Thiên.

Thương con Đạo đã gieo truyền,
Nhưng con chẳng chịu thường xuyên xét mình.

Chính là mất bản chơn linh,
Chính con tự hoại thân mình con ơi !

Quả nholi con tự tạo rồi,
Oan khiên cứ mãi chìm nơi **u huyền** !

HỤU :

U huyền giảng dạy đám trần mê,
Kim Khuyết linh năng tá điển về.
Bạch Ngọc Sen Tòa Thầy trôi gót,
Trẻ mau học Đạo **trở nhàn quê**.

BÀI :

Trở nhàn quê Bồ Đề hư thái,
Hỡi con trần ! Tỉnh lại mau lên,

Tha nhân kiếp sống bập bênh,
Thieu thân con chết đừng quên điều này !
Sao chẳng tỉnh, u hoài lệ đổ ?
Giáng lâm trần tận độ chúng sanh.
Diễn Thầy xạ xuống trọn lành,
Tĩnh hồn trẻ tự hồi âm chơn lòng.
Nhưng chẳng chịu **hườn Không** hiệp chiếu,
Vì tâm đời thất thiếu ngày đêm.
Cho nên quấy động càng thêm,
Tạo nhiều oan trái khó lên chơn Thầy !
Thôi gắng mau về ngay Bạch Ngọc,
Học đường đời lặn lóc gió sương.
Mê trần lấm cảnh đau thương !
Nó không theo ý ta thường khổ đau.
Vì con không nhìn vào nhứt bôn,
Nhân Chủ Tâm là chôn của Thầy.
Cho nên tâm mãi bi-ai,
Vui cười buồn khóc đọa đày trầm luân.
Con hãy gắng diệt mừng, thương, ghét.
Học phải hành, lờ loẹt không nên.
Đường trần con hãy lãng quên,
Đạo tâm con gắng tô lên giờ ngày.
Mau đi con nhạt phai trần giả,
Là nghiệt cay con trả cuộc đời !
Năm tàn tháng lụn luân voi,
Trăng già lạnh lẽo con đời biết chẳng ?
Con xuống thế tâm trần nhiễm nặng,
Bọc ngoài da Kim ấn Thầy ban.
Đó là vi diệu Nhân Tàng,
Sao không bỏ tục mà mang nổi lòng ?
Vì ký ức chưa xong do trẻ,

Gọi nhớ hoài bao lẽ giả ngôn.
 Cho nên chẳng chịu định hôn,
 Chẳng mà tu học, lòn trôn với đời.
 Bởi do con bời rời tâm tánh,
 Chớ Thầy đâu cảm cảnh con đời.
 Thương con Thầy xuống mọi nơi,
 Mượn danh tá thế dạy đời khôn nguy.
 Thầy tá danh huyền vi chiết điển,
 Ánh linh quang Thầy hiện tình thương.
 Đạo khai Thầy mở phô trương,
 Nhưng con mù mịt theo đường chúng sanh.
 Chưa diệt mê tâm thanh chẳng có,
 Lục dục tình không bỏ được qua.
 Thất tình là nẻo ái-hà,
 Làm con học Đạo khó hòa hườn nguyên.
 Thế thì sao Huyền Thiên dạy Đạo,
 Dụng lời lành cạn ráo tâm tư ?
 Siêu nhân xuống điển Đại Từ,
 Mượn thơ đề bút lao lư độ trần.
 Có đũa hiểu vì Thần sáng suốt,
 Nhưng quên rồi bởi cuộc vui say.
 Cho nên nhòa nhạt tháng ngày,
 Theo dòng đời giả mờ phai lời Thầy.
 Còn vì đũa nghiệt cay nhồi quả,
 Học Đạo Thầy quyết trả oan khiên !
 Thầy thương do nghiệp nhân duyên,
 Nhưng không tàn cuộc chưa yên linh hồn.
 Còn nhiều kẻ bôn chôn ngoài chợ,
 Biết định tâm tháo gỡ vòng dây.
 Nhưng rồi học đó quên ngay,
 Sao Thầy tá trợ đánh đài cho con ?

Còn nhiều trẻ giận hờn, sân nóng.
 Đốt linh quang xa bóng Đại Từ.
 Thân tâm con mãi lao lu,
 Nên Thầy thắc thò bầy chừ tâm can !
 Thầy thương trẻ quày đoàn góp nhặt,
 Mau gắng tu thắt chặt Đại Đồng,
 Con đừng nghĩ chuyện viễn vong !
 Nó làm mờ ám chơn thần của con.
 Con đã tu mót bòn công quả,
 Nếu khảo nhồi con trả nghe con !
 Thầy đây đèn lại bỏ hờn,
 Thường bao thiên điển cho tròn công tu.
 Mau tịnh định diệt trừ tật xấu,
 Lấy giới lòng noi dấu Thầy ban.
 Định trong sẽ mở Kim Cang,
 Huệ tâm con thấy Niết Bàn là Cha.
 Con ơi hỡi ! Hãy xa cuộc sống,
 Sống luân hồi hình bóng thiêu thân.
 Sống đây cái kiếp tha nhân,
 Sống này giả tạm phong trần con ơi !
 Con hãy gắng nghe lời Cha dạy,
 Mà tỉnh hồn mở lại chơn linh.
 Con ơi ! Mau quán nội nhìn,
 Tâm kinh Thầy dạy Huỳnh Đình là đây.
 Cuộc sống con bầy chầy đau khổ !
 Vì luân hồi cảm dỗ con mê.
 Sao con chẳng biết quay về ?
 Theo Thầy giải thoát nhàn quê khi nào !
 Con lỡ xuống trần lao nhiễm tục,
 Thầy thương con uẩn khúc đau lòng !
 Nhưng con chẳng quyết diệt xong,

Cái tâm hư cảnh thông đồng Thầy trên.

Thầy thương con không quên đâu trẻ,

Nay giảng đàn vạch lẽ siêu nhiên.

Đây là lời nói Huyền Thiên,

Con mau tỉnh lại mà yên “**Cốc Thần**”.

HỮU :

Cốc thần con hãy định xong,

Thầy thương giảng dạy trong vòng nhân sinh.

Vũ trụ quan con nhìn thơ thái,

Nhưng một khi Thầy phải ra tay.

Con ơi ! Chẳng biết thánng ngày,

Mờ mờ mịt mịt trần ai đau sâu !

PHÚ :

Thầy quyết làm côn dâu quá bề,

Động lòng Thầy, Thầy để xem sao.

Khuyên con tỉnh mau bước đi vào,

Học đạo Thầy mà trao ấn khuyết.

Thầy muốn làm đến cơ tận diệt,

Cho trẻ thời mới biết tay Thầy.

Nhưng rồi thương lại động lòng ngay,

Mà khuyên trẻ hồi lai sự có !

Con ơi hỡi ! Trần gian cám dỗ,

Con quay về hâm mộ Đạo Thầy.

Mau mau đi chặt đứt vòng dây,

Dây oan trái vì ai đã buộc ?

Sao con hứa rồi con lại nuốt,

Chẳng lo tu trau chuốt chơn tâm.

Con mê chi thân giả nặng trầm ?

Mà đeo mang trăm năm là tá !

Con biết rằng cuộc đời cảnh giả,
Sao còn mê cái bã phù hoa ?
Luật tuần hườn Đông lại Xuân qua,
Trẻ sẽ tới ngày già con hỡi !
Nhưng sao con Đạo tâm không khởi ?
Mà gắng tu đi tới Thiên Thai.
Để trôi qua lãng phí tháng ngày,
Rồi vô thường sao con định đặng ?
Thương con lắm ! Thầy khuyên mấy chặn,
Nhưng con trần tâm chẳng chịu nghe.
Con tu rồi mà vẫn phái phe,
Thì chẳng chịu hòa về hiệp Tổ !
Đã nói tu thoát xong cái rọ,
Con còn trông vào đó làm chi ?
Con chẳng tu để thấy Huyền Vi,
Mà mơ mộng chuyện gì con hỡi ?
Này Thầy ban con đây danh lợi !
Nhưng nuôi hồn con tới bao ngày ?
Hay là con chung cuộc tình say,
Nó có độ hồn ngay không trễ ?
Rồi con hết những ngày mạnh khỏe,
Tháng năm tàn lạnh tẻ hồn linh.
Là tự con đắm đuối nghiệp sinh,
Thầy sao cứu, đành nhìn ngoảnh mặt !
Thầy thương con nói lời héo hắt,
Nhưng con trần vì chật tâm mê.
Nên Thầy đây những nỗi lê thê,
Đành thương con nỡ nề ưu ái.
Con đừng có sống đời thương mãi,
Đọa linh hồn tê tái lắm con !
Con đừng mê cái bã Công Hầu,

Nó sẽ buộc đánh đầu con trẻ !
 Rồi công danh con đây ham vẽ,
 Nhưng linh hồn chẳng hé thiên cơ.
 Năm tàn ngươn con mãi hững hờ,
 Vào chung cuộc Đồ Thơ chẳng có !
 Thầy giảng điển nói lời rất rõ,
 Nhưng vì con chẳng có chịu nghe !

THI :

Vì con muội tánh chẳng quay về,
 Thầy dạy bao lời thật nảo nề !
 Thương trẻ Huyền Khung đau dạ buốt !
 Nhìn trần đấm đui cuộc **say mê**.

BÀI :

Say mê con hỡi quên lời,
 Nảo nề cõi tạm sống đời thiết tha.
 Lòng Thầy thương trẻ xót xa !
 Hạ mình giảng thế độ qua ngươn tàn.
 Nay con ! Kiến thức mở mang,
 Mau tu hiệp mới quày đoàn chung vai.
 Đạo Thầy nay đã hoằng khai,
 Sao con ngoảnh mặt u hoài lệ rơi ?
 Thương con Thầy thốt nên lời,
 Đây là chơn lý Cha trời điển ban.
 Con ơi ! Lời nói xôn xang,
 Càng ra lời dạy chẳng an tâm Thầy !
 Thương con luống những u hoài !
 Lòng Già héo hắt xuống ngay **tá đời**.

HỰU :

Tá đời giảng dạy buổi tàn ngươn,
 Kịp chuyến đò chiều vẫn thế hơn !
 Con hãy lo tu hồi cựu vị,
 Bằng không chúc thăm mấy **nguồn cơn** !

BÀI :

Nguồn cơn Thầy giảng diễn đàn,
 Do con thỉnh ý Thiên Nhan đã kê.
 Nay con hỏi ! Mọi bề chèo chống,
 Có điều gì giống trống Lôi Âm ?
 Thầy thương dạy trẻ phương châm,
 Phục Nguyên con gắng mà tầm siêu nhiên.
 Mau gắng định Huyền Thiên Thầy đến,
 Tiếp diễn đàn trẻ mền lợi danh.
 Tá trần Thầy xuống Kim Thanh,
 Linh quang Thầy chiết xuất lần lý thiên.
 Thầy sẽ dạy tròn duyên tu học,
 Họa đồ hình Hỏa bốc hành Kim.
 Con tu ngồi định lim dim,
 Sáng khai bùng nở đơm thêm hoa đài.
 Mùi hương Đạo không phai đâu trẻ !
 Thầy dạy đây cận kẻ Siêu Hình.
 Đạo Thầy thực tế viên minh,
 Có đâu úp mở trong tình nhân gian !
 Thầy sẽ dạy mở mang trí hóa,
 Từ thấp hèn đến cả giàu sang.
 Thầy không nói đến luận bàn,
 Lấy tâm làm chuẩn thói phạm bỏ qua !
 Thầy công bằng là Cha Dĩ Thái,
 Chẳng đo người, đo phải chơn tri.
 Thầy thương những trẻ khốn nguy !

Nhớ Thầy, Thầy định Huyền Vi tá trần.
 Thầy những muốn sang bằng tất cả,
 Chỉ độ hồn giải họa trần gian !
 Cùng chung con của Tuần Hoàn,
 Có đâu cao thấp, hèn, sang phân bì ?
 Thầy không muốn phân bì nghe trẻ !
 Học Đạo Thầy con vẽ khúc nôi,
 Chơn tâm con gắng tô bồi,
 Đạo tâm con gắng trau dồi ngày đêm.
 Con hãy xét mình nên hay đại ?
 Hay là ngu mắc phải vòng oan ?
 Nếu con có bị buộc ràng,
 Theo đời vật chất chẳng an linh hồn !
 Con tự thức lo tròn phận sự,
 Ráng hành y con giữ chơn lòng.
 Đạo Thầy hòa mỗi Qui Tông,
 Tinh thần Bửu Khí trọn xong là Thầy.
 Thầy hư tịch đủ đầy ứng biến,
 Khối linh quang hiển hiện bên lòng.
 Con ơi ! Đời quá nảo nông,
 Con mau quay lại cho xong Đạo Thầy.
 Cái thân con có ngày cũng hoại,
 Nhưng linh hồn con phải đi đâu ?
 Nếu con đau khổ buồn sầu !
 Xa Thầy, Thầy thấy lo âu tháng ngày.
 Con giải thoát hồn ngay Thầy độ,
 Rất mừng con thoát chỗ trầm luân.
 Con về Bạch Ngọc, Thầy mừng.
 Con về Diệu Cảnh tung bừng nở hoa.
 Thầy Tạo Hóa, quyền Cha chủ tể,
 Mở Càn Khôn, Thầy để châu nhi.

Thầy đây nếu có những gì ?
 Thì con cũng có vậy thì mà thôi.
 Đại Châu Thiên tô bồi vun quén,
 Tiểu Châu Thiên đặng chén Quỳnh Tương.
 Nếu con chẳng có mên vương,
 Mau tu cam khổ đoạn trường thân tâm.
 Thì đến Thầy huyền thâm dĩ định,
 Trả cho xong cái bệnh trầm kha.
 Con bơi qua bể ái-hà,
 Thầy đây sẽ vớt con ra về Thầy.
 Nếu con chìm Thầy xoay chưa đến,
 Con hồi tâm Thầy mên con luôn.
 Con tu chẳng biết vui buồn,
 Hay giận, mừng, cười, khóc là tuồng thế gian !
 Con luôn tịnh cho an Thần Cốc,
 Máy linh tiêu trần khắp điển Thầy.
 Nếu nghe có gió hay hay,
 Điềm Thầy đã chiếu về ngay **con đời**.

HỮU :

Con đời gắng học buổi tu tâm,
 Xóa hết mau quên cảnh lạc lầm.
 Cuộc thế trầm luân con khổ mãi !
 Thầy khuyên nặng mỗi bởi **tình thâm**.

HỮU :

Tình thâm thương trẻ bao ngày,
 Cho nên Thầy giảng hôm nay dạy đời !
 Sao con chẳng nghe lời Cha Cả ?
 Mà đeo vào cái bã phù danh.

Thầy khuyên đừng có cạnh tranh,
 Học trau kiên nhẫn Trời xanh độ hồn.

BÀI :

Tình thương tràn khắp nẻo môn,
 Xóa bao thù hận trường tồn linh nguyên.
 Mau đi những trẻ thơ hiền,
 Nghe Thầy giảng dạy chú chuyên hườn hồn.
 Dữ dẫn đâu gọi rằng khôn,
 Nóng lòng đâu gọi trường tồn Linh Tiêu.
 Muốn cho Đạo pháp cao siêu,
 Tịnh chuyên con hồi, đoạt nhiều thiên cơ.
 Thương con Thầy dạy Đồ Thơ,
 Tâm con đừng có bơ phờ nhạt phai.

PHÚ :

Mau đi trẻ quày lai ý định,
 Thầy dạy nhiều đã nhín thời giờ.
 Thương con trần cứ mãi vực ngờ,
 Nên xuống điển, Thầy phơi diệu lý.
 Khi thanh tịnh Thầy đây mới chỉ,
 Chỉ hình đồ ẩn bí sâu xa.
 Đường con đi đến cửa Tam gia,
 Rồi mở động về Cha hư thái.
 Từ nãy giờ đây lời Thầy khái,
 Hồi con trần ! Ngần ngại hay không ?
 Hay là con ngơ ngẩn trong lòng ?
 Mà chẳng biết Thiên Bồng hạ tất.
 Ôi ! Gió đời con xem phơ phát,
 Nó thoáng rồi thì mất lạng ngay !
 Rồi gió trần một mai, mai một.

Nếu con định, lấy gì chủ chốt.
 Cho hồn con buộc cột về Thầy ?
 Con thường khi mắc bệnh nghiệt cay !
 Là bệnh đời mê say nghiệp chướng.
Thầy hằng khuyên con nên nhân nhượng,
Hòa nhẫn kiên là hướng của Thầy.
 Hôm nay giáng thiên điển hồng khai,
 Dạy bao lý Cao Đài **Đại Đạo**.

HỤU :

Đại Đạo Cao Đài tá bạch danh,
 Huyền Khung Bửu Khuyết ứng Tam Thanh.
 Mau tu bố trẻ còn ngây muội,
 Hồi phục chơn dương tiếp **điển lành**.

HỤU :

Điển lành Cha tiếp ngày dương,
 Là do tâm Đạo con thường cầu Cha.
 Nay các con ! Giảng tòa Bửu Khuyết,
 Thầy dạy rồi con diệt trần mê.
 Gắng đi con trẻ buông về,
 Cửa Trời Bạch Ngọc nhàn quê của Thầy.
 Chơn linh con đọa đày bao nỗi,
 Lấp thành sâu Thầy nói lời khuyên.
 Vì con đắm đuối tình tiền,
 Lợi danh quyền chức tạo phiền đam mê.
 Thầy khai Đạo bốn bề bủa điển,
 Giáng xuống trần lấp biển tang thương.
 Nhưng con chẳng chịu can trường,
 Đạo Thầy phai nhạt vẫn vương thánng ngày.
 Thầy thương con hằng khai Nhãn Tạng,

Mắt của Thầy soi sáng Năm Châu.
 Sanh con chỉ có một bầu,
 Nhưng con hấp thụ trực thâm nặng nề.
 Nên con bỏ nhàn quê Niết Cảnh,
 Lạm dụng quyền lẫn bánh trần gian.
 Cho nên Đạo mới nát tan,
 Thầy sai quỉ xuống trần an con đời.
 Do dụng ý con thời giả tướng,
 Dem Đạo Thầy thụ hưởng ngày đêm.
 Nghiệp con chất mãi lên thêm,
 Không vui bớt quả đắp nền công phu.
 Lời đây nói Đại Từ dạy trẻ,
 Lấy công tâm Thầy hé lời này.
 Khuyên con đừng có mê say,
 Tỉnh hồn học Đạo phôi thai tháng ngày.
 Vì con trần lung lai chủ ý,
 Để thói đời theo Lý chơn truyền.
 Cho nên mới bị đảo điên,
 Phạt con Thầy đánh liên miên đến giờ !
 Thầy khai đạo Đồ Thơ yếu mạch,
 Những mong con cốt cách tu hành.
 Tu sao cứng cáp trọn lành ?
 Tu sao con trẻ Thầy thanh thương hoài ?
 Chớ nào phải phô bày chơn lý,
 Dem đi rao làm quỉ vô thường ?
 Thầy thương nên mới chịu nhường,
 Chớ không Thầy phạt trần đường nát tan.
 Nay Thầy giáng Nam Bang giáo hóa,
 Chiết điện này mô tả lời thơ.
 Con mau tu học ngày giờ,
 Định lòng chiếu điện chẳng ngờ linh quang.

Con hãy gắng tạo toàn Bát Nhã,
 Thầy vẽ rồi, vẽ đã bao năm.
 Nhưng con, con mắc sai lầm.
 Thuyền đời con tạo con tâm đi đâu ?
 Thầy tạo thuyền hóa dâu còn bẽ,
 Thuyền Đại Từ dùng để độ đời.
 Thuyền Thầy chẳng có chơi vui,
 Gió trần dù thổi thuyền Trời đứng yên.
 Nhưng con hiểu chiếc thuyền giả tạo,
 Rồi con mê phát thảo ra hình.
 Do con lầm lạc Chơn Kinh,
 Nên Thầy phải vương mắt nhìn xem coi !
 Thầy châu mày lộ mũi Đạo Lý,
 Bởi con trần sai ý Huyền Thiên,
 Thầy đâu có dựng chức quyền ?
 Thầy khuyên con hãy ngồi yên tịnh lòng !
 Láy chữ Tịnh chế xong Động đậy,
 Vì động hoài mới thấy giả nhân.
 Con tu mà chẳng chuyên cần,
 Ma xen, quỷ ám chơn thân của con.
 Thầy khuyên con ăn mòn tư tưởng,
 Là trượng phu độ lượng linh hồn.
 Con tu là kẻ biết khôn,
 Con tu sau mới trường tồn Anh Nhi.
 Nhưng con mãi suy vi cuộc thế,
 Nên sai lời Thượng-Đế dạy răn.
 Đại Thừa Chơn Giáo bao lần,
 Ngọc Minh Kinh đó ! Thầy cần con xem.
 Xuống điển cơ mở rềm Đạo lý,
 Dụng quyền năng Thầy chỉ con trần.
 Nhưng con thụ hưởng tấm thân,

Quên lời Thầy dạy không cần chú chuyên.

Thầy thường dạy : Tịnh Thiền Cực Đốc,
Pháp Luân Thường Chuyển đọc chuyển ngang,
Thầy khuyên mở máy hành tàng,

Linh Tiêu ứng lộ vén màng vô vi.

Nhưng con đã quên kỳ đại hội,
Vì danh đời phơi phơi lòng trần.
Tiền, tình, danh, lợi no thân.

Nào đâu no cái Kim Thần con ơi !

Thầy khuyên con chuyển lời tư lự,
Nếu con nghe hòa chữ thiện đồng.
Con nghe phải hết **hườn Không**,

Linh quang Thầy chiết thông đồng về con.

Thầy đủ đầy sắt son linh điển,
Nhưng tâm con trực biển dương trần,
Cho nên con mãi bần thân,

Làm sao trống rỗng xạ phần điển linh ?

Vì quá nặng trong tình ái truat,
Con quên rồi cái vực hổ mê.
Nạn tai chìm đắm nặng nề,

Chiến tranh giặc giã lê thê chợ đời.

Vì Thầy răn con thời điều cợt,
Dạy con hành cho bớt oan khiên.
Nhưng con chẳng chịu làm hiền,

Thầy cho làm dữ theo liền đó con.

Thầy xem con có còn ngang bướng,
Vì không hành theo hướng Thầy răn.
Khóa chìa Thầy đã mở phăng,

Con không cài chốt then lần đóng trong.

Thầy nặng tiếng đau lòng thương xót,
Bởi con đời hảo ngọt giả danh.

Cho nên nay mới tan tành !
Đạo Thầy nay đã chỉ mình treo chuông.

BÀI :

Nhìn con trần thế Thầy thương,
Khuyên con tu học theo khuôn hóa hồng.

Con ơi ! Con có Kim Thân,
Nhưng con quên hết tâm thần mê mang.

Sanh con từ khối linh quang,
Sanh con điếm nhân hành tàng cho con.

Nhưng con chẳng chịu lòng son,
Không tu mà lại thiệt hơn lẽ đời.

Cho nên chìm đắm hồn vui,
Thế thiên hành hóa Thầy thời tá danh.

Thầy khuyên con trẻ tri phanh !
Nhưng con lơ đễnh lời lành Cha khuyên.

Thế đời con chịu ngửa nghiêng,
Thế Trời con phải sửa liền Tánh Tâm.

Cuộc đời nông nổi thăng trầm,
Sao con chẳng nghĩ lạc làm đi đâu ?

Cuộc đời là cảnh buồn rầu,
Chán chê một kiếp cơ cầu nghiệt cay !

Cuộc đời nặng đắm đọa đày,
Sao con chẳng học Cao Đài thâm sâu ?

Cuộc đời lệ đổ mảy châu,
Sương gì con lại cầm đầu mê mang ?

Cuộc đời bao nổi bâng hoàng,
Sao con chẳng tỉnh mở mang linh huyền ?

Cuộc đời ngoại cảnh đảo điên,
Sao con chẳng tịnh mà yên tâm hồn ?

Cuộc đời cứ mãi bôn chôn,

Đua đòi vật chất thì hồn mất tiêu.

Cuộc đời như bóng chiếc điều,

Đứt dây con hơi chắt chiu đau sầu.

Cuộc đời ví tựa bóng câu,

Bóng qua chớp mắt còn dâu đau sầu.

Cuộc đời con hơi đến đâu ?

Có hay có biết quay đầu mau lên !

Dù con có xác có tên,

Nhưng mau hư hoại đừng quên điều này !

Sao con mê mẫn cuồng say ?

Sao con đọa lạc trần ai luống tình ?

Con ơi ! Mau lại xét mình,

Trực tâm hồi giác chơn linh tu hành.

Tu đi cội phúc sẽ sanh,

Tu đi thoát nghiệp đã dành bao thu.

Tu mau diệt áng mây mù,

Tu đi con thấy Trời thu hóa hồng !

Tu đi định lại chơn thân,

Hườn dương phục bốn Kim Thân của Thầy.

Con tu Thầy tiếp điển xoay,

Con tu kế cận Thầy đây **giáo truyền**.

HỮU :

Giáo truyền con trẻ gắng lo tu,

Thầy đến khuyên răn hãy tạc thù !

Thiên Khải bao lời chơn lý Đạo,

Học hành chuyển tiếp thoát phù du.

Này Phục Nguyên ! Thầy hỷ con !

P.Nguyên : Con kính Thầy !

THẦY :

Hôm nay giảng điển Huyền Thiên,
 Con trần có biết nỗi niềm gì chẳng ?
 Thầy khuyên con định lại thân.
 Nhập tâm giáo hóa chuyên cần tịnh an.
 Diên niên hưởng phước nhẹ nhàng,
 Hành thâm diệu lý mở màng Linh Tiêu.
 Đạo Thầy huyền nhiệm cao siêu,
 Thường khi xóa bỏ những điều giả nhơn.
 Con ơi, đừng có khinh lờn !
 Con tu chẳng biết thiệt hơn vì nguời.

Này Phục Nguyên ! Hôm nay Thầy giảng đàn tiền
 nơi đây, Phục Nguyên con thành tâm thỉnh ý Thầy điều
 chi ?

P.Nguyên :

Con thỉnh Thầy điển thiên ban bố,
 Chuyển nguyên nhân tổ ngộ Đạo khai.
 Pháp luân châu tải con xoay,
 Rải nguồn quang điển Như Lai hóa hoằng.
 Con đã biết quyền năng Cha cả,
 Giúp trợ con phụng họa Đạo mâu.
 Đêm khuya tiếp điển năng thấu,
 Rải nguồn linh khí giải sâu muội mê.
 Hườn đạo lý quay về chơn ngã,
 Con Phục Nguyên hạnh hạ diu đời.
 Ngày rằm tháng bảy tuân lời,
 Do Cha khuyên nhủ ở nơi dương trần.
 Con đại nguyện xả thân cứu khổ,

Đem Đạo mâu trang độ thể nhân.
 Cha ơi, thương xót cõi trần !
 Xin Cha giúp sức nguồn ân hóa hoằng.
 Dầu đã có quyền năng Cha chuyển,
 Mặt hữu hình Thiên điển bố ban.
 Phục Nguyên châu tải linh quang,
 Vẹn tròn Đạo cả vén màng vô vi.
 Nguyên vận xây Tam Kỳ giải khổ,
 Giáng Nam Bang tận độ giúp nhau.
 Nhìn chung tất cả đồng bào,
 Chơn linh tá thể tâm trau cứu đời.
 Cùng Kim Khuyết giảng lời mặc khải,
 Lấy từ tha tịnh lại thể nhân.
 Dầu sao chiết điển chơn thần,
 Xin Cha tiếp lực lê chân cứu đời.

Con kính thỉnh Cha !

THẦY :

Cứu đời lắm khổ nỗi luân rơi !
 Con hãy thành tâm thỉnh ý lời.
 Kim Khuyết Huyền Khung đây tá trợ,
 Giữ lòng tịch lặng **buổi chiều mời**.

HỤU :

Buổi chiều mời Phục Nguyên con hồi !
 Gắng tịnh lòng chờ đợi ngày qua.
 Lê chân con bước Ta-bà,
 Giáo dân hạnh tiến lời Cha chỉ truyền.
 Nhưng con gắng định yên Thân Thất.
 Chớ lộ lời con mất linh năng !

Vì âm đang dậy quấy thân,
 Con mau ần náo Kim Thân hóa truyền.
 Đừng có lộ Huyền Thiên ứng tổ,
 Có nguy cơ con bỏ xác đời !
 Con tu tịnh luyện chiêu moi,
 Tứ thời định ráng chuyển dời linh tri.
 Mau hô hấp Huyền Vi châu tái !
 Chuyển luân xa con thải âm tà.
 Châu nhi phục thử Tam gia,
 Pháp luân thường chuyển điều hòa thân tâm.
 Hành Chiết Khảm con tầm Tứ Tổ,
 Hòa Điền Ly con bổ Hỏa Hầu.
 Nuốt vào bọt nước cho sâu,
 Con đây mới thấy thâm bầu của Thầy.
 Lên Đốc giọng, giờ ngày chỉ định.
 Thầy dạy con chẳng phỉnh con đâu !
 Con mau bắt một nhịp cầu,
 Nhịp cầu Nhâm Đốc tượng bầu âm dương.
 Con gắng tu chơn thường Đại Đạo,
 Phận hy sinh chí thảo y hành.
 Mau đi tròn tạc sử xanh,
 Con đừng có lộ chẳng lành con ơi !
 Gắng nhẫn kiên theo lời Cha dạy,
 Ngày qua ngày, đào thải trược trần.
 Bù vào linh điền Kim Thân,
 Thay lời bí khuyết chơn thần linh quang.
 Thầy huân giáo xé màng huyền bí,
 Dạy Đạo lòng thâm thúy cho con.
 Tam thi, Cửu cô không còn.
 Con năng tịch đốc nhập tròn công phu.
 Trừ thất tình vệt mù ám khí,

Đoạn lục căn trực chỉ nghe con !
 Đường tu thì phải chiều lòng,
 Hạ mình là hạnh lời ngôn Cha truyền.
 Con hy sinh Huyền Thiên đền đáp,
 Điện linh quang giải thoát trần dương.
 Thân con giả tạm náo nường,
 Sống đời đạ**m** bạc chớ vương đau buồn !
 Mau ả**n** náo Ngũ Châu rối loạn !
 Cơ đến đây, thanh toán do Thầy.
 Thầy thương mới đến chuyển xoay,
 Sợ e con phải vào tay quỷ thần !
 Nên Thầy khuyên xác thân tĩ**n**h tọa,
 Gắng tứ thời thâu cả điện linh.
 Con ơi ! Trần thế nghiêng chình,
 Tay Thầy lộ hiện không hình đó con !

THI :

Giã lui trẻ dại rút đàn tiên,
 Kim Khuyết từ bi chiếu điện thiên.
 Tận độ trần mê trong lý tục,
 Gắng tu toại chí hiệp huyền nhiên.

PHÚ :

Thôi Thầy từ giã trở gót về,
 Này hỡi con ! Ở lại mọi bề lo xong.
 Thầy thương con gầy dựng mối Đại Đồng,
 Mau gắng lo con ơi ! Nỗ nòng chịu đựng !
 Thầy vẫn biết bao cam go con đã hứng !
 Nhưng tròn xong phận sự mới xứng đáng con của Thầy.
 Con gắng tu đừng có than khổ bi-ai !
 Mà dè dặt cho qua tháng ngày ngươn hạ !

Thời đến đây, bởi là kỳ trả quả.
 Nay con Phục Nguyên ! Mau hồi hả về Thầy.
 Thôi Thầy già lui, điên rút lại ngay.
 Thầy sẽ tiếp nếu con có tâm đây chí nguyện...

P.Nguyên : Con kính Thầy.

**Dậu thời, ngày 15 tháng 07 niên Mậu Thìn
 (26-08-1988)**

**TRUNG ƯƠNG MỒ THỔ
 MỞ MÀNG SIÊU LINH**

Ngô Minh Chiêu : Tệ Huynh xin chào Phục Nguyên
 hiền Đệ !

THI :

Ngã chào tất cả các nhân duyên,
 Đánh lễ thành tâm thấy diệu huyền.
 Cung kính chơn lòng Từ Phụ giáng,
 Hãy mau nhập bốn Đấng Huyền Thiên.

PHÚ :

Này Đệ ơi ! Phục Nguyên gây dựng,
 Mỗi Đạo hòa sanh chúng Kỳ Tam.
 Huynh nguyện tiếp phụ sức việc làm,

Mà độ thể lo toan hành Đạo.
 Cùng đi đến con đường rớt ráo,
 Độ sanh linh khai Đạo chánh truyền.
 Cứu quần mê qua cảnh đảo điên,
 Mà vưon lầy chiếc thuyền Đạo pháp.
 Tinh là gốc Huyền Vi hội hạp,
 Luyện tịnh lòng mới đạt thanh chơn.
 Siêu nhiên mật tiếp điển phục hườn,
 Rồi sáng ý khai nguồn qui nhưt,
 Đệ có tịnh hành y giới luật,
 Luyện thanh lòng mới bút oan khiên.
 Do đó đến tột đỉnh diệu huyền,
 Khổ há màng, tịch nhiên hành Đạo.
 Vì không tịnh, thường xem màu áo.
 Cảnh bên ngoài chuốc tạo lợi danh.
 Rồi bắt tay cứ mãi đua tranh,
 Cùng ngôi vị mà giành ghé trống !
 Ghé của Thầy có đầu hình bóng,
 Tiếng của Thầy chẳng vọng đầu xa !
 Bởi do mình tạp ý sanh tà,
 Không tịnh luyện qui gia Nhứt Thế !

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Ôi ! Đường tu nói đâu phải dễ !
 Khuyến khích người bỏ thế hành thâm.
 Dù đường đi vô tận xa xăm,

Nhưng vững chí khai mầm chánh pháp.
 Ý ta muốn, thì ta ắt đạt.
 Do lòng mình giải thoát mới hay.
 Chớ đâu phải dục vọng thái lai,
 Mà nhắc nhở bên ngoài chẳng đặng ?

Đúng không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

ĐỨC CHÍ TÔN : Thầy hỷ con Phục Nguyên !

P.Nguyên : Con kính Thầy !

THẦY :

NGỌC Tỏa sáng chiếu ánh Mâu Ni,
HOÀNG Phụ thương con biết mấy kỳ !
THƯỢNG đánh siêu đài con học lấy,
ĐẾ truyền Mật Diệu kết Anh Nhi.
KIM đơn xá lợi ban cho trẻ,
KHUYẾT hiệp Huỳnh Trung Khảm hội Ly.
HUYỀN Tản lưu thanh châu phục thi,
KHUNG đời sống mãi rất ai-bi !

THI :

Giã chào các trẻ ở trần gian,
 Thầy đến đàn tiền giáng điển sang.
 Con hỡi ! Tu mau cho kịp đến !
 Gặp Cha thấy cảnh rất **an nhàn**.

HỮU :

An nhàn học Đạo huyền vi,
 Mấy thu Thầy những an vì trẻ thơ.
 Bởi con trần ngu khờ đại đột,
 Theo thói đời mãi cột chơn linh.
 Nên Thầy chưa đặng phỉ tình,
 Xa con Thầy những ngoảnh nhìn đau thương.
 Con ơi hỡi ! Đây đường Đại Đạo,
 Sao tâm con chẳng bảo mau tu ?
 Làm Cha lòng nát bấy chừ,
 Thương con trần thế Đại Từ không an.
 Nạn binh đao lắm than cơ cực,
 Gió đông hoài từng lúc thổi vào.
 Đồi non heo hút chao dao,
 Máu sông xương núi đổ trào con ơi !
 Cảnh đẫm lệ Cha Trời đứng ngó,
 Rất đau lòng con có biết không ?
 Cha sanh con trẻ Tây Đông,
 Nào sanh giả trá, ác lòng nhiều nhưong.
 Bởi loạn luân cang thường đạo lý,
 Phế thiên rồi, tòng quỷ ma vương.
 Nên con gây cảnh thảm thương !
 Nên con xơ xác lụy trường Cha rơi.
 Con ơi hỡi ! Mất lời thiên lý,
 Cha dạy hoài, con chỉ nghe thôi.
 Không hành nên mới rã rời,
 Cho nên biến động cuộc đời tang thương.
 Thầy nhìn trẻ vắn vương cố sự,
 Ngó xuống trần quá dữ đi thôi.
 Hiền lương chẳng lối ra mòi,
 Các con đạo đức hỡi ôi ! Đâu rồi ?
 Sống tranh đấu tô bồi vật chất,

Mãi giựt giành đánh mắt thiện tâm.
 Cho nên quên nghĩa nặng thâm,
 Quên Thầy Cha cả ngấm ngấm đợi con !
 Cha giáng điển véo von kêu gọi,
 Mà con trần vôi vôi đâu xa ?
 Càng đi càng lúc theo ma,
 Càng đi mắt hút khó ra đường về.
 Thương con trẻ vì mê mới khổ !
 Bởi vọng cuồng, đến chỗ sát sanh.
 Gây chi cuộc chiến ác hành ?
 Là do qui ý tranh giành bổng lương.
 Ôi ! Ngũ Châu lăm phương loạn động,
 Thầy nào lòng giống trống kêu con.
 Cả kêu bao tiếng cạm mòn,
 Sao con chẳng tỉnh lo tròn thân tâm ?
 Ôi ! Thầy khai Đạo hoằng Nhứt Khí,
 Giáng Tiên Thiên, Thầy chỉ cho rành.
 Từ đâu Thầy khởi ngọn ngành ?
 Hậu Thiên con gắng trở mạnh mà tu.
 Gắng gắng con ! Công phu đạt Đạo,
 Trở về Thầy mang áo Tiên Thiên.
 Kêu hoài con trẻ ngó nghiêng,
 Không nhìn đặng thấy Huyền Thiên Cha Trời.
 Rồi Đông Tây cuộc đời Nam Bắc,
 Sẽ áp vòng thắt chặt héo von !
 Ôi thôi ! Thiên tướng vẫn còn,
 Thầy sai đánh trẻ tỉnh hờn chơn linh.
 Đổ với đen in hình Thầy dạy,
 Phương Tây thời bươn chải chiến binh.
 Á, Âu xô xát khôn nghìn !
 Úc tiêu, Phi, Mỹ điều linh dẫy đầy.

Mau mau tu Thầy xoay cơ chuyển,
 Phép Ngũ Hành tinh tiến Cha ban.
 Quyết khai cơ Đạo màu vàng,
 Trung ương Mồ Thổ mở màn siêu linh.
 Thầy đã chưởng ấn Huỳnh Kim Khuyết,
 Khiến các con tận diệt cùng nhau.
 Máu sông chảy đổ sóng trào,
 Ôi thôi ! Nạn đói làm sao tránh đường !
 Bao thiên tai nhiều nhưong đau khổ !
 Địa ách thời Thầy lộ bày phô.
 Khá nghe tâm chớ hững hờ !
 Gắng tu Thầy độ Đồ Thơ chói lòa.
 Cùng bắt tay một Cha con hồi !
 Đùng tháp cao đi tới chống kinh.
 Vì tranh mới có biển binh,
 So đo nên có chiến chinh ngày này !
 Khá mau tu Thầy xoay cơ chuyển,
 Hòa chung nhau tịnh luyện y hành.
 Tu sao bạch nhựt thiên thanh,
 Sáng lòng ứng chiếu ngũ hành huyền linh.
 Khí Tiên Thiên vô hình ban rải,
 Cha xoay rồi khó cải con ơi !
 Phận Cha đâu đặng thảnh thơi,
 Vì con Cha giáng ở nơi biển trần !
 Thầy tận độ một lần xem thử,
 Chuyển đồ chiều Thầy nhử con ơi !
 Mau mau gắng chí vun bồi,
 Quyết tu đoạt máy cơ Trời thiên ân.
 Thầy khuyên trẻ chuyên cần học Đạo,
 Cơ của Thầy xe pháo là đâu ?
 Vì sao gây cảnh còn dâu ?

Vì sao rối loạn Ngũ Châu thế này ?

Do các con ỷ hay khoe giỏi,
 Đem sức mình chống chọi Trời cao,
 Thử xem con phải làm sao ?

Quyền Thầy đưa xuống con nào hay chẳng ?

Thầy xạ khí linh thần Bửu Diệu,
 Hướng Tây Kim, Thầy chiếu thẳng vào.
 Một màu trắng trắng phao phao,

Đông phương sáng chói vàng hao Cha hành.

Còn hướng Nam đành rành lửa đỏ,
 Dựng lên ngôi Thầy bỏ Càn Khôn.
 Thầy đây những muốn độ hồn,

Nào đâu cần xác con khôn bao giờ !

Thầy cần con tâm thờ Đạo lý,
 Chớ đâu cần xác quý, yêu, ma.
 Cho rằng con giỏi cao xa,

Chống Thầy, Thầy sẽ phạt đa hung đồ !

Bắc phương trắn ngày giờ dĩ định,
 Một màu đen theo lệnh của Thầy.
 Hành tàng do bởi Thầy xoay,

Huyền vi đã năm giờ ngày thiên linh.

Nhưng Thầy khuyên hồi minh trực giác,
 Sẽ độ con lâm lạc bao đời.

Nếu con thức tỉnh chiều mời,

Kêu Thầy, Thầy hộ không lời cho con.

Con ơi hỡi ! Mót bòn Đạo quả,
 Ráng nghe Thầy phé cả đời tàn.
 Hạ ngươn cuộc cảnh làm than !

Kỳ ba xoay chuyển vén màn vô vi.

Ngươn Long Hội Khảm Ly Thầy chiếu,
 Đốt con đời, mở khiếu nguyên nhân.

Đốt cho tiêu rụi xác thân,
 Còn hồn con đến chơn thần con ơi !
 Mau mau tu kịp thời chuyển buôi,
 Chuyển đò chiều Thầy đuổi con đi.
 Sao con cứ mãi ngồi lì ?
 Không nghe dạy biểu vậy thì tu mau.
 Con mãi ý tài thao lược sức,
 Con ý quyền, nhiều phước giàu sang.
 Thầy cho chuyển biển Kim Cang,
 Quyền năng lộ hiện nát tan bây giờ !
 Nhưng nói vậy ngẩn ngơ tâm dạ,
 Lòng của Thầy Cha cả dường bao.
 Thương con nên nói lời đau,
 Ngẫm đi suy lại làm sao bây giờ ?
 Thương các con bơ phờ tâm tánh,
 Quá muội mê lầm cảnh hão huyền.
 Cho nên hồn mới đảo điên,
 Thầy đây khó dạy cho yên tắc lòng !
 Nhưng diệu dụng vì không mở đảnh,
 Con của Thầy khó tránh thiên cơ.
 Số hào y khắc, ngày, giờ.
 Đúng giờ Thầy giáng Hà Đồ khai hoa.
 Thầy nhủ khuyên mau hòa Đạo lý,
 Học đi con trưởng khí Huỳnh Khai.
 Lỡ rồi đi đã làm sai.
 Nghe Thầy quay lại Như Lai chánh truyền.
 Ôi con hỡi ! Chúc quyền danh vọng,
 Cuộc sống đời như bóng phù dương.
 Biết rằng trong cõi trần đường,
 Nó thường cám cảnh vẩn vương bên long.
 Chẳng nô lệ mà trồng oan trái,

Vật chất thời đâu phải trường tồn !
Làm sao nuôi được linh hồn ?
Làm sao vĩnh cửu trường tồn hỡi con ?
Biết rằng sống tâm còn quấy động,
Có thân này, tạp vọng ngày qua.
Nhưng con kiên nhẫn hiệp hòa,
Năm tàn, tháng lụn gặp Cha đến liền.
Do vì bởi lụy phiền thái quá,
Con dương trần gieo họa biết bao !
Đời con như chớp lặn sao,
Dứt hơi con phải trở vào U Minh.
Thì lúc đó chơn linh bại hoại,
Có nhớ Thầy, ngó đấy mà thôi !
Dù cho rống cổ kêu Trời,
Nhưng Thầy không kịp đến thời cứu con.
Thầy vẫn biết các con mắc bận,
Chuyện của đời vương vấn nhiều ngày.
Nhưng con đừng có lung lay,
Đạo tâm trưởng nhiễm hằng ngày thêm lên.
Thầy vẫn biết, thường quên kinh chữ.
Nhưng siêng năng tâm giữ hiền lành.
Con ơi ! Rất ráo chi sanh,
Thì Thầy vớt vát điển lành cho con.
Thầy vẫn biết đũa còn nghiệp nặng,
Mắc oan khiên nên chẳng ngồi lỳ.
Con ơi ! Hãy nhớ bài thi,
Thầy thương khuyên dạy phải ly cảnh trần !
Ly trong tâm, dù thân ở thế.
Xa cảnh đời rất dễ con ơi !
Miễn tâm con chẳng buông lời,
Đạo Thầy cứ chuyển chẳng dời thiện chơn.

Thì một mai phục hườn linh vị,
 Thầy đem về Nhứt Khí Tiên Thiên.
 Hậu Thiên trọng trực trần miền,
 Nó ã giáng xuống thì yên tâm lòng.
 Thầy vẫn biết đũa tròng duyên nghiệp,
 Nhưng con ơi ! Hồ điệp mê mang.
 Ngủ đi phút chốc bang hoàng,
 Giác mơ chợt đến có an bao giờ !
 Cái thân này con chờ bao tá,
 Đến ngày nào lòng đá, vàng son.
 Chùng nào con chịu ăn mòn ?
 Đạo tâm lộ hiện mót bòn công phu ?
 Thầy vẫn biết ngục tù thể thái,
 Sống trường đời phải trái, hư nên.
 Trần gian mê mãi tuổi tên,
 Con ơi ! Hãy nhớ đừng quên điều này !
 Quí vô thường kêu ngay chẳng đợi,
 Con hẹn gì, có lợi hay không ?
 Hay là sống kiếp bình bồng,
 Như bèo trôi mãi trên dòng nước xanh !
 Sống trực trần, hòa sanh sen mọc.
 Một mùi thơm, thơm khắp dương trần.
 Dù cho bùn lấm hôi tanh,
 Nhụy vàng cánh trắng Kim Thân là Thầy.
 Con hãy gắng đơm ngay ý Đạo,
 Sống vững bền, chắn áo Quỳnh Tương.
 Nhớ như cuộc sống trần dương,
 Nhưng hồn con hưởng thanh hương của Thầy.
 Con ơi con ! Giờ này hẹn nữa,
 Thì bao giờ tu sửa đó con ?
 Thầy đây những luống héo don !

Thương con phải giáng điển đàn **hôm nay** !

HỤU :

Hôm nay giáng điển xuống dương trần,
Thương bởi con mê lạc bốn chân.
Trọng trực mang chi đây xú ứ ?
Tiên Thiên hiệp đánh Đạo Thầy ban.

BÀI :

Sao con quên bằng lời Thầy ?
Thương con Thầy chuyển hăng xoay đêm trường,
Đạo Thầy nay đã phô trương,
Mà con thì lại vấn vương não lòng.
Thương con Thầy phải khai thông,
Ra lời thiên điển đón vong tâm đời.
Vô minh con chẳng nghe lời,
Muội mê con mới theo đời ác gian.
Lòng Thầy bao nỗi xốn xang,
Bó tay Thầy chịu mở màng chiến chinh.
Con ơi ! Vạn trạng thiên hình,
Cuộc đời danh giả đừng nhìn khổ thôi !
Mau tu hiệp khí Cha Trời,
Tiên Thiên gầy dựng tô bồi thêm lên.
Việc đời con hãy mau quên !
Dù cho cuộc sống càng lên đỉnh đầy.
Nhưng con chẳng đến cùng Thầy,
Vô thường hư hoại lời này dạy răn.
Đến Thầy bằng với chơn thân,
Nào đâu đến với lợi trần của con ?
Con ơi ! Hạnh hạ chiều lòng,
Con tu nhẫn nhục vuông tròn ngày đêm.

Đấng lòng con mới tô thêm,
 Tiên Thiên chữ Khí vẽ nên Đạo Thầy.
 Ngọt ngon cảm dỗ mê say,
 Lời hay ẩn trá hằng ngày bên tai.
 Chính là lừa phỉnh con sai,
 Xa Thầy, lạc hướng Thiên Đài chí linh.
 Con ơi ! Thầy chuyển Đạo Huỳnh,
 Hoa khai chơn lý Tổ Đình thiên thơ.
 Hai lần chữ “Bính” Hà ĐỒ,
 Nhưng mà con trẻ hững hờ bỏ qua.
 Bính Dần giáng đạo Trời Cha,
 Lầm con tâm tặc gian tà con ơi !
 Cho nên Bính Tý chuyển đời,
 Thầy khai chữ Đạo họa lời thiên thơ.
 Hình đồ chi tiết ngày giờ,
 Cho con học hỏi, phá mờ tiến lên.
 Một ngày bốn buổi đừng quên !
 Công phu tinh tấn làm nên việc Trời.
 Chí linh xạ điển con rồi,
 Mau thâm tóm gọn Cha Trời bố ban.
 Cho con tâm được nhẹ nhàng,
 Xác trần đừng có đa đoan chuyện đời.
 Con ơi ! Qui luật Tứ Thời,
 Tâm hằng lắng lặng theo lời Thầy khuyên.
 Nhập môn khoác áo tham thiên,
 Đạo Thầy khai mở tùy duyên hóa hồng.
 Hấp hô đủ số Kim Thân,
 Hà phanh chiếu điển cho rành mới nghe !
 Thầy đây tạo hóa chở che,
 Họa đồ Thầy phát bốn bề linh quang.
 Con mau tự mở Nhãn Tàng,

Ngũ linh con gắng quày đàng Thiêng Liêng.

Con ơi ! Định tỉnh tham thiền,
Tri nguyên sự khổ buồn phiền mà chi ?
Theo Thầy một điển huyền vi,
Con thì sẽ thấy tâm ly **cảnh trần**.

HỮU :

Cảnh trần đăm đuổi kẻ mê man,
Con tỉnh tu đi chớ lạc đàng !
Thầy giáng Trùng Tòa khai bốn buổi,
Độ hồn trẻ hãy đến **Thiên Nhan**.

PHÚ :

Thiên Nhan khuyên tu hành giải khổ,
Thầy thương con tận độ vớt lên.
Giáng linh điển, cơ bút bao phen.
Sao con hỡi ! Chịu khen không nhẽ ?
Tu danh quyền hồn con nhào té,
Thì xa Thầy, lớn bé quên rồi !
Thế nên Thầy, đợi mãi bồi hồi.
Mà con trẻ quả nhồi nặng trĩu !
Thầy kê cận thường khi dạy biểu,
Vẽ hình đồ mở khiêu Linh Đơn.
Con ơi định ! Mới hoát Nê Hườn,
Là kim đánh, Thiên môn Thầy chuyển.
Thầy khuyên con tịnh tâm tu luyện,
Đề tri nguyên “Chiếu Kiến Hành Thâm”.
Con hãy gắng, hiệp đạo chí tâm.
Mà khai hoát huyền quang thực thể.
Thầy độ con cho đây cốc mễ,
Buổi qua ngày dùng để mà tu.

Con sống đặng có được bao thu ?
 Mà giành giựt bấy chừ chua xót.
 Đường Diêm Phù con nay đã lọt,
 Lòng tái tê, Thầy thốt một bài.
 Mau mau con, Thầy đã mở khai !
 Hườn linh khiêu Thiên Đài hoát trí.
 Do bởi con, lập trường vững chí.
 Ý thiện lành trực chỉ siêu nhiên.
 Phan lý sự, con hãy tri nguyên.
 Mà tu học Huyền Thiên dĩ định.
 Nhưng trước hết chuyện đời đừng dính,
 Để tâm lòng chẳng tính lo chi.
 Rồi hấp hô đủ số châu nhi,
 Canh ba, Tý ngồi lý con hồi !
 Ngọ đã đến, chạy mau mau tới.
 Thối Âm Phù con hãy đưa ra,
 Mau hấp hô trực khí âm tà.
 Các chân lông, điều hòa các mạch.
 Rồi con thấy tâm con mới sạch,
 Sạch từ thân, cốt cách thanh cao.
 Con gắng tu chói sáng một màu,
 Giờ Mẹo đến, Dầu trau lối dạng.
 Ánh mặt Trời chiếu tâm soi sáng,
 Con điều hòa, con ráng thờ trong.
 Để mồ hôi trực ướ ra xong,
 Thì con nhẹ thông đồng Thầy nhé !
 Ráng mau tu, nghe con lớn bé.
 Thầy thương lòng mở hé Thiên cơ.
 Còn Dậu thời con chớ bơ phờ !
 Ánh hoàng hôn đã chờ con tịnh.
 Ấy là thời thường sanh nhiễm bịnh,

Con thử ra chẳng dính bên ngoài.
Con ơi con ! Nhiếp tánh lại ngay,
Mà luan chuyển hòa xoay Thân cốt.
Ba sáu vòng, con thường tẩy lọc.
Pháp Hà Đô, Thầy bốc số cơ.
Mau mau tu chớ hẹn ngày giờ !
Mà tịch lặng theo Đồ luân chuyển.
Đại Châu Thiên, con mau hãy tiến !
Bảy hai vòng, hiện yếng sáng trong.
Hòa ngũ hành sanh khắc Tây Đông,
Hòa theo mùa theo vòng bát tiết.
Máy Càn Khôn, Thầy sanh ắt diệt.
Số châu nhi cho biết con hành.
Thầy sanh ra ngũ sắc, ngũ hành.
Có ngũ âm mà thành ngũ dục.
Thế cho nên con đầy thân thức,
Cứ mê hoài, chẳng bút nó ra !
Con ơi con ! Mau gắng hiệp hòa,
Hườn chơn thức, tìm Cha Thượng Đế.
Bấy lâu nay Đạo con đã phé,
Nay hành trì kéo trễ con ơi !
Thầy dạy con chớ khá quên lời !
Gắng mà tu, đúng thời, đúng giắc.
Khi đến giờ dù còn bận mắc,
Nuôi linh hồn, luyện chất kim đơn.
Con phải quên bao chuyện giận hờn,
Lửa sân si đốt con nóng bỏng.
Rồi làm sao thấy Thầy hòa lóng ?
Khí trực âm hãy tổng nó đi.
Nhưng khuyên con đừng có ai-bi,
Con nào phiền chia ly hôn phách.

Hạnh người tu con ơi cốt cách !
 Chí thanh bường tâm sạch nghe con !
 Thân của con dù có hao mòn,
 Nhưng linh hồn vuông tròn đại định.
 Thầy dạy con chớ nào lừa phỉnh,
 Nếu công phu theo lệnh Thầy truyền.
 Thì con thấy linh diệu huyền,
 Rồi con tiếp Tiên Thiên ứng hiện.
 Kể từ đó tâm con biến chuyển,
 Sẽ quên đời nó diễn bên ngoài.
 Rồi con thấy lòng chẳng lung lay,
 Mà theo Đạo tháng ngày tu học.
 Rồi con thấy chuyện trần thâm khốc !
 Vẫn yên bình để học Đạo Thầy.
 Rồi Tịch Đốc con nhắm mắt ngay,
 Sẽ thấy Thầy, Thầy đây tiếp diễn.
 Thầy khuyên con chớ đừng ngấu nghiên !
 Chuyện ngoài lẽ là chuyện viển vông.
 Con hãy chú vào cái tâm lòng,
 Mà xem coi lỗ trong việc đó !
 Nếu sanh tâm, con mau phải bỏ.
 Gạt nó qua mới có thiên tư.
 Gạt tâm mê mới gặp Đại Từ,
 Và sẽ thấy An Lư Lập Đánh.
 Con ơi con ! Mị tà hãy tránh,
 Nếu nạn tai tự lánh biết liền.
 Đó là do cái điểm Huyền Thiên,
 Nếu tu học chú chuyên thâm liễm.
 Con ơi con ! Chớ đừng lười biếng,
 Ngày qua ngày chẳng tiến đâu con !
 Rồi năm tháng, tuổi tác ăn mòn.

Con không luyện, linh đờn sao phục ?
Thầy răn dạy, họa thơ đề bút.
Nhưng con trần nghe chút rồi quên.
Nên chưa lập biển tục bập bênh,
Thành đau khổ con rên con xiết.
Giáng hạ đàn dạy nhiều tình tiết,
Con hãy nghe thấu triệt giả chơn.
Hỡi con ơi ! Chớ khá khinh lờn,
Gắng tu học, luyện đờn thành Đạo.
Con ơi con ! Biết rằng giả tạo,
Mượn xác trần diu bảo đi mau.
Kẻ không thôi linh tánh lộn nhào,
Bởi ác nghiệp làm sao Thầy độ ?
Thầy xạ điển thường hay ban bố,
Nhưng khiêu con bẽ chỗ hết rồi.
Thì làm sao con trở cựa ngôi ?
Mau mau tu mà khơi Đạo lý.
Đạo của Thầy duy câu Nhứt Khí,
Một khiêu thôi bí chỉ nghe con !
Thiên đánh đài con chớ có sờn !
Mau khá mở, hườn đờn chí bửu.
Đến với Thầy, khí tinh đầy đủ.
Thì Chơn Thần linh tựu về ngay.
Nay thương con, Thầy nói ra bài.
Mong con trẻ tu ngay kẻ trễ !
Việc đời con mau mau hãy phé,
Đã mượn rồi con để nó qua.
Việc Đạo Thầy con gắng lo xa,
Mà tu học tầm ra bí yếu !
Thầy thương con giáng đàn chứng chiếu,
Mở điển lời hoát khiêu linh tri.

Đề độ con những lúc khốn nguy !
Mà kêu Thầy sẽ tri **tất cả**.

HỮU :

Tất cả Tâm Trung đến với Thầy,
Mau tu học Đạo hoát vàng mây.
Thiên khai lộ hiện đời con sáng,
Danh giả phù hoa bỏ nó ngay.

PHÚ :

Này con ơi ! Bao lời Cha dạy,
Thầy thương con nên nói nầy giờ.
Hãy mau tu lòng dạ chớ ngơ !
Đừng khinh lờn hững hờ phải lụy !
Con gắng tu vệt mù ám khí,
Mau tu đi, Thầy chỉ điều này :
Hòa Tứ Tổ con gắng luân xoay,
Cùng âm dương, lời đây Thầy giảng.
Con bình tâm tri nguyên tường hãn,
Đến với Thầy bằng áng chơn linh.
Đến với Thầy, Tâm phải viên minh.
Đến với Thầy, chơn linh phản phục.
Thầy kịp đến là giờ đúng lúc,
Để con trần hàn khúc thương yêu.
Gắng mau tu, chung sức dắt dìu.
Gắng mau tu, chắt chiu hành đạo.
Con góp nhặt những lời khuyên bảo,
Cùng chung vai mở đạo của Thầy.
Hồi lớn bé ! Mau hãy bắt tay,
Đừng hờn giận, Thầy hay không chịu.
Mau mau tu mở ngay linh khiếu !

Nếu sân si, Thầy chịu cam đành.
Con ơi con ! Thoát vũng hôi tanh,
Thầy đợi con sẵn dành thiên khí.
Hãy trọn tu hòa chung Nhứt Lý,
Mà diu nhau hòa khí Thầy vui.
Con ơi con ! Đồi đã ném mùi,
Con thấy đấng sao chịu linh tánh ?
Đồi của con rất là thảm lạnh !
Biết ngày nào trở tánh về Thầy ?
Con ơi con, đồi lắm nghiệt cay !
Nào sướng đâu giờ ngày khổ hải ?
Sao tâm không lo tu sở cậy ?
Mà theo Thầy, Thầy dạy Hư Vô.
Con đếm đi vui được mấy giờ ?
Mà chẳng tỉnh, thờ ơ trong dạ !
Con gắng tu, thì mau hồi hải.
Chớ chần chờ, quỉ phá con ơi !
Con gắng tu, hiệp điển Cha Trời.
Tròn linh tánh hòa nơi Tiên Khí.
Nếu con tu, xóa đi tánh quỉ.
Là thất tình, khôn lụy con ơi !
Vớ lục dục quấy động không ngơi,
Sao con sáng những lời Kim Khuyết ?
Thầy nhắc nhở con nay phải biết !
Xác giả trần sẽ diệt con ơi !
Con thác đi chẳng hẹn ngày giờ,
Sao không tu, Thầy chờ con mãi ?
Đây lời nói của Thầy tê tái,
Đã nãy giờ Thầy khải cho con.
Mau mau tu, hườn lại linh đơn.
Mau mau tu, vẫn còn **Nê Khiếu**.

HỮU :

Nê Khiếu Thầy ban trẻ lúc đầu,
 Trọn lòng Đạo pháp đáp thâm bầu.
 Thầy thường dạy rõ từng câu nói,
 Bập bẹ mau tu kéo đánh đầu.

BÀI :

Giã lui Thầy chúc các con,
 Mau tu vào óc ăn mòn lời khuyên !
 Đêm thanh tịnh tham thiền tri diệu.
 Lời giảng Thầy sẽ hiểu từ đâu ?
 Mau tu Thầy dạy thêm sâu,
 Chí thành phải sạch não sâu nghe con !
 Gắng công phu, mót bòn công đức.
 Hạnh hy sinh vừa sức giúp đời.
 Mặc lòng gian khổ chiều moi !
 Nhưng tâm con vững y lời thầy ban.
 Noi Chánh Pháp Nhân Tàng con học,
 Tịnh luyện thanh tẩy lọc trước lia,
 Năng ngồi tĩnh tấn đêm khuya.
 Thấy Thầy, Thầy dạy trau tria vững bền.
 Con gắng tu đừng quên thời Tý !
 Khoảnh canh ba, Thầy chỉ lời vàng.
 Để cho tâm trẻ mở mang,
 Hành thâm Huyền Tấn bước sang Thiên Đài.
 Thôi Thầy lui về ngay Bạch Ngọc,
 Chúc con trần mau học lời Thầy.
 Cùng tu nêu Đạo thêm hay,
 Chuyện đời hãy gạt nó ngay đi liền !

Thôi Thầy thăng...

P.Nguyên : Nam mô A Di Đà Phật. Con cung kính Đại Từ Phụ !

**Dậu thời, ngày 21 tháng 07 niên Mậu Thìn
(01-09-1988)**

KHAI SÁNG TAM TÒA QUI NHỨT

Ngô Minh Chiêu :

CHƯỞNG Tòà giảng diễn xuống trần gian,
QUẢN Đạo khuyến tu kíp lệ đàn.
HIỆP lại hòa nhau quay trở gót,
THIÊN ĐÀI chờ đợi bước người sang.

Chào hiền Đệ Phục Nguyên ! Hôm nay hiền Đệ
dời Tệ Huynh về đây có điều chi đàm đạo ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiễn Đệ cung thỉnh
Đại Huynh giảng đàn, xin Đại Huynh tùy theo nhân
duyên mà Đại Huynh cho bài giáo lý để Tiễn Đệ ghi lại

lập thành pho chơn truyền hầu giúp ích cho hậu thế sau này vậy.

N-M-Chiêu :

Thế theo lời Đệ hiền đã nói,
 Huynh tận tường lời hỏi hôm nay.
 Xưa Chương Quán hiệp mỗi Thiên Đài,
 Nay giáng điển tái lai hậu thế.
 Nay Đệ hiền ! Cơ mầu đâu dễ,
 Tiếp hình đồ Thượng Đế chi nguyên.
 Phải dụng tâm phục bổn chơn hiền,
 Rồi quay quần khuya đêm tu học.
 Mỗi Đạo Thầy một mai xuống đốc,
 Phải làm sao để đốc người tu ?
 Chẳng phụ lòng của Đấng Đại Từ,
 Thường giáo hóa Đồ Thư lịch lãm.
 Bởi trần gian giảng nhiều bụi bám,
 Nên quên rồi sống thảm chết đau !
 Tệ Huynh nói chí cốt dạt dào,
 Là tâm huyết trọn bào tá thế.

Đúng vậy không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Vì có duyên ngộ tri hiệp Đệ,
 Ra lời từ truyền lẽ Đạo mầu.
 Mà tỏa sáng đi khắp ngũ châu,

Cùng bốn cõi quay đầu chơn Đạo.
 Hạnh tu học ngày đêm chu đáo,
 Hãy năng trừ lục đạo yêu tinh.
 Giữ ba báu, ta gắng năng gìn.
 Phá bảy cõi, hồi sinh Đạo mạch.
 Người tu hành vẹn tròn cốt cách,
 Trọn bốn gương, thể phách sáng lò.
 Mau mau tu để đến Trời Cha !
 Rồi khai sáng Tam Tòa qui nhứt.
 Máy Thiên điển tùy cơ từng luật,
 Để răn đời theo sức nhân duyên.
 Này Đệ ơi ! Học Đạo thâm uyên,
 Gìn chí chơn định thiên mở ngõ.
 Ôi ! Tu đi thoát rồi cái rọ,
 Rọ tử sanh nào có lâu dài !
 Sống đâu biết để đến ngày mai,
 Hòa nguồn Đạo, Bồng Lai lối dạng.

Đúng không này Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Sống nội tâm tịch nhiên bậu bạn,
 Quay thân lòng mở sáng chơn kinh.
 Chí quyết tu tụng chữ Huỳnh Đình,
 Phế đời tàn bỏ mình thơ thái.
 Chí lòng chơn ta đừng quảng ngại !
 Thấy trong rồi thoải mái đường bao.
 Học Đạo Thầy thuộc chữ lâu lâu,

Chữ Tâm Kinh nhìn vào nguyên bốn.
 Mắt của Thầy tận đường chí Rốn,
 Mở điều hòa hỗn độn sơ sinh.
 Đậm vào nét ra chữ in hình,
 Mà bươn chải nguyên linh tá thể.
 Người tu học đừng cho mắc kè,
 Kê Ma Vương làm bé chơn hồn.
 Tâm quyết định đừng có bôn chôn !
 Chẳng nóng nảy là khôn đó nhé !
 Tu chẳng biết chậm mau hay lẹ,
 Gắng điều hòa cho khỏe xác thân.
 Đừng lao nhọc hồ hải phong trần,
 Sẽ nhiễm bụi bao lần ô ướ.
 Thở điều hòa huyết đừng có bé !
 Mạch khai thông chường khế Huỳnh Đài.
 Chớ nhược điểm cứ động lung lay,
 Biến thành ưu qua ngày qua buổi.
 Hạnh người tu gắng tâm làm lữ,
 Dục vọng thường là củi đốt tiêu.
 Làm cho phách lung lạc hồn xiêu,
 Gây náo động tiêu điều Thần Thất.

Đúng không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Chớ động xao, tâm đừng vương vất.
 Ném mùi đời khốn ngặt Đệ ôi !
 Gắng mau lên đắp quả vun bồi,

Làm việc Đạo theo lời Thượng Đế.
Không dính chi tiền rùng bạc bẽ,
Chẳng nhúng vào vai vế công hầu.
 Mà đượm nhuần linh khí trọn bầu,
 Hòa âm dương gồm thâm quyền lực.
 Rồi sẽ tu gìn không phí sức,
 Hiệp diệu huyền qui luật mà thôi.
 Nay Tệ Huynh chỉ có bao lời,
 Mong hiền Đệ chớ dòi **ý chí !**

HỮU :

Ý chí Thầy ban lúc buổi đầu,
 Mong người học Đạo gắng chìm sâu.
 Gìn lòng nghị lực đừng quên mất,
 Thần khí ngày đêm hiệp **trọn bầu.**

HỮU :

Trọn bầu khí lực tinh hoa,
 Tệ Huynh tiếp diễn mà ra thơ vắn.
 Thương cuộc thế vô ngần biến cải !
 Bởi con người từng trải phong sương.
 Làm cho nhuộm mất Thiên Đường,
 Quên đi linh tánh bốn ngươn khi nào.
 Đệ ơi Đệ ! Làm sao Đệ hồi ?
 Cứu đời tàn đã tới Hạ Ngươn.
 Trần gian đã mất kỷ cương,
 Bỏ quên Đạo pháp lạc hương lý nông.
 Do tham cầu trong vòng mê lợi,
 Vì dục tình đi tới khổ đau.
 Gây nên cuộc chiến ba đào,

Biết bao thảm cảnh lời nào chứa chan.
 Ôi ! Ngó nhìn bàng hoàng tất dạ !
 Lời Tệ Huynh nay tả chơn lòng.
 Thương cho cuộc thế bình bồng,
 Sống trong biển khổ nhấp vòng mãi theo.
 Ôi, đời tàn hiểm nghèo lắm đó !
 Mà mấy ai thoát rọ luân hồi ?
 Sống trần cứ mãi chơi vui,
 Người mê cứ mãi chiều mời đua đòi.
 Vì đua đòi bỏ mồi đạo đức,
 Vì mê trần vinh nhục phân hai.
 Quên đi hai chữ Cao Đài,
 Quên đi tịnh luyện hoằng khai chơn truyền.
 Thương trần thế chưa yên đâu Đệ !
 Lâm ngày tàn mấy lẽ đảo điên.
Đệ Tam Thế Chiến lụy phiền,
 Người trần phải khổ liên miên thăm sâu.
 Sao không nghĩ vì đâu đau đớn ?
 Vì quên hồn thân gọn thân tâm.
 Cho nên xảy cuộc âm thầm,
 Một mai bùng nổ bao năm đọa đày.
 Huynh đã nói lời ngay ý thật,
 Nay Đệ hiền ! Giành giật thiên lương,
 Tô bôi đạo đức thêm hương,
 Chuyển lời Huynh nhé ! Trần dương hiểu nhiều.

Đó này hiền Đệ Phục Nguyên !

P.Nguyên : Vâng !

N-M-Chiêu : Này Phục Nguyên ! Chẳng hay Phục Nguyên có điều gì hỏi Tệ Huynh nữa hay không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, tùy theo nhân duyên Đại huynh giúp ý kiến !

N-M-Chiêu : Tạm dừng nơi đây, Huynh xin thăng. Mai Đệ tiếp Tệ Huynh, sẽ có vài lời nhắn nhủ !

THI :

Xin thăng hẹn tiếp buổi chiều mai,
Nhắn nhủ vài câu chớ để phai !
Này Đệ ! Y lời tua chuyển Đạo,
Giáng đàn vấn đáp lễ Cao Đài.

Thôi Tệ Huynh xin thăng, mong hiền Đệ tiếp Huynh vào đàn sau. Huynh có nhiều câu, lời giải về chữ “Cao Đài Đại Đạo”. Huynh xin thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

**Dậu thời, ngày 22 tháng 07 niên Mậu Thìn
(02-09-1988)**

CAO ĐÀI ĐẠI ĐẠO

Ngô Minh Chiêu : Chào hiền Đệ Phục Nguyên !

THI :

ĐẠI thừa giáo lý của Cha ban,
ĐẠO mạch lưu thông dựng hiệp đoàn.
TAM giáo qui nguyên tòng nhưt thống,
KỶ này tuyển trạch bổn linh quang.

Đúng không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Vì cơ Thầy, Nam Bang xoay chuyển.
Giáng Cao Đài ứng hiện độ đời.
Do tâm mê chẳng biết hiệp Trời.
Mà vọng ý tìm nơi giả cảnh.
Đạo Thầy khai chọn người đức hạnh,
Sửa tâm lòng để tránh nạn tai !
Khai Bính Dân hai chữ Cao Đài,
Là thế Thiên hồng khai Bửu Ngọc.
Thầy giáng trần dày công cực nhọc,
Dạy Đồ Thơ trẻ học hằng ngày.
Nhưng tâm mê đầy đọa nghiệt cay !
Mà chẳng biết Như Lai Phật vị.
Thầy họa phù vẽ ra nhứt khí,
Nhứt Khảm hườn Tinh Vị con người.
Lấy oai năng chiếu sáng độ đời,
Tự cứu mình thành thoi tác dạ.
Đem phổ hóa bao lời chí cả,
Nhuộm cho lòng hành giả tu tâm.
Nhưng người đời cứ mãi mê lầm,
Do chấp tướng không tầm chọn pháp.
Vì chấp hình làm sao thấu đạt !
Chấp bề ngoài tan nát từ đây.
Thầy dựng lên giềng mối hồng xoay,
Khai Bính Tý Thầy đây dạy pháp.
Nhưng con trần bởi vì biếng nhác,
Học Đạo thời tan tác ngoài môi.
Mà Đạo tâm chẳng sửa vun bồi,
Thế cho nên rã rời giềng mối !
Do vì sao tâm người chi phối ?

Trụ bên ngoài, bóng tối chưa tan.
 Không trụ tâm mở thấy Nhãn Tàng,
 Là Hư Vô Kim Cang Thần Thất.
 Nhãn Chủ Tâm đừng nên đánh mất !
 Vẽ hình đồ nổi bậc sử xanh.
 Khá Tịnh Luyện cho xác được thanh,
 Hườn hồn lại tri phanh lý Đạo.
 Vì chơn tâm thường hay ảo não,
 Vào xác thân lơ láo bao phen !
 Nếu cái tâm mà chịu lọc phèn,
 Là Thanh Tịnh đừng chen với Thế.
 Tâm đã định hòa an Thượng Đế,
 Sẽ hóa hoằng vào bể trần gian.
 Nhưng cái tâm cứ mãi thăm nần,
 Làm xáo trộn không an chơn tánh !
 Thế điển Thầy thường khi xa lánh,
 Chẳng trợ vào hườn cảnh Thiên Thai.
 Thì làm sao mở sáng Bửu Đài ?
 Dem độ đời hoằng khai chơn lý.
 Thân với tâm cùng nhau trực chỉ,
 Nói ra lời tồn Khí trường Tinh.
 Này Đệ ơi ! Hành Đạo màu Huỳnh,
 Khai chơn lý bửu minh Đại Đạo.
 Trước phải tu cái thân hoàn hảo,
 Dồi mài tâm thì Đạo nở bùng.
 Rồi ra đi độ khách tục trần,
 Chẳng xá chi tận cùng chề chán !
 Muốn cứu người, trước tiên ta sáng.
 Để dịu đời lắm nạn bi thương !
 Muốn cứu đời ta phải cương cường,
 Để tu học thập phương viếng cảnh.

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

THẦY tiếp diễn :

THI :

CAO pháp vô vi rất nhiệm màu,
ĐÀI thiên bửu ngọc sáng Năm Châu.
TIÊN thành thập nhị hòa Kim Khuyết,
ÔNG đến chơn tâm **giáng điển trao**.

PHÚ :

Giáng điển trao hành truyền Đại Đạo,
 Độ nguyên nhân rốt ráo Kỳ Tam.
 Xoay cơ mâu lối dạng Nam Bang,
 Thầy dìu trẻ một đàng hành Đạo.
 Cơ Thầy xoay chơn toàn rốt ráo,
 Buổi gương tàn, dạy bảo nguyên nhân.
 Ai tu học mở sáng chơn thân ?
 Là thiên phong xoay vòng cơ chuyển.
 Thầy hoẵng khai mâu vi tịnh luyện,
 Tiếp con trần chuyển biến tâm tư.
 Hòa cùng nhau Nhứt Thể Đại Từ,
 Đi giáo hóa thiên thư lối dạng.
 Dù nhọc nhằn nhiều điều phí báng,
 Hạnh người tu phải ráng chơn lòng !
 Cơ Thầy xoay qui mới Đại Đồng,
 Hiệp nhứt bốn khai thông huyết mạch.
 Thầy tìm trẻ trọn lành cốt cách,

Gương phi phàm quét sạch trần tâm.
 Khai cơ Đạo tá thể không làm,
 Thầy giảng dạy uyên thâm **chơn lý**.

HỮU :

Chơn lý Thầy ban độ thể tàn,
 Hạ ngươn giảng diễn xuống Nam Bang.
 Thương đời đấm đuối, tâm mê muội.
 Thả gót linh đài **tá bạch quang**.

* * *

Tá bạch quang giảng trần khai Đạo,
 Độ con lành hiếu thảo chánh chơn.
 Con ơi, dầu khổ há sòn !
 Mau tu luyện đạo Kim Đơn đạt thành.
 Đường hành Đạo e sanh quỉ tặc,
 Vì đạo Thầy nôi bậc quá nhiều.
 Chơn truyền lý pháp cao siêu,
 Ân danh tá thể độ nhiều người mê.
 Trẻ hành thâm quay về đại định,
 Độ đời còn lắm bịnh trầm kha !
 Cơ Thầy xoay mới quỉ ma,
 Chỗ thần đang quét tìm ra đức hiền.
 Nay con hồi ! Phục Nguyên thịnh ý,
 Thầy giảng đàn nay chỉ lời chơn.
 Gắng tu nhập định há sòn,
 Chiều theo kẻ thể héo don cùng Thầy.
 Ôi ! Vì nghiệp cuồng say chê chán,
 Độ đời tu phải ráng nghe con !
 Tâm lòng dạ thạch sắt son,
 Trần gian lắm quả vẫn còn u mê.

Con hành Đạo vì thề nguyện trước,
 Xả thân này miễn được an vui.
 Chí chơn con đã nếm mùi,
 Đạo lòng con hãy thành thoi hằng ngày.
 Vì độ đời nghiệt cay khùng khiếp !
 Nghiệp dương trần chuyển tiếp về con.
 Con đừng lấy đó làm hờn !
 Gắng vui độ kẻ tâm còn nặng mang.
 Nhưng bố trí con đàng đi nhé !
 Kéo ắt làm lọt kẻ trước trần.
 Ráng mà giữ lấy xác thân,
 Gắng tu trọn buổi quyền năng hóa hoàng.
 Vì cơ Thầy xoay vẫn chưa hết,
 Đạo ra đời, đời chết tiêu tan !
 Con ơi ! Hãy gắng liệu toan,
 Tùy cơ ứng biến hành tàng giáo nhân.
 Gần đến đây Phong Thần lố diện,
 Thầy chuyển rồi xạ diễn oai năng.
 Đánh cho tỉnh lại chơn thần,
 Tan đi trước khí bao lần âm ma.
 Vì không tu qui tà khảo đảo,
 Đến đường này Thầy bảo con nghe.
 Đường đi cẩn thận đặt dè.
 Ấy là bước chót giải mê cho đời.

THI :

Độ đời lắm nỗi chịu phong sương !
 Con gắng khai cơ vững lập trường.
 Chí quyết tâm lòng tròn buổi chót,
 Hạ gương chuyển pháp quét trần dương.

BÀI :

Thương trần vì bởi u mê,
 Nên Thầy mới chuyển cận kề Kỳ Tam.
 Thái Dương lối dạng phi phạm,
 Ngũ Châu rối loạn can tràng xiết bao !
 Quỷ Tiên gầy dựng ra màu,
 Cho nên trần thế lao xao vấy vùng.
 Thiên tai, Địa ách hải hùng !
 Con trần mau gắng hãy từng từ bi.
 Khuyên con tu học huyền vi,
 Chuyện đời diễn biến lâm ly mở màn.
 Thầy xoay khai đạo Nam Bang,
 Trộn vòng thập bát vén màn huyền cơ.
 Rình rang vẽ lại ngọn cờ,
 Ngọn cờ giáo lý Thầy chờ bao năm.
 Gắng tu đoạt máy cao xanh,
 Kéo thôi trần lụy tan thành gió mưa !
 Tỉnh rồi tu học sớm trưa,
 Thầy xoay cán chổi đã tưa quay đầu.
 Phương Tây rối loạn từ đâu ?
 Hành Kim sát phạt nảo sảo thế gian !
 Đông Phương đạo sáng huy hoàng,
 Mọc Vàng sanh mỗi hai hàng Kim Cang.
 Nam Phương rối loạn can tràng,
 Ly hồ lửa đỏ chói chan Đông tàn.
 Bắc Phương thâm khô nào an !
 Cái cơ tận diệt Cha toan lối mồi.
 Không tin chống mắt mà coi !
 Thiên tai, Địa ách loạn đời nhiều nương.
 Dân tình xáo trộn muôn phương,

Chịu bao đồ thán đoạn trường điều linh.

Nếu con tu học sửa mình,
Thầy đây xạ điện huyền linh bao vòng.
Nhuộc bằng tan nát vàng hồng,
Chơn linh chìm mất xa vòng **Càn Khôn**.

HỮU :

Càn Khôn chuyển pháp độ dương trần,
Thầy sẽ sai con tiếp vững thân.
Giáng hạ uyên thâm qua điện giảng,
Tỉnh đời học Đạo ngó vào trong.

BÀI :

Tri nguyên dựng mối hồng khai,
Tiếp Thầy vào buổi sau này giáo nhơn.
Ngày Sóc Vọng tâm con thanh tịnh,
Thầy giáng đàn chân chính lối lẽ.
Đánh tan trần tục dứt mê,
Quay tu Đại Đạo cận kề Huyền Khung.
Đạo Thầy khai tận cùng lối dạng,
Độ dương trần mở sáng tâm linh.
Rồi Cha mới đặng phỉ tình,
Giáng cơ truyền bút siêu linh hóa hồng.
Con hãy nhớ định thần bốn buổi !
Tiếp với Thầy sạch bụi tâm thân.
Không còn vương nợ hồng trần,
Nhẹ nhàng thanh bạch Kim Thân oai linh.
Thầy sẽ chỉ hành trình độ thể,
Cơ của Thầy, Thượng Đế về đâu ?
Sao là rối loạn Ngũ Châu ?

Thầy khai huyết mạch trọn bầu tình thương.

Con thanh tịnh phục hườn bốn vị,

Đúng canh ba Thầy chỉ lời vàng.

Chơn thường tịch diệt thần an,

Lánh mùi tục lụy giải oan khổ trường.

Này con hồi ! Thái Dương lồ dạng,

Các ngôi sao điều sáng cùng Trời.

Vàng mây đen tối muôn nơi,

Hỏa Ly, Khảm trạch con ơi ! Hiểu tường !

Khảm Bắc phương là thường rối loạn,

Ly trung hư thanh toán hại nhau.

Á, Âu sắc thái hai màu.

Bởi con mê muội tâm nào biết đâu !

Do không tu cơ cầu cảnh ngoại,

Chẳng hườn vô thơ thái huyền cơ.

Thầy xoay điện tá chẳng chờ,

Muôn nghe Thầy chỉ Đồ Thơ tiếp lần.

Vào hai ngày chuyên cần tịnh tọa,

Này con ơi, giải tỏa oan khiên !

Tiếp Thầy giáng điện xuống liền,

Nói bao bí pháp huyền nhiên hóa hoằng.

Con gắng nghe tâm thần định sáng !

Đường độ đời hãy ráng nghe con !

Tâm Trung chí Đạo vuông tròn,

Tam Gia Qui Nhứt không còn rẽ chia.

Bắc, Trung, Nam đằm đìa máu lệ.

Vì con trần bè thế phân ra.

Nên Thầy cứ để theo ma,

Tự con tu học tìm ra chánh truyền.

Thôi Thầy tiếp giã hiên con hồi !

Mai sau này, Thầy sẽ giáng đàn.

Khai cơ Bửu Ngọc Nam Bang,
 Hình đồ Thầy tạc Nhãn Tàng Diệu Kinh.
 Trước tiên con phải nhìn chủ tọa,
 Tâm tịnh lòng giải phá trần duyên.
 Chờn Đồng tâm hãy tịnh yên !
 Tiếp Thầy, Thầy giảng vẽ liền **ý thơ**.

HỮU :

Ý thơ giảng dạy độ con trần,
 Tu sửa ngày đêm gắng định căn.
 Giáo hóa Nam Bang Thầy nhọc sức,
 Chịu lòn điển lực **hoại Kim Thân**.

HỮU :

Hoại Kim Thân Cha nào có ngại,
 Miễn rằng con tỉnh lại lo tu.
 Đời là mộng ảo phù du,
 Con ơi, khá nghĩ thoát tù Phong Đô !
 Thầy tụng mãi Nam Mô chấn chỉnh,
 Khí Hư Vô chữa bệnh họa phù.
 Thay vào khuyết mạch Đồ Thư,
 Và mong con trẻ Chờn Như sáng lần.
 Thôi Thầy tiếp khuyên cần bao ý,
 Rút thẳng đàn hườn khí Linh Tiêu.
 Con ơi, đạo mạch cao siêu !
 Cứu đời gắng hãy tiêu diêu **tác lòng** !

HỮU :

Tác lòng Sóc Vọng tiếp Thầy ban,
 Con hãy tịnh tâm nhiếp vững vàng.

Thầy đến truyền cơ Thiên giáo hóa,
 Đề rằng ngữ pháp phục linh quang.

PHÚ :

Này Phục Nguyên ! Tệ Huynh đã tiếp,
 Giã lui đàn, kíp kíp theo Thầy.
 Đệ ơi Đệ ! Gắng chí dựng xây,
 Thầy sẽ dạy cơ này tá điển.
 Bao bí pháp về cơ tịnh luyện,
 Tiếp với Thầy, Thầy chuyển tâm tư.
 Nhưng Đệ ơi, hãy gắng tạc thù !
 Rồi tiếp lĩnh can nhu ôn dưỡng.
 Máy huyền vi Đệ mau sanh trưởng,
 Cơ siêu hình thưởng Đệ điển năng.
 Tiếp với Thầy toại hưởng chơn thân,
 Thầy sẽ dạy phá lần ám khí.

Đó là Siêu Hình Đài !

P.Nguyên : Vâng !

N-M-Chiêu : Thôi, Tệ Huynh thẳng, có bao nhiêu lời chỉ cho hiện Đệ : nếu hiện Đệ đại định chơn thân, Chơn Đồng thanh tịnh tánh tâm thì Thầy sẽ giảng dạy nhiều cơ huyền bí, ẩn tàng những máy siêu hình tu luyện. Tệ Huynh xin thẳng, hiện Đệ có những ý gì để hỏi hay không ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ không còn

hỏi điều chi nữa, chỉ mong rằng dịp tới xin Đại Huynh cùng Đại Từ Phụ giảng đàn dạy tiếp.

N-M-Chiêu : Ngày xưa Tệ Huynh đây cũng vậy, cũng nhờ cơ bút của Thầy tiếp giảng đàn mà lập ra Thánh Thất “Chiêu Minh” về cơ tịnh luyện Tam Kỳ Phổ Độ đó hiền Đệ. Nếu thanh tịnh tiếp Thầy mới trọn còn không thanh tịnh thì không trọn điển e rất có hại, mà nếu thanh tịnh, Thầy sẽ ứng cơ giảng dạy thâm sâu về phần tịnh thân, tịnh tâm, tịnh luyện đó hiền Đệ ! Thôi Tệ Huynh xin thăng...

P.Nguyên : Đệ cung kính Đại Huynh !

**Dậu thời, ngày 17 tháng 07 niên Mậu Thìn
(28-08-1988)**

**GIÁO NHÂN TÍCH HỌA
&
Tiếp diễn THẦY : XUÔNG BÚT
TRUYỀN MỞ HÉ MÀU VI**

N-M-Chiêu : Tệ Huynh chào hiền Đệ !

P.Nguyên : Kính Đại Huynh !

N-M-Chiêu : Hôm nay chẳng hay hiền Đệ Phục Nguyên
thỉnh Tệ Huynh đến có việc chi ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiễn Đệ thỉnh Đại
Huynh giáng đàn, xin giúp ý về việc xiển dương Đạo
pháp trong tương lai.

N-M-Chiêu : Hiền Đệ hãy nói rõ hơn, đường hướng của Đệ thi Tệ Huynh đây mới bỏ khuyết vào đặng.

P.Nguyên :

Đạo pháp vô vi rất cực huyền,
 Nhiệm mầu bí chỉ hiệp cơ thiên.
 Nguyên lòng cứu khổ kỳ ngươn hạ,
 Kính thỉnh Tam gia diệu lý truyền.
 Mật khuyết hành thâm soi Bửu Ngọc,
 Chí chơn tận độ, tuyền tròn duyên.
 Tri phanh tịch diệt hườn linh thể,
 Vận chuyển âm dương **phục bốn nguyên**.

HỮU :

Phục bốn nguyên, Tiên Thiên cứu khổ.
 Kính Đại Huynh tận độ kỳ này !
 Pháp luân thường chuyển Đệ xoay,
 Hòa bầu linh điển hiệp Thầy hư-vô.
 Nhưng ngặt nỗi điểm tô Đạo cả,
 Thiếu thiện duyên phụng họa cùng nhau.
 Là do trụ chấp sắc màu,
 Bởi vì nhờn ngã, làm sao qui bầu ?
 Đạo chỉ có hòa thân Nhứt Khí,
 Hiệp chơn tâm trực chỉ bốn nguyên.
 Cứu chung tất cả trần miền,
 Đại Đồng cốt cách hoa liên hương mầu.
 Đệ ra ý từng câu tường hãn,
 Xin Đại Huynh phụ sáng chơn truyền.
 Giúp đời giải nghiệp đảo điên,
 Cùng lo cứu khổ trần miền đau thương.

Rồi tiếp Thầy kỹ cương giờ Dậu,
 Chỉ Phục Nguyên di hậu thâm uyên.
 Toàn chơn tỏ ngộ máy huyền,
 Sau này cứu khổ định yên cho đời.
 Dùng Đạo pháp ra lời yếu lý,
 Lấy tình thương thâm thĩ cùng nhau.
 Đại Huynh tiếp vớt đồng bào,
 Tùy duyên hóa độ giải bao mê mờ !

Kính thỉnh Đại Huynh !

N-M-Chiêu :

CHƯƠNG lòng cứu thế độ nhân duyên,
QUẢN bút gìn trung áng diệu huyền.
HIỆP mối tương phùn năng giải khổ,
THIÊN ĐÀI góp ý pháp hành thiên.

PHÚ :

Qua mấy lời Đệ hiền thố lộ,
 Lòng của Huynh những ngỡ đi qua.
 Đường khai đạo Huynh đã bước ra,
 Nay nhắc nhở điều hòa khí tiết.
 Sống nhằm vào cái cơ tận diệt,
 Gắng mà tu lễ thiệt lời chơn.
 Máy Linh Tiêu xoay chuyển không mòn,
 Để giải khổ cho tròn Đạo cả.
 Đệ ơi Đệ ! Giáo nhân tích họa,
 Đó là lời chí cả đồng tâm.
 Mình cứu độ giải họa xác trần,
 Nghiệp quay lại trăm phần lụy thống.
 Nhưng cả kêu cất lên cao giọng,
 Chuyền đò chiều đã trống quá nhiều.

Đệ ơi Đệ ! Mở Đạo xoay chiều,
 Mau rước về tâm điều ý hiệp.
 Huynh vẫn biết xác thân chẳng thiệt,
 Nhưng mượn thời tạo hiệp thiên cơ.
 Luôn gìn giữ máu chốt ĐỒ Thơ,
 Mà cứu rồi qua giờ, hạ buổi.
 Trong ngươn tàn ai vào danh tuổi,
 Bức màng đêm thui thui đi vào.
 Huynh thông thiết lệ mãi tuông trào,
 Kêu bao tiếng tâm bào hiệp lại.
 Đệ nên biết bởi vì phải trái,
 Trái phải hoài tà vạy Đệ ơi !
 Thế cho nên cơ Đạo rã rời,
 Sao hiệp lại cơ Trời lố diễn ?
 Huynh thành tâm đi vào chí nguyện,
 Nhưng người đời lòng biển khó đo.
 Lòng trần gian ai đặng đầu dò,
 Sao biết cạn, sâu cho bắt mối ?
Vì nói tu còn trong danh lợi,
Chuốc quả nhồi khó hỡi kêu chung.
 Một mình Huynh cô độc trùng phùng,
 Sao giải nổi hải hùng sóng dậy ?
 Chiếc thuyền nan tạo rồi sở cậy,
 Nhưng kêu người chẳng thấy người qua.
 Đò tấp bến cứ mãi đi xa,
 Trôi lơ lững tìm ra nguyên chủng.
 Kỳ mạt pháp ai người hữu dụng ?
 Cứu độ đời cho đúng Thiên linh.
 Để lòng Huynh cùng hiệp phỉ tình,
 Gieo giống tốt muôn nghìn di hậu.
 Huynh thông cảm những lời áo nã,

Của Đệ hiền gây tạo nguyên nhân.
Nhưng nên nhớ cho kỹ công thần,
Đừng lung lạc sa chân bấy hỏ !
Đệ đi vào cái cơ tận độ,
Độ càng nhiều thọ khổ càng thêm !
Nhưng tâm linh vững chí lâu bền,
Đề gây dựng đắp nền Đạo đức.
Khó một nỗi không ai cùng sức,
Mà vầy vùng đất cật sơn keo.
Cứ ham nói miệng lại đua vèò,
Ôi ! Bao lẽ, nhìn nheo mắt mãi.
Nhưng Đệ ơi ! Huynh đây từng trải,
Càng nhiều người vương phải lâm than.
Do nhiều ý nói mãi đa đoan,
Không hợp một vén màng huyền bí.
Nay Huynh tỏ những lời chí lý,
Cho Đệ hiền lượng kỹ độ đời.
Đạo cứu người khắp cả mọi nơi.
Đừng tạo cảnh chiều mọi hư hoại !
Tạo cái tâm đừng cho tà vạy,
Hãy thật lòng ném phải phong sương,
Đã quyết tu thì bước đoạn trường,
Đừng than thở mất hương Đạo lý.
Vì đời ta mấy ngày toại chí,
Luôn chuốc sầu bi lụy mà thôi !
Gắng lo tu tâm đạo vun bồi,
Hãy bắt tay, ra lời Mật Diệu.
Đoàn kết chung quay vào hiệp chiếu,
Đừng rã rời sẽ thiếu người chơn.
Có cực khổ cùng chớ ngại sòn !
Càng thêm cực, Đạo tròn mau lẹ.

Tu cho tâm viên bình hườn trẻ,
 Trở bản nguyên để hé cơ màu.
 Chớ đừng nhìn vào áo nhiều màu !
 Rồi thấp cao, Đạo sao trưởng được ?
 Biết tình đời hai đường họa phúc,
 Lời nói này châm chước vào thêm.
 Hãy mau tu tô điểm dạ bèn,
 Mà thắt chặt đừng quên điều ấy !

Đúng không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

N-M-Chiêu :

Xưa Linh Quang chung vào một khối,
 Vì bụi trần nhiễm bởi oan khiên.
 Thế cho nên tâm dạ đảo điên,
 Cùng một giống về miền Cực Lạc.
 Thì ta đừng để cho tan nát,
 Hiệp tâm đầu giải thoát với nhau.
 Thứ nhứt là : tình nghĩa đồng bào,
 Cùng huyết thống, Trời cao Cha cả.
 Cùng trái tim nhịp điều bươn bả,
 Máu đỏ dòng, đã tỏa châu thân.
 Cũng mắt, tai, mũi, miệng, thân trần.
 Cũng biết đau thát thần u uất !
 Cũng biết cười khóc than cơ cực,
 Vì lẽ nào, giành giật càng đau ?
 Thôi gắng tu tác tạo tâm bào,
 Cùng Huynh Đệ, Trời cao chiếu diên.
 Minh sa chân bước vào cái biển,
 Lặn hụp hoài mất tiếng Linh Đơn.

Cùng bắt tay bươn chầy lai hờn,
 Qua sóng trần dương nguồn bí pháp.
 Đạo đâu phải chuyện đùa mua chác,
 Mà vẽ vờ tan nát vì đâu ?
 Ôi Đệ ôi ! Tha thiết mời cầu,
 Người tu học trước sau như một.
 Nay lời Huynh, thành tâm đã thoát.
 Đã ra lời kêu hốt hoảng lên !
 Vì sao trần cứ mãi hằng quên ?
 Mà chìm đắm tuổi tên danh vọng.
 Cái huyền trần đó là giả bóng,
 Mà thiêu thân đốt nóng ta rồi !
 Cái sóng trần cứ mãi nhấp nhôi,
 Ta lặn hụp quên lời chơn Đạo.

Phải không này hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy ! Vì mê mà chuốc lấy biết bao nhiêu quả báo luân hồi.

Tiếp diễn :

XUÔNG BÚT TRUYỀN MỞ HÉ MÀU VI

THI :

CAO xanh mặt nhiệm máy siêu vi,
ĐÀI đánh trùng thiên thống hiệp qui.
TIÊN diễn ra ngôn nguồn xuất lý,
ÔNG ban diệu pháp Khâm, Điền, Ly.

HUYỀN huyền tịch tịch hòa hư thái,
KHUNG đóng vào trong mở đúng kỳ.
KIM cổ trùng khuôn trang sử học,
KHUYẾT tâm Đạo ẩn tịnh linh tri.

BÀI :

Này Phục Nguyên ! Thành tâm tiếp điện,
 Của Cha Trời ứng hiện lời thơ.
 Điều chi con hãy bày phô ?
 Đê Thầy giảng hóa điêm tô lý mâu.
 Ngày Sóc Vọng quay châu tiếp điện,
 Gắng tịnh tâm tu luyện tô bồi.
Không Không diệu sắc sáng ngời,
 Trung trung tịch tịch nghe lời Thầy ban !
 Nay tiếp điện giảng đàn chi có ?
 Hãy phô bày hành trợ cứu trùng.
 Con tu mau khá vẫy vùng !
 Độ đời thì phải tận dùng pháp thân.
 Vì dương trần xoay vắn lối dạng,
 Máy linh huyền, thanh toán vì đâu ?
 Thầy rơi nhỏ giọt lụy châu !
 Thương trần mê muội nói nào lời ra.
 Kêu kêu mãi nói ra rồi bỏ,
 Lắng lặng hoài chẳng có tu trì.
 Làm sao thoát được khốn nguy ?
 Chợ đời nhiễm nặng kéo trì chơn tâm.
 Vì văn minh nhận trầm linh thể,
 Vật chất đầy khó để hư tâm.
 Thầy thường than nhẹ trách thâm,
 Con mê huyền cảnh xác thân đọa đày !
 Sao không tu mà quay trở gót ?

Thầy xuống trần đã trót bao thu.
 Xé lòng kêu trẻ bấy chừ,
 Nát lòng dạy Đạo, Đại Từ rên than !
 Bước đầu tiên Thầy ban ân điển,
 Để trẻ nhìn ứng hiện Thiên Cơ.
 Thầy dìu từng bước từng giờ,
 Dụ con ngon ngọt phỉnh chờ đề tu.
 Rồi giáng điển lời thơ dạy trẻ,
 Xuống bút truyền mở hé mâu vi.
 Hình đồ một cõi châu nhi,
 Ngũ hành ngũ tạng phải qui vào đời.
 Khỏi Linh Quang chớ rời con hơi !
 Tiếp điển lành nhân ngời lìa ra.
 Tìm đường về đến quê Cha,
 Tròn thân vẹn Đạo điều hòa khắc sanh.
 Con hãy gắng điển thanh lộ diệu !
 Hấp hô vào mở khiếu đánh đài.
 Nê Trung hai cửa đừng sai,
 Há lòng tư tưởng, đêm ngày hườn thanh.
 Thầy giảng dạy lời lành cho trẻ,
 Cơ bút hoài, Thầy vẽ châu thiên.
 Những mong con sớm tu hiền,
 Nhưng con lơ đễnh qua miền **sông mê**.

HỤU :

Sông mê đắm đuối khó quay về,
 Con hơi, mau bươn họa cận kề !
 Sát phạt quần linh trong thống khổ,
 Lòng Cha áy náy thật ê chề !

Này con Phục Nguyên ! Hôm nay tiếp Thầy có việc chi ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Từ Phụ, xin Đại Từ Phụ hoan hỷ ! Hôm nay con thỉnh Đại Từ Phụ dạy để bắt đầu tiếp tục vào ngày Sóc Vọng tới, kính Đại Từ Phụ dạy truyền thêm cho con những Mật Diệu uyên thâm, hầu sau này con sẽ độ hàng chánh giác, nguyên nhân để gieo chơn truyền Đạo Pháp của Đại Từ Phụ.

THẦY :

Lời nói để Tâm Trung lặng lẽ,
 Tiếp đàn Thầy cho trẻ huyên cơ.
 Máy dinh hư tiêu trường chớ ngờ !
 Thầy giáng hạ ra lời điềm hóa.
 Con không tu, tự con chuốc họa.
 Con tu ngoài, sao xả tam bành ?
 Tâm không định thì Đạo khó sanh !
 Tùy căn cơ, y hành theo lịnh.
 Trước tiên là lập đàn chân chính,
 Con tịnh lòng đừng dính chuyện đời.
 Sau Chơn Đồng tu học chiều mới,
 Để hòa tiếp Cha Trời ứng diệu.
 Thầy bủa điện để mà mở khiêu,
 Đánh âm thần, thông hiểu huyền linh.
Con đừng vì nhiễm cảnh nhân tình !
Thầy không giáng lời xin phạm nguyền.
 Vì bí truyền đi vào Tịnh Luyện,
 Chớ thờ ơ Đạo chuyển lòng con !

Nghe lời Thầy hãy vững lòng son,
Nếu trẻ nào vẫn còn ngậy dại.
Đừng gặp Thầy, Thầy đây rất ngại.
Giảng lời lành e phải lạc lầm !
Quyết chí tu gặp Đấng Huyền Thâm,
Thầy ban ân trẻ tâm Đạo pháp.
Nhưng có đũa nhiều khi bàn bạc,
Cái tâm trần vẫn ác khôn lường !
Đừng đến Thầy, Thầy chẳng phô trương.
Con nghe ấy mở đường hậu sự.
Tiếp với Thầy kín lòng ẩn giữ,
Thì Thầy truyền các lũ quần mê.
Để về Cha hầu đặng cận kề,
Nếu kẻ nào còn mê giả cảnh.
Thì hung thần điều tra nọc đánh,
Đừng đến Thầy, Thầy đánh con ơi !
Đây bao lời của Đấng Cha Trời,
Mà y lệnh khá dòi tư tưởng.
Thầy thương trẻ rất là độ lượng,
Nhưng e thời Thần Tướng kẻ bên.
Đứa hung đồ nó chẳng để quên,
Mà đánh trừ khó nên toàn xác !
Thôi bao lời Thầy đây diễn đạt,
Hỡi Phục Nguyên ! Dứt khoát mau đi !
Tâm của con Thầy gắng hườn qui,
Thầy tiếp điện mà tri tường tận.
Thầy cho biết mai sau thời vận,
Đạo sẽ hành mấy bận thu phong.
Nhưng tiếp đàn cho Đấng Huyền Đồng,
Con chỉnh trang gìn lòng mau nhé !

THI :

Giã lui trẻ học Đạo năng dồi,
Mau gắng lo tu hãy cố trui.
Dù khổ đau lòng còn thảm khóc !
Điền Thầy thương tiếp Đạo ra mùi.

Thôi Thầy thẳng, nhớ y lời của Thầy !

P.Nguyên : Kính bạch Thầy, con vâng !

THẦY : Nhớ tiếp Thầy, thì phải chỉnh đàn trong ngày Sóc Vọng. Thầy tùy theo nhân duyên, Thầy tùy theo căn cơ của từng đứa mà dạy về bí truyền. Thôi Thầy thẳng...

P.Nguyên : Con cung kính Đại Từ Phụ !

**Dậu thời, ngày 09 tháng 11 niên Mậu Thìn
(17-02-1988)**

CHIẾT LINH QUANG

Gia-Tô :

GIA hình đánh đập hoại thân Ta,
TÔ đẹp thêm lên Đạo Thánh hòa.
GIÁO lý siêu nhiên tua độ khách,
CHỦ nhân diện kiến thế tàn đa !

BÀI :

Này Phục Nguyên ! Ta đây tiếp diễn,
Vào kỷ nguyên chuyển biến từ rày.
Giáo tu thương cả nhân loài,
Đắm chìm bể khổ khó nào qua !

Lễ Giáng Sinh của Ta kể cận,
 Là nhớ thêm một bận đau sầu !
 Thương thay xác trẻ vì đâu ?
 Mùa Đông giá tuyết nằm vào tối tăm.
 Nơi máng cỏ âm thầm lệ đổ,
 Một hài nhi xuống chỗ trần gian.
 Tức là chịu khốn thảm nàn !
 Ngày ra đời khổ đã mang oại oằn.
 Trong đêm ấy xác thân lụy tấp,
 Vì my tà đi khắp phương tìm.
 Tìm ra nơi chỗ Bê-Lem,
 Để mà giết trứng sau thêm tuyết nôi !
 Nhưng sứ mạng Ta thời thật lớn,
 Dù khổ sầu, Ta trọn xác hình.
 Biệt ly viễn xứ ẩn mình,
 Thật là thâm đọa nghìn khốn nguy !
 Ta giáng trần cũng vì nhân loại,
 Đang đắm chìm khắp cõi Phù Dung.
 Lớn lên Ta nghĩ cận cùng,
 Luôn luôn thâm kín lập trường tu trau.
 Tiếp điển Cha chiếu vào tâm trẻ,
 Điển Chúa Trời đã hé lương tâm.
 Tình thương bác ái nghĩa thâm,
 Ta đem ban rải gieo mầm sống chung !
 Ta hoằng hóa vẫy vùng bể khổ,
 Cứu nhân loài thoát chỗ trần gian.
 Bao năm rớt lệ hai hàng,
 Thân Ta nào nghĩ há than bao giờ !
 Ta thọ khổ dệt thơ độ chúng,
 Giáng hội chuông cho đúng ngày tàn.
 Biết bao biển hải tân toan,

Hạ mình chịu nhục mà mang tâm lòng.

Ta lớn lên từ trong đau khổ,

Thiếu thốn nhiều, nhưng ngộ điển Cha.

Xả thân lây lất Ta-bà,

Đoạn đường xa thăm mà hòa nhân sanh.

Ta thương hết trọn lành ôm gói,

Đây tình thương tiếng nói con người.

Hòa mình Ta điểm nụ cười,

Xóa bao đau khổ để người an vui.

Ta độ hết phục hồi sống dậy,

Cứu binh trần, rút lấy điển linh.

Chúa Cha giáng xuống thân mình,

Ban nguồn bác ái, nhân sinh việc làm.

Ta hạ chiều người phạm hồng hách,

Ôm ấp vào tràn mạch tình thương.

Cứu bao thảm cảnh đoạn trường,

Xả thân nào mền vắn vương bao giờ !

Ta tịch lặng cơn mơ diệu điển,

Tiếp cùng Cha là tiếng hư linh.

Ôi ! Tình sống dậy trọn gìn,

Bàn tay bao quát ôm nghìn thế gian.

Mẹ của Ta lệ tràn bao nỗi !

Vì thương Ta lắm đổi thảm thương !

Sanh ra không chỗ náo nung,

Luôn luôn thiếu hụt thê lương khổ nần !

Người nuôi Ta hòa chan ái truat,

Người vì Ta làm bậc siêu quần.

Hôm nay kỷ niệm Giáng Sanh,

Ta liền tiếp điển lời lành ái tha !

Này Phục Nguyên ! Ta-bà độ chúng,

Chịu phong trần mới vững đó nghe !

Thương thay ! Cám cảnh vừa hề,
 Biết bao giờ tỉnh mà nghe lời lành !
 Ta đại nguyện giáng sanh dương thế,
 Giáo Thánh Đạo là để độ đời.
 Nhưng lòng người quá ác loài,
 Dã man đánh giết, máu rơi, lệ tràn !
 Vì danh lợi bán tan xác Chúa,
 Ta oại oản xin rửa tội đời !
 Nguyện trên với Đấng Cha Trời,
 Thứ dung cho cả mọi người an vui.
 Ta đau đớn mang mùi bi thống !
 Xác thân Ta nguồn sống thiên nhiên.
 Chẳng mê Sắc, TỬ, Tình, Tiền.
 Nguyện vì đời xả ưu phiền mà thôi !
 Ta giáng điển xuống nơi trần thế,
 Chiết linh quang hầu để giải nàn !
 Nhưng vì sanh chúng ác gian,
 Nào đâu biết đặng Ta mang nỗi niềm !
 Dụng quyền năng nỏ khuyển trần thế,
 Độ bịnh tai thực thể điển linh.
 Kìa kia nước Thánh rửa mình,
 Ta đây xạ điển chơn linh nhập vào.
 Bầu nhiệt huyết đã trao tất cả,
 Vì tình thương giải họa nhân quần.
 Cứu đời Ta hạ tận cùng,
 Rửa chân nào góm, hải hùng xót xa !
 Bao bịnh tật nhờ Ta cứu chữa,
 Bịnh xác thân đã ứa lệ trào.
 Bịnh căn, bịnh liệt, lộn nhào.
 Lấy quyền năng Chúa ban trao trọn lành.
 Nay Ta giáng điển thanh nhắc lại,

Tiền sử kia gắng hãy ghi lòng !
 Phơi bày giáo lý Đại Đồng,
 Tình thương bác ái ngoại trong đủ đây.
 Ta ôm hết vào tay quyền lực,
 Vót chúng sanh đủ sức phi phạm.
 Nhưng do tánh tục còn tham,
 Dem Ta đi bán việc làm dơ lây !

Này Phục Nguyên ! Trong kỷ nguyên của thế giới văn minh ngày nay, Ta phải xuống trần để tá danh mà độ lại trần gian. Vì sự yêu thương bao la của Ta, Ta nguyện ban rải hết cho nhân loại sống trong một tình Đại Đồng của Chúa Cha đã ban từ thuở ban sơ. Cũng vì nguồn vật chất văn minh là ngọn sóng tràn xô vào cái tâm biển trần gian này nó hòa hợp để tạo ra một tình huống thật là đau lòng, phải không Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Gia Tô, đúng như vậy !

Gia-Tô : Thế nên, Ta phải nguyện xuống độ trần gian này, độ tất cả nhân loại đang chìm đắm trong biển ái-hà mãi khổ !

PHÚ :

Ôi ! Ta thương trần thế,
 Vẫn độ đời kéo trẻ Kỳ Tam.
 Đạo Thánh xây tất cả trần hoàn,
 Ta thương hết chứa chan bác ái !
 Dâng trái tim máu trào lưu tải,

Để chúng sanh ghi lấy vào long.
Ta giáng hạ giữa lúc đêm Đông,
Nơi Tây phương gió đồng lạnh lẽo.
Trong máng cỏ rom đà khô héo,
Nguồn sữa tươi dê béo nuôi Ta.
Khi sanh ra, Ta chẳng có Cha.
Và phải đi thật xa chốn ấy !
Tuyết mùa Đông rơi đầy sương trái,
Một ngôi sao giáng phải trần miên.
Ôi ! Biết bao thống thiết triền miên,
Nghe khóc oa, Ta liền chua xót !
Ai có thấu cảnh tình non nước ?
Phải ly hương sống trót nghiệt cay !
Nhưng Ta nguyện đã xả thân này,
Mà giao đạo Trời Tây Do Thái !
Kìa, Thập Tự xác thân oằn oại !
Ta nuốt vào, trả lại trần gian !
Ta lớn lên bằng cảnh thảm nàn !
Và nuôi Ta bình an tất cả.
Ngày chẵn cừu lấy đâu làm lạ,
Đêm chui vào toi tả chuồng dê.
Ta lớn lên bao nỗi ê chề,
Nhưng quyết học độ mê trần thế !
Ta sống bằng giọt mưa bỏ phế,
Dân du mục thường để tặng Ta.
Kìa ! Sa mạc nắng cháy bỏng da !
Ta quì xuống gọi Cha ban bố.
Tình thương chung người mau dìu độ,
Vì giai cấp ở chỗ rẽ chia.
Ta mài miệt học hỏi đêm khuya,
Mà van nài Người chia điển lực.

Cha động lòng nên ban bố sức,
 Cho quyền năng hạnh phúc biết bao !
 Ta trực ngộ ánh sáng tâm bào,
 Mồ hôi rớt, hòa trào lệ đổ !
 Ta gào thét tình thương ban bố,
 Để vớt nạn ở chỗ mê lầm.
 Giáo lý Ta huyền diệu thậm thâm,
 Ta xóa bỏ cạnh tranh vật chất.
 Sống với Ta đừng phân giai cấp !
 Bình đẳng chung tràn ngập tình thương.
 Ta xoa dịu bao nỗi đoạn trường !
 Đây trái tim Ta dâng tất cả.
 Ôm ấp vào tình thương lẽ chã,
 Vì thế nạn Ta trả nghiệp oan !
 Dụng quyền năng, Ta chuyển trần hoàn.
 Đây đũa Thần, Cha ban sự sống.
 Ta quì xuống thét gào lạc giọng,
 Để Chúa Cha ban giống loài người.
 Cho trần thế nở mãi nụ cười,
 Rải tình thương khắp nơi **nhân loại**.

HỮU :

Nhân loại vì mê mới lạc lầm,
 Ba ba tuổi sống có bao năm !
 Máu trào lệ đổ thành tâm hiển,
 Dâng trái tim Ta **xóa khổ lành** !

HỮU :

Xóa khổ lành bao năm thống thiết !
 Ta lớn lên chỉ biết xét mình.

Đêm thâu ta đọc câu kinh,
 Vạn nài sự sống vô hình rải ban.
 Cầu Chúa độ bình an tất cả,
 Gom điển linh cứu họa mọi người.
 Rải ban nguồn lực khắp nơi,
 Tô lên vẻ đẹp cho đời an vui.
 Ta ái hòa mọi người sanh chúng,
 Không phân chia chỗ đứng hay ngôi.
 Đông, Tây, Nam, Bắc con Trời.
 Cũng cùng giòng máu đỏ thời như nhau.
 Giọt nước mắt, lệ trào vẫn mặn.
 Khác màu da dâu khác tâm hồn !
 Buồn, vui, sầu, hận, đại, khôn.
 Tâm tư cũng một bảo tồn Linh Quang.
 Ta ôm ấp tình trần sâu nặng,
 Vì thương đời vương vấn lòng Ta.
 Biết bao người đã quên Cha !
 Ngày nay nhắc lại thiết tha đoạn trường.
 Ta giáng sanh xuống nương trần thế,
 Để hòa chung há dễ phân ranh !
 Nhưng đời đâu rõ ngọn ngành,
 Đem Ta đánh đập nát bầm thân Ta !
 Ta cũng biết nghiệp gia trần thế,
 Nguyện hy sinh đoạn để cứu đời.
 Lòng Ta canh cánh không rời,
 Tình thương nhân loại Chúa Trời sản sinh.
 Ta ban rải năng linh hòa ái,
 Nhưng thân Ta mắc phải oan khiên.
 Ba ba tuổi sống trần miền,
 Thảm thương cái chết đến liền một khi !
 Chịu tra hình lâm ly đau khổ !

Ngọn roi đời mọi chỗ thân Ta.
 Biết bao chua xót lệ ra !
 Mãi kêu điên lực Chúa Cha trợ hồn !
 Kìa ! Một buổi hoàng hôn Trời lặng,
 Chiếc thân Ta gieo nặng mỗi lòng.
 Hơi tàn đã dứt vào Đông,
 Còn đâu sự sống theo dòng thời gian !
 Căng tay Ta lệ tràn Thập Tự,
 Đinh đóng vào tuông lũ máu tràn.
 Tim Ta buốt lạnh mê mang !
 Mênh mông chua xót chứa chan oại oản.
 Con đá ném đập bầm thê xác !
 Từng giọt máu hoại nát thân Ta.
 Biết bao miếng thịt rớt ra,
 Ta thương cho bấy hải hà nhân sinh !
 Ta xin hết bao nghìn tê tái !
 Dù thân Ta từng trải bi thương.
 Máu hồng lệ đổ đêm trường,
 Trái tim thoi thóp vì thương nhân loài.
 Ta sống mòn ba ngày trời dậy,
 Tức là Ta đem lấy tình thương.
 Quyền năng ban rải soi chung,
 Để mà cứu thế vầy vùng lâm nguy.
 Ta thương hết những gì tàn ác,
 Thương những người đánh nát thân Ta.
 Ta thương roi vọt máu hòa,
 Ta thương người bán đem Ta khổ sầu !
 Nay Phục Nguyên ! Tiếp bầu linh điển,
 Nhớ lại lời Ta hiện bên ngoài.
 Quyền năng cứu thế nghiệt cay,
 Xả thân hành đạo hằng ngày lang thang.

Đòi phiêu bạt vẫn mang ái truất,
 Dù phong trần đúng bậc hy sinh.
 Đùng nên nghĩ đến riêng mình,
 Tình thương ôm ấp nhân sinh đủ đầy.
 Hai bàn tay Ta xoay chuyển thế,
 Để cứu đời trong bể trầm kha.
 Hôm nay lời nói thiết tha,
 Phục Nguyên ghi lấy lời Ta tỏ tường !
 Hy sinh phải chịu nung kẻ tục,
 Hạnh hạ mình nổi khúc bi ai !
 Luôn luôn tiếp diễn hằng ngày,
 Dụng quyền năng ấy đem ngay cho đời.
Xóa tất cả những lời xỉ vả,
Đem tặng người hạnh hạ chiều lòng.
 Thương đời cay nghiệt hạnh tròn,
 Thương người mắng chửi mót bòn hy sinh.
 Thương những kẻ ghét mình châm biếm,
 Thương những người tìm kiếm lỗi mình.
 Đó là những bậc chơn minh,
 Phục Nguyên ơi hỡi ! Vẹn in **áo hồng**.

HỮU :

Áo hồng rớt xuống bể trần-ai !
 Thập Tự treo Ta biết mấy ngày !
 Xác Chúa oại oản trong giả cảnh,
 Lạnh lòng buốt giá cũng vì ai ?

BÀI :

Vì đời Ta trải xác thân,
 Đêm trường học lấy điển thần quyền năng.

Mười ngón tay dụng phần linh dược,
 Đi cứu đời xuôi ngược hải hồ.
 Áo Ta tơi tả xác xơ,
 Da dê khiêu kết dây bô cùng mình !
 Ta vì nặng hy sinh bác ái,
 Muốn diu đời tỉnh lại cơn mê.
 Cho nên lao lực chẳng hề,
 Chẳng hề than thở, mãi mê một mình.
 Đêm giá buốt, soi nghìn bao chữ.
 Khi Trời Đông, Ta giữ linh huyền.
 Cứu đời trong cảnh đảo điên,
 Ta thương tất cả tìm yên tâm hồn !
 Bước chân Ta chập chờn độ thế,
 Một bóng hình Chúa để rải ban.
 Thương đời ử rữ bang hoàng,
 Mãi luôn gào thét mê mang diu người !
 Ta hạ mình hòa đời trường trái !
 Luôn chịu mòn hạnh ấy của Ta.
 Bởi vì cảm ứng Chúa Cha,
 Cho nên Ta phải ban ra vô cùng.
 Con thương Cha hãy tưng Thiên ý !
 Chính thương người chẳng dị biệt ai.
 Tâm Ta bao quát lớn khai,
 Sống vì nhân thế không nài sống riêng.
 Ta tin tưởng đem truyền giáo lý,
 Để dạy người ích kỷ xóa đi.
 Lập vào những chỗ sâu bi,
 Yêu thương nhân loại quyết ly tình đời.
 Ta ôm ấp vậy thời nguồn cội,
Rửa chân người đã hỡi bao phen.

Ta không ưa chuộng tiếng khen,
Hạ mình nhẫn nhục chịu hèn mà thôi !

Này Phục Nguyên ! Phục Nguyên có nghe bao lời
của Ta nói không ?

P.Nguyên : Kính bạch Ngài ! Phục Nguyên đã am
tường.

Gia-Tô : Như vậy Phục Nguyên có cảm nghĩ gì về bao
lời của Ta đã thuyết giảng ?

P.Nguyên :

Nay Phục Nguyên cảm nghĩ lời lành,
Vì thương nhân loại bạo hành ác tâm !
Gương cứu thế tri tâm Đạo mạch,
Dòm vào trong cốt cách công phu.
Công phu vệt áng mê mù,
Cho tròn hạnh đạo đắp bù quyền năng.
Lãnh sứ mạng hóa hoằng cứu thế,
Chiết điện Cha thực thể giải oan.
Rải nguồn sinh lực trần hoàn,
Kỳ Tam giáng hạ Nam Bang mật truyền.
Vì tình thương nhủ khuyên khai Đạo,
Kêu khách trần lai đảo tỉnh hồn.
Hiệp cùng Cha cả Chí Tôn,
Không còn chia rẽ độ hườn Linh Quang.
Kính Gia-Tô “Nhân Tàng” rõ lý !
Nay Phục Nguyên thăm thi giờ này.
Chiết thân hữu thể chuyên xoay,

Quyền năng ban rải ngày ngày há ngại.

Dụng chơn lý ra lời mặc khải,

Kêu khách trần tình lại hườn nguyên.

Kỳ Tam hòa hiệp máy huyền,

Độ tha tất cả trần duyên trọn lành.

Lấy tình thương, lý thanh diệu dụng.

Độ cho người cảm chứng nội tâm.

Để mà xóa tội lỗi lầm,

Quay về thiện niệm tri tâm bản lai.

Hiệp linh quang tiếp Thầy Thượng Đế,

Để cứu đời thực thể tầm phăng.

Đó là phá chấp mê mang,

Không còn u tối dương gian rồi như !

Nay Phục Nguyên chơn như tỏ ngộ,

Nghe lời lành tận độ của Ngài.

Hòa chan thiên điển linh oai,

Cha Trời ban rải chuyển xoay Đại Đồng.

Gương của Ngài thông dong tự tại,

Dầu khổ thân há ngại hiểm nghèo !

Vì đời chuốc lấy nạn eo,

Đó là hòa khổ nương vèo thế gian.

Lời Phục Nguyên kỹ càng yếu lý,

Kính bạch Ngài tiếp ý siêu nhiên !

Xiển dương vì Mật Diệu huyền,

Tỏ tường vận chuyển thâm uyên Đạo mầu.

Tạo huyền năng hòa bầu linh khí,

Hiệp cùng Ngài thâm thí cứu đời.

Mặc lòng khốn khổ thăm ôi !

Nhưng tâm thiết thạch dụng lời tùy duyên.

Trong cảnh loạn gieo truyền mỗi Đạo,

Xuyên qua đời lộn lạo kỳ này.

Nhưng hòa thiên điển hằng xoay,
Cho người tỉnh lại hiệp Thầy hư-vô.

Kính bạch Ngài ! Phục Nguyên đã ý thức như vậy!

Gia-Tô :

Này Phục Nguyên ! Bao lời cảm ứng,
Tiếp điển Thiên, Ta chứng tâm thành.
Gắng mà đạt Đạo tri phanh,
Cứu đời chìm đắm tan tành hôm mai !
Ta giáng hạ trần ai lạc lỏng,
Bao con chiên xa bóng Chúa Trời.
Hôm nay khai Đạo réo lời,
Để mà vớt độ đời voi thẳm sâu !
Hang Bê-Lem hồi đầu đã vậy,
Kỷ niệm Ta cho thấy khổ đau !
Xác thân oằn oại máu trào,
Thương đời Ta hét tiếng gào bao la !
Ta réo gọi Chúa Cha ban rải,
Đem nguồn lực mà trải cho người.
Lê chân độ rồi vui tươi,
Gieo truyền sự sống mà khơi lý mầu.
Đạo Thánh ra từ câu triết luận,
Cứu nhân quần xây dựng kỷ nguyên.
Bởi vì vật chất Tình Tiên,
Văn minh, khoa học đảo điên tâm hồn.
Nên cứ mãi giành khôn không đó,
Khôn xảo quyết nào có ích chi !
Khôn trong ngu xuẩn làm gì ?

Khôn mà tiêu diệt, khôn thì khôn chi ?

Ta thương đòi đúng kỳ giáng hạ,
Dụng thân lực chan cả nhân quần.
Để mà diu độ lo chung,

Phục Nguyên hãy gắng nấu nung lời này !

Trời Phương Tây, Ta xoay Đạo chuyển.
Là Ky-Tô thể hiện tình thương.
Jésus luôn vững lập trường,

Mặc dù thân chết hồn nương con người.

Thương tất cả ác nuôi oan trái,
Thương những người đã hại thân Ta !
Hôm nay linh điện nhập Cha,

Ta đây ban xuống thiết tha lời lành.

Mong cứu đời sử xanh ghi tạc,
Lấy tình thương chan át bao cơn !
Ta không một chút giận hờn,

Phục Nguyên ghi nhớ lẽ chơn hôm này !

Thôi mấy lời Ta nay nhắc nhở,
Ráng để lòng ví tợ Thái Dương.
Trời Tây Ta thủ một đường,

Gắng mà giải hóa thảm thương khổ nạn !

Này Phục Nguyên ! Ta có bấy nhiêu lời Ta thặng.
Phục Nguyên hãy thành tâm đón tiếp Mẹ của Ta. Này
Phục Nguyên ! Hãy nghe tiếp một đoạn Ta nhắc nhở,
mà cũng là để kính lễ Đấng Đại Từ Mẫu.

BÀI :

Nền Thánh Đạo, Kỳ Tam lai giáng.
Để độ trần rục sáng tâm linh.

Phục Nguyên người hãy nhớ tình !
 Ấy tình ái truất cho nghìn thế gian.
 Ta thương đời tìm sang nẻo đạo,
 Cát sa mạc đã rảo gót chân,
 Đại Tây Dương, Ta phong trần !
 Hấp hô tinh lực của phân sao khuya.
 Ta đã gọi đầm đìa nước mắt,
 Xác thân này lây lất ngày đêm.
 Nhưng lòng Ta vững lập bền,
 Xa Cha lia Mẹ đã quên thưở nào !
 Thương mẹ Ta ôm vào đau khổ !
 Sanh Ta ra ở chỗ dương trần.
 Người đà mang nặng bao phần,
 Nuôi con khôn lớn bấy lần lệ rơi !
 Vì thân Ta ở nơi rình rập,
 Nên Mẹ Ta tràn ngập đau sâu !
 Luôn luôn bông ả lệ châu,
 Xa nơi cắt rún về đâu không tường ?
 Ta thương Mẹ tình thương bao quát,
 Mẹ của Ta lán át trong lòng.
 Thương người đi đến Trời Đông,
 Nuôi Ta khôn lớn nặng lòng sầu bi !
 Luôn ôm ấp những gì hữu thể,
 Sợ xa lia khi để ngoài Trời.
 Nhọc nhằn thân xác tả toi,
 Chịu bao tiếng xấu vậy thời vì Ta !
 Nay thành tâm Ta hòa linh thể,
 Tiếp Mẹ Ta hầu để hài hòa.
 Nay quyền năng đã hiệp Cha,
 Đáp đền ân trọng lời ra tâm mình.
 Nay Phục Nguyên ! Hy sinh hạnh hạ,

Gắng dìu đời đem cả tình thương.
 Dù cho đói lạnh phong sương !
 Dù trắng khi khuyết hầy nương khi tròn.
 Biển còn lúc đầy voi ai biết ?
 Sông có nguồn, mùa tuyết đều đều.
 Gắng mà tâm Đạo bền khêu,
 Hiệp tình ái truat mà nêu gương lành.

Tiếp diễn :

ME MARIA :

Tuyết giá mùa Đông nhọc xác trần !
 Sinh con dấu diêm lệ tuông dòng !
 Trời băng áp ủ tình thương trẻ,
 Nghĩ bấy lòng đau, bấy oại oằn !

Hôm nay Ta nhân danh **MARIA** thương mến về
 đây thuyết đàn giảng diễn.

BÀI :

Bao ân lành Ta về tiếp diễn,
 Hỡi trẻ thơ lạ tiếng vô hình !
 Sinh con nhọc nổi hải kinh,
 Nuôi bằng khôn lớn bấy nghìn khổ đau !
 Ta thương con dạt dào bao nổi !
 Thương con trần lấm đỗi thiết tha !
 Đêm Đông lạnh lẽo sinh ra,
 Nằm trong máng cỏ thật là thảm đau !
 Giọt nước mắt lệ trào tuôn xuống,
 Để áp ôm nguồn sống hữu sinh.

Thương con Mẹ tạo xác hình,
Sợ mai lại mất thật nghìn thê lương !
Trời Thái Tây, Mẹ nương không dặng.
Lại dắt dìu xuống cảnh đồng hoang.
Nguyện cầu ánh sáng lan tràn !
Nguyện cầu linh điển tuần hoàn nuôi con.
Ta trốn sanh cho con hữu thể,
Nhưng tâm hồn con để về đâu ?
Oại oản thân xác đau sầu !
Mẹ bỗng, mẹ bé qua cầu trần gian.
Ta vui mừng con mang tâm Đạo,
Lòng của Già đã tạo tình thương.
Thương con nuôi mãi lập trường,
Thương con nhứt quyết đoạn đường đời đây.
Thương con mãi ngồi hay đọc sách,
Là thương con dạy mách bao lời.
Thương con tiếp điển Chúa Trời,
Tạo ban sự sống mọi người an vui.
Ta thương con nếm mùi cay đắng,
Ta thương con một nắng hai sương.
Ta thương con mãi đoạn trường !
Ta thương con mãi tầm phương cứu đời.
Nhưng một hôm từ nơi xa vắng,
Tin ấy là sét đánh bên tai !
Thương con thân xác tù đày !
Ta đây chua xót thật rày xiết rên.
Ta quyết đi kè bên con trẻ,
Đổi mạng sống là lẽ bình thường.
Thương con lao nhọc xác vương,
Ngày đêm phải chịu đoạn trường khổ đa !
Khi Ta đến bỗng òa tiếng khóc,

Nhìn con mình lẩn lóc oại oần !
 Xác con héo hắt bao lần,
 Chính là lòng Mẹ vô ngần khổ đau !
 Ta nhìn lên máu trào lung búng,
 Thấy con mình khó vững hôm nay.
 Thương con vì bởi do ai ?
 Bằng lòng đổi mạng Ta nay quyết liền.
 Nhưng bởi chúng tự kêu tự mẫn,
 Quyết giết con đánh tẩn lời kêu !
 Kìa ! Nhìn Thập Tự xác bêu,
 Tràn lẩn nước mắt bấy nhiêu thảm nàn !
 Nhìn xác trẻ lệ chan tuôn đổ,
 Thân gầy còm bao chỗ máu loang.
 Dập bầm đá ném lan tràn !
 Nhìn con khó thốt lời vàng gọi con !
 Giọt nước mắt lẩn tròn hai má,
 Thương con trần nay đã về đâu ?
 Nồi gai còn dính trên đầu,
 Ôi thôi ! Ngát xiu bấy lâu oại oần.
 Mẹ muốn chết theo phần con dại,
 Quyết xả thân, từng trái ném mùi.
 Con vui là mẹ đang vui,
 Nay con đã trả vậy thời trần gian !
 Thương con trẻ Mẹ choàng chiếc áo,
 Lên thân tàn đầy máu lổ loang !
 Chợt nhìn Ta ngẩn bang hoàng,
 Đây là con trả nghiệp hoàn trần gian.
 Mẹ chợt nghĩ rồi mang tâm sự,
 Con cứu thế gặp dữ oan khiên.
 Nhìn con Mẹ chợt tỉnh liền,
 Hy sinh cho trẻ an nhiên ngày nào !

Ta khoát áo mặc vào cho trẻ,
Lẳng lẳng đi như kẻ không quen.
Thương con lao nhọc bấy phen,
Quyết tâm linh diễm soi đèn lương tri.
Ta mãi gọi những gì ảo ảnh,
Đã xa rồi tẻ lạnh quạnh hiu.
Gió buồn mãi thổi tiêu điều,
Đồng hoang xơ xác cánh diều đang bay.
Mà xác con vì ai đã chết ?
Đã chết khô vọt kết máu trào !
Chiều chiều Ta đến nhìn vào,
Nhìn lên Thập Tự cầm nào lệ rơi !
Ta muốn hủy cuộc đời theo trẻ,
Nhưng nhớ lại mấy lẽ tỏ tường.
Trẻ thường dạy chữ Tình Thương,
Nên Ta buông xả về nương tâm hồn !
Ta ôm ấp vòng tròn đạo lý,
Lấy hạnh con khuôn chỉ vào mình.
Làm sao cho trọn hy sinh ?
Hy sinh phải nhận muôn nghìn trái oan.
Thôi bao lời trần gian lặng tiếng,
Gió âm u Ta viếng con khờ.
Xác con lẳng lẽ như tờ,
Nhưng Ta nhớ mãi bao giờ ảm con !
Con đã xa không còn trần thế,
Nhớ hình hài của trẻ trên tay.
Mẹ thương tưởng nhớ lạc loài,
Khổ từ trong lúc giáng lai Dương Miên !
Ta cũng quyết trọn quyền ái truat,
Thương con là làm bậc siêu phàm.
Hôm nay Ta đã giáng lâm,

Nhắc bao xưa cũ xa xăm trở về !
 Là những muốn đem bề dạy thế,
 Gương hy sinh đoạn để đứng đầu.
 Ta đây rên xiết tim bào !
 Nhưng mà cũng vững đứng vào chơn linh.
 Con hy sinh vì tình bác ái,
 Ta há nào nghĩ lại riêng tư ?
 Cho nên xa lánh từ từ ...
 Đoạn kinh Thánh Chúa hoát từ trong tim.
 Ta lần chuỗi lim dim đôi mắt,
 Đã xóa mờ cảnh vật khi nào !
 Lòng Ta nay đã dứt đau !
 Quyết về hư diệu Chúa Cha linh huyền.
 Thôi mấy lời tịch yên giảng dạy,
 Xin kiêu về ban rải quyền năng.
 Trẻ ơi ! Hãy nghĩ tâm phăng,
 Cứu đời gắng chịu bao lần xót xa !
 Nhấn khổ tâm tìm ra chơn lý,
 Cố trong lòng hữu chí vầy vùng.
 Để mà cho thế soi chung,
 Cái gương bác ái tung bùng hôm sau.

Thôi Ta thăng...

P.Nguyên : Cung kính Ngài !

Ngọ thời, ngày 01 tháng 01 niên Kỷ Tỵ (06-02-1989)

HÀNH THÂM BÁT NHÃ KIÊN TRÌ

THI :

THÍCH giáo hoằng dương chánh Pháp truyền,

CA bài mật khải độ nhân duyên.

NHU lòng tịch tĩnh tìm chơn khuyết,

LAI diễn trùng tu giữ mỗi giềng.

BÀI :

Chào chung tất cả nhân duyên,

Hôm nay đàn giảng Phục Nguyên chủ trì.

Bản Đạo đến bởi vì sanh chúng,

Thuyết ra bài diệu dụng độ nhân.

Chuyển cơ hoằng hóa độ trần,

Những mong thức tỉnh thêm phần nguyên nhân.

Này Phục Nguyên hồng ân ban điển !

Cứu độ đời, chiếu kiến tư duy.

Hành Thâm Bát Nhã kiên trì,

Giữ trong Diệu Đế qui y nội lòng !

Chữ Tâm Kinh hườn Không tất cả,

Bát Nhã “Hòa” mô tả độ nhân.

Luân hồi xích sắt xoay vần,

Gieo nhân gặt quả là phần tự nhiên.

Xưa Bàn Đạo lụy phiền lắm nỗi !

Vì thấy đời quá đổi muội mê.

Sống trong cái kiếp lê thê,

Tha nhân mượn tạm mọi bề khổ đau.

Sống ký sinh dạt dào tha thiết,

Sống tạm mượn hoại diệt oại oản.

Có thân lao nhọc vô ngần !

Luôn luôn nô lệ thức thần quý ma !

Trong Tứ Khổ tìm ra chơn lý,

Sanh ra rồi là lý âm dương.

Trưởng bằng nhân ngã ghét thương,

Ngày ngày khôn lớn trong đường muội mê !

Vì như thế nào nề linh tánh,

Mãi chìm đắm nóng lạnh biết bao !

Tha nhân kiếp sống lộn nhào !

Sanh Bệnh Lão Tử làm sao thoát hồn ?

Ngẫm như vậy thế phồn dút bỏ,

Lìa ngại vàng đầu có luyện lưu.

Thê thẳng tử phược ngục tù,

Trói thân nam tử thiên thu oại oản !

Làm chìm đắm Kim Thân Xá Lợi,

Luôn mịt mù vì bởi vô minh.

Vô minh nên mới có hình,
 Có hình không tỉnh càng sinh não nề !
 Trong sáu năm quay về Phật tánh,
 Lòng xáo trộn vì hạnh chưa tròn.
 Ngày đêm thâm nhiếp vẹn toàn,
 Chỉ mong diệt nổi ám hôn muội mê.
 Lìa ngại vua quay về Phật tánh,
 Sống bao nổi nóng lạnh rùng sâu.
 Thiết tha nuôi mới đạt dào !
 Độ nhân hoàng hóa làm sao thoát vòng ?
 Trong sáu năm **tịch Không** im lặng,
 Luôn tham thiền vô tận huyền linh.
 Chú chăm định tỉnh ngày sinh,
 Dù cho thân đói mà mình biết đâu !
 Nay Phục Nguyên ! Tròn câu Đạo lý,
 Đâu có dễ khi nghĩ đến người.
 Tha nhân nếp sống bãi buổi,
 Đó là cảnh giả mua vui oại oản.
 Bốn chín ngày tâm thần rực sáng,
 Rồi Tứ Khổ giải nạn chúng sanh.
 Thay vào Diệu Đế Chơn Thần,
 Xóa tan đau khổ vô ngần thiết tha.
 “Bát Chánh Đạo” điều hòa tất cả,
 “Thập Nhị Duyên” đem phá vô minh.
 Dù cho lẫn lộn sinh tình,
 Nhưng mà diệt mới hữu hình thì xong.
 Dụng tham thiền **Tâm Không** giữ giới,
 Luôn nhập định vun xới quên tâm.
 Trừ tiêu tạp niệm lỗi lầm,
 Nó là trực cầu ngấm ngấm từ xưa !
 Vô lượng kiếp không chừa mới khổ,

Nay Bàn Đạo diu độ thế gian.
 Trở về ánh Đạo huy hoàng,
 Trở về Niết Cảnh “Nhân Tàng” siêu vi.
 Hòa “Hư Trung” Mâu Ni Xá Lợi,
 Hạnh Bồ Đề tu hãy trừ mê.
 Không còn kiếp sống bộn bề,
 Chợ đời lặn lội nẻo xót thương !
 Nay Bàn Đạo chiêu trưng chơn lý,
 Cõi Trung Thiên xạ khí độ trần.
 Xông khai hương pháp nguồn ân.
 Trở về Bát Nhã láng láng tinh thần.

* * *

Bởi vì luôn nhớ trong tâm,
 Ngày nay Bàn Đạo giáng phần điển linh.
 Hồi Phục Nguyên ! Vì tình ái truat,
 Lãnh vực tu Hòa bức Kim hành.
 Đuổi đi tà trọc, trọn thanh.
 Có gì trắc trở ngọn ngành nói ra !
 Nay là điển Thích Ca ban tỏa,
 Đã giáng đàn để phá hữu môn.
 Trưng khai giáo lý hườn hồn,
 Nhiếp trong Phật tánh bảo tồn Như Lai.
 Cơ hồng hóa an bày dĩ định,
 Tiếp Tam Thanh chấn chỉnh kỳ này.
 Hạ ngươn Tam Giáo đồng xây,
 Trở về “Nhứt Khí” do Thầy cực trung.
 Nay Bàn Đạo khuyên chung tất cả,
 Gắng tu hành giải họa thế nhân !
 Thế nhân đau khổ nẻo nông,
 Có gì vui sướng mà lòng đam mê ?

Nghiệp Tứ Khổ lê thê lăm nũi !
 Sanh ra rồi đắp đổi qua ngày.
 Mưu sinh cuộc sống nghiệt cay,
 Luôn luôn giả dối bi-ai đoạn trường !
 Cứ đua đòi tìm đường vật chất,
 Rồi thụ hưởng thì mất chơn linh.
 Tạo nhiều quả báo nghiệp sinh,
 Luôn hồi xích sắt do mình tạo gây.
 Khi bệnh đau bi-ai tha thiết !
 Có thân này mới biết oại oần.
 Có thân đâu sướng vì than !
 Có thân phải khổ lăm lần phong sương.
Đến khi già chịu nường nơi thế,
Mắt mờ lòa tay để run run.
 Tâm hồn u ám lừng khùng,
 Gối dùn chân mỗi, vui mừng còn đâu ?
 Thì khi ấy dãi dầu đau khổ !
Cái chết đến, một lỗ chôn vào.
 Nói sao cho hết nguồn đau ?
 Nguồn đau thể thái dạt dào bi thương !
 Sống trong cảnh đoạn trường giả tạm,
 Quả Tứ Khổ ảm đạm nào nùng.
 Người tu chí gắng **Đại Hùng,**
 Với cùng **Đại Lực** vẫy vùng mà lên.
 Cùng **Đại Từ** phải quên tất cả,
 Và **Đại Bi** hạnh hạ chịu lòn.
 Người tu **Hỷ Xả** là hơn,
 Chú chuyên **Tịnh Luyện** phục hườn Mâu Ni.
 Nhập tham thiên kiên trì định tánh,
 Hoát sáng lòng, trọn ánh Như Lai.

Như Lai ngự trị Thiên Đài,
Như Lai chiếu diệu hồng khai chánh truyền.

Thôi Bần Đạo có bấy nhiêu lời ! Bần Đạo xin giã
lui.

THI :

Giã lui giáo hóa cõi trần dương,
Khai hoát Mâu Ni đượm vẽ hường.
Chơn lý diu nhân qua bể ngạn,
Ma-ha tịnh thủy hưởng thanh bường.

Bần Đạo thăng...

P.Nguyên : Nam mô A Di Đà Phật ! Kính Như Lai !

Đậu thời, ngày 24 tháng 06 niên Kỷ Tỵ (26-07-1989)

BÁ NHỰT TRÚC CƠ

Nhị Thiên Giáo Chủ (Võ Văn Phẩm) : Hôm nay Tê
Huynh đời gót xuống đàn tiên do lời thỉnh cầu của hiền
Đệ. Nay hiền Đệ Phục Nguyên ! Có cần điều chi xin cho
Tê Huynh biết ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Xin thỉnh Đại
Huynh thuyết thời pháp chơn lý để khai ngộ các thiện
duyên phái Cựu cũng như Tân Chiếu Minh ý thức được
phương hướng tu giải thoát, vô ngã phá chấp quay về
Đại Đồng, xin Đại Huynh hoan hỷ !

Nhi Thiên : Tệ Huynh thiết nghĩ rằng : Tu thì cùng chung một đường lối, Đấng Thượng Đế đặt ra Cựu hay Tân cũng chỉ là một phương pháp để tiến lên đến tột cùng giải thoát mà thôi, thì đừng chia ranh giới giữa Cựu và Tân, đó mới là thiết tướng người tu.

Chí Tôn thường dạy rằng : “**Các con cũng phải Hòa ái, lúc nào các con cũng phải đoàn kết đừng chia rẽ.**”, phải không hiền Đệ Phục Nguyên pháp đàn ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Do vì sự sống của chúng ta ở thế gian đã gặp nhiều cảnh khổ, nhiều tình tiết gian nan thì trên bước đường tu hành, chúng ta đừng để cho vấp vào những khó khăn, làm cho phân biệt giữa tình đồng loại với nhau. Đó thế cho nên, Huynh không có chủ trương rằng Tân Chiếu Minh là có một pháp riêng, mà cũng chung trong một đường lối của Đức Chí Tôn đã đặt ra, nhưng vì do hoàn cảnh xã hội hoặc do sự tiến hóa của dân mình mà thôi đó hiền Đệ Phục Nguyên !

THI :

NHI hợp âm dương trường vạn loài,
THIÊN hườn Đảnh Khiếu giải trần ai !
GIÁO dân mạt hạ đồng qui tiến,
CHỦ khí Huỳnh Trung đáo bản lai.

BÀI :

Theo lời thỉnh nguyện Phục Nguyên,

Tệ Huynh thuyết giảng đàn tiền hôm nay.

Tân với Cựu, Cao Đài Thượng Đế.

Đã đặt ra theo lệ dương trần.

Chớ dùng trụ mãi tách phân !

Pháp huyền chỉ một chơn thần hiệp giao.

Tùy trường hợp Cao trào tịnh tiến,

Theo xã hội thể hiện Đạo màu.

Bước vào đường Đạo trước sau,

Cựu Tân có một khác nào chia hai ?

Vì thuở xưa Cao Đài Thượng Đế,

Là Hư Linh giáng thể xuống trần.

Lập cơ Thánh Đức Tân Dân,

Chọn trang hiền sĩ xả thân vì đời.

Thuở phôi thai ở nơi Nam Việt,

Chẳng có người hiểu biết Cao Đài.

Tiên Ông tá thế trần ai,

Láy đầu chữ “Nhãn” phô bày rõ rang.

Thầy cho biết Nam Bang sáng lập,

Đạo Thầy khai hòa nhập Bửu Tòa.

Đây là màn chót qui gia,

Tàn cơ tận diệt, hiệp nhà Hư Vô.

Thầy cho biết lần mò học Đạo,

“A, Ẫ, Ậ” rớt ráo đi mau.

Chữ Thầy chẳng có sắc màu,

Bạch tịnh huyền diệu Thầy trao lần lần.

Thì lúc ấy xạ tầng dương khí,

Theo cơ bút Thầy chỉ đồ hình.

Dạy cho con trẻ như in,

Tập lần bỏ thói hữu hình xưa nay !

Ban đầu chỉ ngày ngày niệm Phật,

Rồi tập lòng chơn chất tu trì.

Độ trai cho đúng Ngọ kỳ,
 Từ từ lên lớp hữu vi chay trường.
 Từ bước tiến đến đường giải thoát,
 Con tuyệt dục bòn mót công năng.
 Tham thiền nhập định xa trần,
 Bỏ mùi nhiễm ái xoay vần Đạo Cha.
 Rồi Thầy phong trẻ nào làm được,
 Việc của Thầy sau trước đều y.
 Lập ra qui tắc liên trì,
 Do Thầy Tạo Hóa ngũ chi hiểu rằng.
 Thì lúc ấy về phần giáo hóa,
 Có họ **NGÔ** mô tả huyền linh.
 Mười hai con số mắt nhìn,
 Thiên Can Thầy giảng tỏ tình Địa Chi.
 Là con số Thầy ghi cho trẻ,
 Thầy lập phân trọn vẽ đồ hình.
 Sau vì lũng củng trong sinh,
 Thế nên họ Phạm tách mình chia ra.
 Rồi lúc đấy Trời Cha giáng thế,
 Bởi đi Cựu theo lệ xưa truyền.
 Nhiều người tâm ý đảo điên,
 Đặt nhiều huyền hoặc, dây chuyền kết nhau.
 Nên Thầy lập sắc màu tiếp nối,
 Cũng Chiếu Minh lẽ lối Cao Đài.
 Thêm vào “Tân Pháp” ngày nay,
 Để người sử dụng miệt mài tiến mau.

Đó hiền Đệ Phục Nguyên !

P.Nguyên : Vâng ! Bạch Đại Huynh, đúng như vậy.

Nhi Thiên : Đó là lịch sử Cao Đài do Đức Chí Tôn khai sáng tại Nam Bang. Thế cho nên mới có “Tân Pháp Chiếu Minh” chứ không phải là tự ý tách ra một môn phái khác, phải không Phục Nguyên ?

Vì lúc đó, Thầy sáng lập ra Cao Đài đệ tử đầu tiên là Đức Ngôi Hai (Ngài NGÔI) đó. Vì Ngài Ngô vẫn còn tu tại gia cho nên Thầy giảng dạy truyền pháp đệ tu. Thầy đặt ra mười hai Chi, gọi là Chi ở trần gian đúng một con Giáp (12) đó, phải không hiền Đệ Phục Nguyên?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

Nhi Thiên : Theo thứ tự lớp lang từ Giáo Tông đến Đạo hữu cũng có thứ lớp để tiện bề tu học và trao đổi với nhau, chứ không phải đặt ra để làm quyền hành. Nhưng vì do Ngài Phạm tách riêng ra lập vào theo quân đội Cao Đài. Thế nên Thầy thấy đã đi sai lạc đường rồi, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Vì chỗ Đạo của Thầy mà đưa vào trong chánh trị thì không đúng, phải không ? Thầy chỉ giảng dạy đệ tu tiến lên chứ không phải dạy tu để làm chánh trị, mà lúc Ngài Phạm tách riêng thì có một nhóm người trong Đạo hữu, để thành lập quân đội Liên Minh đó ! Thành ra Thầy giảng đàn giảng dạy là từ trước đến nay, Thầy dạy cho Đức Ngôi Hai nhưng vì sao mà Ngài Phạm tách ra trong khi cùng một pháp ? Cho nên Thầy

mới tiến triển, Thầy gọi đó là pháp Cự quá xưa rồi, hôm nay Thầy lập ra pháp Tân để cho không ai lợi dụng cái danh nghĩa Cao Đài mà đưa vào đường lối chánh trị, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Làm gây hoang mang cho bao nhiêu người mộ Đạo tu học, phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng như vậy !

Nhi Thiên : Từ đó, Thầy mới khai sáng ra thêm một nữa cũng là Cao Đài. Về Chiếu Minh thì Thầy cũng chọn Ngôi Hai là về Cự pháp, còn về Tân Pháp thì Tệ Huynh đây. Tùy theo bước tiến của mọi người mà do thời kỳ tận độ nên Tệ Huynh không đặt ra những điều lệ gì gắt gao lắm, vì thời kỳ quá cận mà lớp xưa đã có ảnh hưởng không tốt trong hai chữ Cao Đài, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ? **Vì Chiếu Minh hay là Tân hoặc là Cự hoặc là Cao Đài Vô Vi thì cũng là dưới danh hiệu của Đức Chí Tôn là Cao Đài Thượng Đế mà thôi.** Chớ không có khác do vì phân chia nhánh ra đó, hiền Đệ Phục Nguyên có hiểu rõ hay không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, Tiện Đệ rõ !

Nhi Thiên :

TÁ thể trần ai lắm khổ nài !

PHẨM truyền Đạo Đức chỗ nguy nan.

NHỊ THIÊN gây hợp đường Chơn Giáo,
Gieo chón Huỳnh Trung Bát Nhã Thoàn.

BÀI :

Thương trần thế hoang mang lắm nỗi !
Đạo Thầy khai sửa đời quá nhiều !
Có nhiều người hát ngông nghê,
Lại nhiều kẻ mạo Thiên điều tá danh.
Rồi chi phái cạnh tranh lắm nhẽ !
Làm rối rắm lớn bé phân ra.
Thế nên khai bút mật tòa,
Thầy thường ấn dấu tinh hoa chơn truyền.
Vì nói tu, Tình Tiên chẳng diệt.
Lại phóng ngoài tình tiết rối ren.
Chìm lên, lặn hụp bao phen !
Nên kỳ Tân pháp khêu đèn ân ban.
Tu phải cố định thoàn tâm tánh,
Là thường kèm đức hạnh đứng đi.
Dù cho nó nghĩ điều gì,
Lấy giới trì diệt, Châu Nhi nội hành !
Rồi hiệp vô điển lành thông khiêu,
Đốt trực ma tích thiếu thành đa.
Tu là khép kín phòng ta,
Chuyên vào chơn pháp Tam gia qui về.
Vì thời kỳ nào nề ai oán !
Mãi tranh đua mua bán cuộc cờ.
Chiếu đèn Thượng Đế lu mờ,
Mất người đấm lệ mãi chờ con thơ !
Rồi Tân pháp đến giờ xoay chiếu,
Khai điển linh Thầy biểu dạy răn.
Muốn cho gom góp tinh thần,

Phủ mùi tục lụy trói chân tu trì.

Tu phải xả hữu vi ngoại cảnh,

Tu phải hành đức hạnh trong ngoài.

Con tu chớ để một mai !

E rằng uổng kiếp ngày dài khổ đau !

Vào cửa tu động đào khép chặt,

Đúng trăm ngày huyền mật đông đầy.

Trong vòng luân pháp chuyển xoay,

Hít vào Tấn hỏa đủ đầy đẩy âm.

Trong ba tháng vun mầm gốc Đạo,

Ngoài tịnh khẩu rót ráo đi lên.

Bên trong thiền định làm nền,

Ấy là điều Túc phải quên lẽ ngoài.

Đó đúng danh Cao Đài Tá Thế,

Trong trăm ngày phải bế ngũ căn.

Điều độ rảo bước xác thân,

Hấp vào Tinh Khí hườn Thần hư linh.

Qua sơ đẳng sửa mình cho trọn,

Tẩy uế trong vun bón phân ngoài.

Đơm vào nước lửa đêm ngày,

Gom Thần tịch sáng Đạo khai đủ đầy.

Rồi mười tháng chuyển xoay như nguyệt,

Tinh đã gom thanh huyết lưu thông.

Bào thai cấu kết trong vòng,

Ấy là Thập Ngoạt huyền đồng tiên thiên.

Là bú mớm Hạo Nhiên chi khí,

Kết đơn thai xương tủy ra hình.

Làm cho trí sáng huệ minh,

Không còn nhầm lẫn sắc tình đoạn giao.

Trừ tiêu thói hôm nào tật chướng,

Đánh Tam Đồ mãi bóng bình hoài.

Tâm thần nhàn nhã nguôi ngoai,
 Trầm trầm lặng lặng Cao Đài tá danh.
 Trong mười tháng tâm thần sáng lạng,
 Chuyển nhẹ nhẹ kéo tán Hỏa đi.
 Nếu mà tâm chẳng định trì,
 E cho tẩu hỏa ma thì kéo lôi.
 Tịch tham thiền phải ngồi siêng sấn,
 Không động giao tinh tấn nhiếp bầu.
 Song màu ánh sáng ngũ châu,
 Đó là gom góp tóm thâu Đơn Điền.
 Rút sinh khí Tiên Thiên Bát Quái,
 Chuyển pháp luân tác hại khôn lường.
 Nếu mà tâm mãi vẫn vương,
 E lòng nóng nảy đốt đường tam gia !
 Thì trọn định hiệp hòa cho kỹ,
 Nuôi bào thai là khí Huỳnh Đình.
 Để cho nó lớn trưởng sinh,
 Chờ nhiều e ngộp ngặt mình lấm ru !
 Nếu thở chậm phù du còn nhiễm,
 Thì làm sao Huệ kiếm đoạn trừ ?
 Đến đây phút chót ưu tư,
 Thì thai sẽ xảy hư từ bên trong.
 Đây Huỳnh nói trong vòng Đạo pháp,
 Pháp bên trong đối đáp bên ngoài.
 Theo vòng sinh trưởng ngày nay,
 Cũng từ hữu thể chuyển quày vô vi.

Đó Phục Nguyên hiền Đệ !

P.Nguyên : Vâng !

Nhi Thiên : Đây là chơn truyền bí pháp chớ không phải là những điều nói chơi, phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Vì sự sinh hóa của con người, tượng trưng cho sự hấp thụ theo khí âm dương thọ tinh để sinh trưởng ra con người, thì lúc tu cũng phải đốt trừ tiêu những Hậu Thiên trước khí, cũng đi từ trong vòng chuyển hóa của lúc tạo từ thụ thai đến trưởng dưỡng thành ra con người mà tròn đầy khí Hậu Thiên, đó hiền Đệ Phục Nguyên !

P.Nguyên : Vâng !

Nhi Thiên : Thôi hôm nay Tệ Huynh tiếp với hiền Đệ chỉ có bấy nhiêu, từ bước Thập Ngoạt Hoài Thai thì còn bước đến Tam Niên Nhũ Bộ thì e rằng còn khó. Lúc đó là đạt được đơn thai thì phải giữ vững Tinh Khí Thần cho đầy đủ, nếu mà không giữ Tinh Khí Thần thì cũng không được. Phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

BÀI :

Kính Đại Huynh thương người trần thế !
 Cảm thấy rằng há dễ đường tu.
 Bởi mê vật chất phù du,
 Làm mờ linh tánh, âm u khổ nạn.
Muốn tịnh luyện chế chan hồn phách,

**Phải thanh lòng quét sạch đam mê.
 Chỉ chơn tịch lặng quay về,
 Không còn tạp nhiễm lê thê vô thường.
 Vì trụ chấp mãi nương giả tướng,
 Thế cho nên còn vướng quần ma.
 Làm sao cõi nghiệp Ta-bà ?
 Đây oan quả báo khó qua khổ nhôi !
 Đệ xót thương bồi hồi trần thế,
 Nên ngày nay hiệp Đệ hòa Huynh.
 Cùng nhau chí cả đồng tình,
 Đặng mà điều dụng khai minh máy huyền.**

Bạch Đại Huynh, đúng như vậy không ?

Nhi Thiên : Đúng đó hiền Đệ Phục Nguyên ! Bởi vậy trước tiên, sơ sinh bản năng con người là do thọ bẩm khí âm dương mà tạo hồn phách, thì trước tiên phải tạo ra hồn rồi sau phách. Nguyên thủy của hồn phách là Chơn Dương Chơn Âm, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Thế cho nên phải đi từ thứ lớp, như Tệ Huynh thấy : lúc Tệ Huynh đang hoảng hóa độ sinh ở mặt hữu hình, càng lúc con người càng khó khăn về mặt vật chất lại càng khó khăn về mặt tinh thần nữa, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Thế cho nên, Tệ Huynh mới đưa ra những

phương pháp tinh luyện, mà mấu chốt là đưa con người tiến lên tột đỉnh càng rút ngắn càng phù hợp với thời gian. Vì sự sống của hàng nguyên sinh cũng không kém phần quan trọng, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đó là chủ yếu vậy !

Nhi Thiên : Vì vậy, Tệ Huynh xét thấy rằng cứu dân độ thế thì phải hiểu về phương diện vật chất lẫn tinh thần. Hễ vật chất thiếu thốn thì cũng khó tu đặng, mà về tinh thần nếu bị khủng hoảng thì cũng không tu trọn đặng, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Nếu người hướng đạo đã hiểu sâu sắc vào mặt xã hội để cứu dân thì Tệ Huynh mới cho là sáng suốt, chớ còn theo như hiền Đệ thấy nếu về sự sống hằng ngày đây của con người mà không tròn đủ thì về pháp cũng không tròn đủ nữa, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Rồi về mặt tinh thần, nếu cứ lo sợ hay không an được mà phương pháp đưa con người đến tột đỉnh thì phải nhập định tham thiền đến Cửu Niên Điện Bích. Chín năm ròng rã ngồi thiền, Phục Nguyên hiền Đệ thấy không phải là chuyện đơn giản, phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Mặc dầu Tệ Huynh đây theo Chiếu Minh theo đức Cao Đài Thượng Đế nhưng mà Tệ Huynh cũng áp dụng đường lối của Ngài Đạt-Ma, nghĩa là “Chín Năm Ngó Vách” đó hiền Đệ Phục Nguyên !

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ đồng ý chỗ đó đó.

Nhi Thiên :

Ôi ! Bao lời thốt ra của Đệ,
 Nay Tệ Huynh chẳng nệ giáng đàn.
 Do lời thỉnh ý vái van,
 Tệ Huynh thốt mấy câu tràng sau đây :
 Mặt hữu hình thường hay biến đổi,
 Người tu hành rất nổi nặng nề.
 Phương diện vật chất mọi bề,
 Gia đình quyền thuộc ấy về hữu vi !
 Từ trong ấy trở đi phải biết,
 Nếu đã tu lời thiệt đáp ra.
 Tệ Huynh nghiên cứu hài hòa,
 Đưa vào từng lớp người ta học hành.
 Theo hiểu biết mà phanh lý Đạo,
 Tùy căn cơ thiện hảo tu trì.
 Đệ ôi, sáng suốt giải nguy !
 Là người lịch lãm thực thi độ đời.
 Đường tu hành thốt lời khó lắm !
 Trọn tuổi Ta dò dẫm phút giây.
 Ôi thôi ! Đau khổ bao vây,

Hoặc là bịnh tật xác hay yếu thương !
 Thì cũng có pháp trương tinh tiến,
 Tịnh cho đều chuyển biến bên trong.
 Chẳng tu ngoại tướng lòng vòng,
 Tập trung vào chỗ thần thông nội hầu.

Phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Vì thế mà người hướng đạo phải đi sâu, đi sát cận kề với dân tình thì lúc đó mới là người lịch lãm độ đời, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Tệ Huynh nói vậy, hiền Đệ có đồng ý với Tệ Huynh không ? Một người muốn tu 100 ngày tham thiền nhập định mà lúc ấy còn bận lo bên ngoài, lo những vấn đề chi tiết cho trọn đủ 100 ngày đó, thì làm saoặng, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ? Vậy cũng ổng công phu tu của mình, phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Thế cho nên theo Tệ Huynh đây, không phân biệt thứ lớp giai cấp trong xã hội giàu nghèo hay là hơn thua, phải không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhị Thiên : Thôi, hôm nay Tệ Huynh xin tiếp Phục Nguyên có bấy nhiêu lời, Tệ Huynh xin sẽ tiếp đàn khác. Tệ Huynh thăng...

P.Nguyên : Tiện Đệ kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 25 tháng 06 niên Kỷ Tỵ. (27-07-1989)

THẬP NGOẠT HOÀI THAI

Nhị Thiên Giáo Chủ : Chào Phục Nguyên pháp đàn !

P.Nguyên : Kính chào Đại Huynh !

Nhị Thiên : Này hiền Đệ Phục Nguyên ! Chẳng hay hôm nay hiền Đệ thỉnh dời Tệ Huynh đến đây ắt là có việc gì phải không ?

P.Nguyên : Kính bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ thỉnh Đại Huynh bởi vì Đại Huynh có hứa thuyết giảng tiếp chương trình **Bá Nhứt Trúc Cơ, Thập Ngoạ Hoài Thai, Tam Niên Nhũ Bộ, Cửu Niên Điện Bích**, cho hàng môn đồ của Đại Huynh để họ ý thức, lãnh hội thêm về phương diện pháp “Tĩnh Luyện”. Mặc dù Tiện Đệ đã có giảng bày nhắc nhở chư vị đó rồi. Nhưng hôm nay Tiện Đệ thỉnh Đại Huynh thuyết dạy bổ túc thêm cho có phần đầy đủ, hầu chư thiện căn lãnh hội khái quát mà mở mang trí huệ sáng suốt không còn mê lầm !

Hôm qua Đại Huynh đã thuyết **Thập Ngoạ Hoài Thai** rồi, bây giờ tiếp **Tam Niên Nhũ Bộ, Cửu Niên Điện Bích**. Thỉnh Đại Huynh thuyết dạy ! Còn mặt hữu hình thì có Tiện Đệ bày thêm khẩu khuyến.

Nhi Thiên : Hiền Đệ Phục Nguyên ! Đường lối tu đâu đó phải có thứ lớp đàng hoàng, không phải tu tầm thường đặng, phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên :

Tiếp theo lời giảng hôm qua,
 Nay vào đàn điển khai hòa diệu minh.
 Trong mười tháng sẽ sinh đơn dược,
 Phải nung nấu cho được vuông tròn.
 Hòa giao hiệp khí Càn Khôn,
 Nếu mà buông lỏng không tồn Linh Quang !
 Do vì đó định an điều tức,
 Đúng cùng đi phải bước nhẹ nhàng.

Rút vào sinh lực chứa chan,
 Hít nguồn hơi thở chuyển sang Nê Hườn.
 Nơi lỗ rốn vẫn còn sinh khí,
 Đơn tác thành máu chỉ là đây.
 Muốn về hiệp với Đạo Thầy,
 Phải thường năng tịnh hòa xây điền đài.
 Từ lúc tác bào thai lộ hiện,
 Nơi Huỳnh Đình chuyển biến vòng ngoài.
 Há nào tâm chí lung lay !
 Đó là Diệu Mật thường hay nhủ lòng.
 Từ lỗ rốn ăn thông hơi thở,
 Tới buồng tim, buồng phổi nở ra.
 Thở vào sinh khí hít hà,
 Dồn trong chịu đựng tổng ra khí huyền !
 Đó đến phần Điền Ly Chiết Khảm,
 Bỏ cho lửa soi sáng mau lên.
 Lò đừng để tắt không nên,
 Làm cho nguội lạnh khó bền đơn thai.
 Nung nấu đi qua ngày đoạn tháng,
 Củi chớ nhiều nấu rắng không xong.
 Riu riu bắt chảo cho đồng,
 Quay về hướng Bắc phập phồng sợ nguy !
 Người luyện Đạo mấy khi lơ dềnh,
 Tập trung Thần cho đến tuyệt nhiên.
 Nếu khi an định tham thiên,
 Tâm thường phóng diễn khó yên hành trì !
 Là khí xông chẳng gì bắt kịp,
 Mau mau nung, nấu hiệp lai rai.
 Kéo không đúng độ tháng ngày,
 Đơn thành e hỏng lạc phai lý mâu !

Đó Phục Nguyên hiền Đệ ! Nãy giờ Tệ Huynh giảng, coi như hiền Đệ Phục Nguyên nghe mà có hiểu căn kẽ hết hay không ?

P.Nguyên : Kính Đại Huynh ! Tiện Đệ đã rõ nhưng Tiện Đệ muốn Đại Huynh thuyết đây, đó là để cho môn đồ của Đại Huynh lãnh hội thêm, hầu rõ con đường tu cho chín chắn vậy.

Nhi Thiên : Bước qua giai đoạn Thập Ngoạt Hoài Thai là tạo nên đơn dược, đó gọi là Chiết Khảm Điền Ly tức là nấu bầu âm dương thì phải cho chín chắn, phải không Phục Nguyên hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh đúng vậy !

Nhi Thiên : Lúc đó gọi là Càn Khôn giao cũng gọi là Nam Bắc tương phùng, **Đông Xá Lang** và **Tây Xá Nữ** giao hiệp đó hiền Đệ Phục Nguyên ! Thôi Tệ Huynh chỉ có bấy nhiêu lời, Tệ Huynh xin thặng. Đệ còn có gì cần hỏi nữa không ?

P.Nguyên : Kính Đại Huynh thuyết dạy qua luôn Tam Niên Nhũ Bộ, Cửu Niên Điện Bích cho các thiện duyên môn đồ của Đại Huynh lãnh hội thêm. Lâu nay Đệ cũng có giải thích rồi, xin Đại Huynh bỏ túc cho đầy đủ vậy !

Nhi Thiên : Thôi Tệ Huynh xin hẹn lần sau, vì phần này như Thập Ngoạt Hoài Thai cũng là phần trọng yếu mới bước sang Tam Niên Nhũ Bộ. Nếu mà xảy thai, có nghĩa là Đơn Dược không thành thì không thể nào đi

đến Tam Niên Nhũ Bộ đặng, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Thôi Tệ Huynh thắng...

P.Nguyên : Tiện Đệ cung kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 26 tháng 06 niên Kỷ Tỵ (28-07-1989)

THẬP NGOẠT HOÀI THAI (Tiếp theo)

Nhi Thiên Giáo Chủ : Chào hiền Đệ Phục Nguyên pháp đàn !

P.Nguyên : Kính chào Đại Huynh !

Nhi Thiên : Hôm nay hiền Đệ Phục Nguyên có lời cầu thỉnh Tệ Huynh giáng hạ đàn tiên có việc gì hay không ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Hôm qua Đại Huynh

thuyết giảng đến Thập Ngoạt Hoài Thai, hôm nay kính thỉnh Đại Huynh thuyết tiếp Tam Niên Nhũ Bộ và Cửu Niên Điện Bích để làm tài liệu giúp ích cho hàng phái Tân Chiếu Minh nói riêng và nói chung là tất cả những hàng chơn tu nào quay về Tịnh Luyện để họ bỏ túc thêm những phần mà Tiệm Đệ đã thuyết, kính Đại Huynh hoan hỷ !

Nhị Thiên : Nay Tệ Huynh giảng đàn chỉ đàm luận với hiền Đệ vài ý về việc cứu đời, còn phần Tam Niên Nhũ Bộ và Cửu Niên Điện Bích thì Tệ Huynh sẽ giảng vào đàn sau. Vì Thập Ngoạt Hoài Thai cũng vẫn chưa có đàn cơ bỏ túc hả hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh chưa !

Nhị Thiên : Nay hiền Đệ Phục Nguyên ! Mấy hôm nay về vấn đề cứu đời, hiền Đệ Phục Nguyên có cảm nghĩ rằng trong cuộc đời hành đạo, tất cả mọi việc của hiền Đệ làm đều đúng hay không ?

P.Nguyên :

Kính Đại Huynh ! Theo lời Thầy dạy :

Trước tu thân phải thấy tâm mình.

Không còn mê đắm hữu hình,

Để mà luyện Tánh cho in lòng Thầy.

Thầy nhắc nhở Huệ khai sáng lạng,

Soi Tâm mình tỏ rạng hư nên.

Công phu, công đức xây nền.

Công trình tinh tấn phải quên thói đời.

Hườn chơn tâm, Thần ngơi tự tại.

Thanh tịnh an, thư thái điều hòa.

Hiệp cùng Thiên điển Trời Cha,
 Để mà cứu khổ trầm kha linh hồn.
 Sau tịnh luyện qui hườn quang khiêu,
 Hòa âm dương minh chiếu Đơn Điền.
 Châu kỳ phục bổn chơn nguyên.
 Cho tròn đạo mạch diệu huyền hiệp Cha.
 Luyện bí pháp Đạo gia cốt cách,
 Giữ tứ thời thiết thạch công phu.
 Ngoài ra chánh định bù trừ,
 Nằm ngồi đi đứng thái thư an bường.
 Quyết chí tu hườn dương hư tịch,
 Dòm vào trong vệt bút mê mù.
 Vẹn toàn Tánh Mạng công phu,
 Tiên Thiên phục bổ đốn trừ vô minh.
 Hườn Kim Thân hồi sinh Đạo cả,
 Rồi ra đi giục giã cứu đời.
 Tùng khuôn qui luật Cha Trời,
 Đó là học Đạo huệ khơi chơn truyền.
 Tóm yếu lý Phục Nguyên bày tỏ,
 Hạnh tu trì nào có sướng đâu !
 Ra đi cứu khổ dải dầu !
 Tùy duyên thức tỉnh quay đầu tâm chơn.
 Xét căn cơ, độ lường chỉ bảo.
 Khuyên thiện lành học Đạo vô vi.
 Trừ tiêu nghiệp chướng ma trì,
 Đại Đồng làm gốc qui y về Thầy.

Kính bạch Đại Huynh ! Tiện Đệ tóm lược đây chỉ bấy nhiêu lời.

Nhi Thiên : Đó là những yếu điểm, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên : Thế cho nên người hành hóa thế Thiên cũng chẳng phải dễ, cũng chẳng được an nhàn, phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đường đời cũng như đường Đạo, Đại Huynh đã chiêm nghiệm về vấn đề tu thân hành đạo, Đại Huynh đã lướt qua bao nhiêu gian nan, gặp nhiều khó khăn thử thách ! Nhưng ý chí thiết thạch, giữ vững lập trường để phấn đấu với mọi tình huống thì Đại Huynh suy việc làm của Đại Huynh đối Tiệm Đệ cũng như vậy, không khác !

Nhi Thiên : Cũng không được sung sướng phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Chính Tiệm Đệ hiện giờ đang sống trong hoàn cảnh hết sức là bị xiết chặt không thể tưởng tượng ! Nhưng vì phát đại nguyện lớn : **hy sinh quên mình làm việc Đạo của Thầy**, do đó mà lướt qua bao nhiêu gian nguy khốn khổ không ít đó Đại Huynh ôi !

Nhi Thiên :

Nghe mấy lời Đệ hiền bày tỏ,
Lòng Tệ Huynh bỗng đổ lệ châu !
Thương người chúc tạo mưu cầu,

Sống trong ích kỷ làm sao thấy người ?
 Lo bản thân trọn đời sung sướng,
 Thêm an nhàn thụ hưởng riêng tư.
 Mặc ai đau khổ ruột ruột !
 Miễn ta vinh hiển tâm tư huy hoàng.
 Thì làm sao thấy đàn Đạo pháp ?
 Chẳng xả thân tan nát hồng trần.
 Có thân biết khổ vì thân,
 Mượn thân hành hóa phong trần độ tha.
 Đã độ tha phải qua trở ngại !
 Cảnh khốn nàn khó lái nội tâm.
 Ruột đau, tim nát, gan bầm.
 Đoạn trường nhiều cảnh do thân hạ hành.
 Vì bởi thế luận rành chơn lý,
 Người hướng đạo ít nghĩ riêng mình.
 Tập trung ý chí hy sinh,
 Cứu đời không ngớt quên mình Đệ ơi !
 Vì bao người theo đời đua chạy,
 Còn ta tu kèm lại xác thân.
 Vói cùng tư tưởng chơn Thần,
 Sống trong giới hạnh là phần quý nguyên !
 Chẳng phóng diễn Tình, Tiền, Danh, Lợi.
 Không mến ham cảnh nổi bên ngoài.
 Chí lòng một mực thẳng ngay,
 Độ đời phải chịu nghiệt cay khốn nàn !

Phải không này hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

Nhi Thiên :

Thân cứu đời đoạn trường lắm nỗi,
 Người hành hóa rất đổi gian truân !
 Nhưng nung ý chí không ngừng,
 Lo người, ta xả thân cùng một may.
 Vì kiếp trần khó ai giữ mãi,
 Quyết một đời mặc khải người mê.
 Nêu gương hạnh đức Bồ Đề,
 Hy sinh chấp mối Đạo kẻ gần bên.

Phải không hiền Đệ Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huỳnh, đúng vậy !

BÀI :

Ôi, trần gian bập bênh lắm khổ !
 Đời Đại Huỳnh hoạn lộ đã qua.
 Đệ đây bao nỗi khôn đờ,
 Rày đây mai đó vượt qua bể sầu.
 Nhưng nhứt nguyện một câu độ thế,
 Dem lời Thầy hầu để rải ban.
 Giúp chung tất cả trần hoàn,
 Cho người tỉnh lại tâm an tu trì.
 Đã nguyện lòng ra đi cứu khổ,
 Trương Đạo mầu trang độ thế nhân.
 Mặc dầu có khổ xác thân,
 Nhưng tâm hướng với Chơn Thần của Cha.
 Đệ gặp nỗi chan hòa chua xót,
 Bởi ác trần chuốc ngọt bên ngoài.
 Làm thân lắm cảnh lá lay !
 Nhưng nào có chấp trần ai khổ nài !
 Bao cảnh khổ, thế gian bao phủ.

Nhưng thanh lòng tiếp đủ Tiên Thiên.
 Trừ tiêu oan nghiệt triền miên,
 Mượn thân cứu khổ tùy duyên hóa hoằng.
 Hườn bốn nguyên, hiệp thần Cha cả.
 Vẹn tịnh tâm hạnh hạ tỉnh đời.
 Gieo truyền diệu lý khai lời,
 Cho tròn chơn đạo ở nơi trần hồng.
 Kính Đại Huynh cảm thông yếu lý !
 Giúp duyên lành trực chỉ bốn ngươn.
 Cùng tu Đại Đạo phục hườn,
 Bắt tay cứu khổ trong cơn mạt kỳ !
 Đệ đã nguyện ra đi diu độ,
 Khải lời lành giác ngộ tỉnh trao.
 Cùng chung nhơn loại đồng bào,
 Người đau, người khổ ôm vào lòng ta !
 Cùng Thiên ý Trời Cha đã dạy,
 Hạnh cứu đời chớ thấy thân mình !
 Đó là trọn vẹn hy sinh,
 Hiệp Thầy phổ hóa chơn tình cứu tai.
 Kỳ mạt pháp hoằng khai Đại Đạo,
 Phải hy sinh rốt ráo trọn lành.
 Thân tâm thường lạc đạo sanh,
 Không còn nhiễm tục đắm mình trầm kha !
 Được như vậy mới ra cứu khổ,
 Dù thân này ở chỗ nhớp nhơ.
 Hy sinh nào có thờ ơ !
 Đón người tỉnh lại há ngờ đạo lòng.

Kính thỉnh Đại Huynh !

Nhi Thiên : Hôm nay Tệ Huynh về đây chỉ có bấy nhiêu

lời cùng Hiền Đệ, vào dịp khác Tệ Huynh xin tiếp đàn, Tệ Huynh cùng Hiền Đệ sẽ đàm đạo bổ túc thêm. Thôi Tệ Huynh xin thăng...

P.Nguyên : Tiệ Đệ cung kính Đại Huynh !

Dậu thời, ngày 03 tháng 11 niên Kỷ Tỵ (30-11-1989)

TINH HÒA LUYỆN KHUÔN VIÊN ĐẠI ĐẠO

THI :

NGUYỄN chiếu lai lâm giáng hạ trần,

NGỌC hòa khó độ với vàng ngân.

TƯỜNG trong đạo lý năng khai chuyển,

GIÁNG ĐIỀN cùng xây tiếp tịnh thân.

NGUYỄN NGỌC TƯƠNG. Nay Phục Nguyên
hiền Đệ ! Gọi Tệ Huynh về đây có việc chi xin cho biết?

P.Nguyên :

Kính Đại Huynh ! Giờ này tiếp điện,
Lời thành tâm ứng hiện giáng đàn.
Để khai cơ diệu pháp Nhân Tàng,
Xin Đại Huynh khả ban huyền nhiệm !
Giúp thiện lành Tâm Trung thâm liễm,
Ngộ đạo lòng Đốn Tiệm tùy duyên.
Nay thành tâm thanh tịnh Phục Nguyên,
Kính Đại Huynh chơn truyền ân rãi !

Thỉnh Đại Huynh !

NGUYỄN NGỌC TƯƠNG :

Giáng điện đàn khai cơ ứng biến,
Hòa trung lý diễn tiến sau này.
Trung cơ hoàng pháp năng xoay,
Máy huyền mâu nhiệm có Thầy hư linh.
Danh Đại Đạo giáng minh cứu thế,
Ánh Cao Đài Thượng Đế chí linh.
Trong Ban Chính Đạo dò chừng,
Tập tành giáo huấn lo chung mặt kỳ.
Nơi chánh điện Huyền Vi Kim Mẫu,
Giáng lâm đàn di hậu cho con.
Mong sao tiếp nối lo tròn,
Kéo không lạc bước Tam Ngươn hậu kỳ !
Chia nhiều phái, nhiều Chi để tiến.
Thập nhị Thường Quân hiện cứu đời.

Tùy theo danh bảng Cha Trời,
 Nương dùng chánh lý học lời khuyên lon.
 Nay Phục Nguyên ! Có còn gì hỏi ?
 Gọi Ta về do bởi chi sao ?
 Nói gọn tóm tắt đi nào !
 Đệ Huynh trình lý ghi vào sử xanh.

P.Nguyên :

Kính Đại Huynh điễn lành siêu xuất,
 Xiển chơn truyền từng luật cứu đời.
 Tình thương nơn loại luân voi,
 Hoảng khai diệu lý Đạo Trời Kỳ Tam.
 Dụng chánh tông “Đôn” phạm diệt ngã,
 Trừ vô minh tất cả mê trần.
 Không còn phe phái rẽ phân,
 Quay về nguyên bản chơn thần của Cha.
 Lấy tình thương chan hòa hạnh hạ,
 Người dìu đời phụng họa thể thiên.
 Hòa nhau chơn Đạo gieo truyền,
 Đại Huynh góp lý thâm uyên hóa hoảng.
 Giúp cho đời tầm phăng bản vị,
 Vì tình thương bày chỉ cho nhau.
 Cùng chung nơn loại đồng bào,
 Chơn truyền giáo lý dạy vào Cha chung.
 Thỉnh Đại Huynh trùng phùng hiệp sức !
 Dương Đạo mẫu từng luật Thầy ban.
 Đó là Chánh Pháp Nhãn Tàng,
 Đốn tan ngã tướng trần gian mê lầm.

Kính Đại Huynh !

N-N-Tương :

Này Đệ ơi ! Phân vân chi lắm !
 Khai Đại Đạo, Thầy nắm Thầy xây.
 Kỳ Tam ân trọng của Thầy,
 Chính là hạt giống gieo gây đạo mầm.
 Nhưng Đệ ơi, chớ lầm lẫn đó !
 Tuy Cha chung nhưng có nhiều con.
 Lòng con tùy đưa chí chơn,
 Hoặc là ý khác không còn tính chi !
 Mười ngón tay khó qui đồng đủ,
 Ngón có cao, ngón rũ thấp hơn.
 Cho nên giáo lý Chí Tôn,
 Tiếp thu thâm nhập tùy con hiểu dùng.
 Do căn cơ Huyền Khung định lựa,
 Mười hai Chi là cửa Đạo Thầy.
 Bước đầu hóa chuyển hoàng xây,
 Gieo mầm phổ độ lý khai chánh truyền.
 Vì thời kỳ đầu tiên khó lắm !
 Đứa ăn chay đứa chẳng chịu ăn.
 Đứa thì tu lại vụn vắn,
 Thập trai lục bữa tùy lần mà theo.
 Nhưng Thầy thương Thầy đèo con trẻ,
 Để dắt diu lớn bé về Thầy.
 Thầy về áp ủ chung vai,
 Con thì đứa lớn đứa rày nhỏ noi.

Đó, này Phục Nguyên !

P.Nguyên :

Thế cho nên khai mời chơn lý,

Vì tình thương bày chỉ tùy căn.
 Nhưng mà Đại Đạo sống hằng,
 Dìu người sửa tánh ăn năn chơn thường.
 Bạch Đại Huynh kỷ cương Đạo pháp !
 Tùy nhờn duyên hội hạp mà tu.
 Lý chơn khóa áng mê mù,
 Không còn trụ chấp tâm tư rôi nùi.
 Đèn Đại Đồng lối mòi soi sáng,
 Cho khách trần tỏ rạng chánh truyền.
 Không còn chia rẽ giới biên,
 Hiệp về một mối gieo truyền Đạo Cha.
 Kỳ mật pháp Long Hoa xoay chuyên,
 Phật, Thánh, Tiên ứng hiện qui bầu.
 Độ chung tất cả Ngũ Châu,
 Tùy duyên giáo hóa giải sâu thế gian.
 Thế cho nên “Nhân Tàng” Cha chuyên,
 Nhân Chủ Tâm diệu hiển Đạo màu.
 Hành trì thâm nhiếp luyện trau,
 Đó là đoạn khổ não sâu trần ai !

Thỉnh Đại Huynh !

N-N-Tương :

Đáp lời Đệ, Huynh đây tỏ ý.
 Niên khai đạo Bính Tý hóa hồng.
 Bính Dần dương hiệu đầu Tân,
 Có Thầy, Thượng Phụ xuống tầng chí linh.
 Đầu tiên chẳng có hình có dạng,
 Chẳng biết thờ Thiên Nhân là đâu.
 Sau Thầy mới ứng cơ màu,
 Giảng khai bút tích ngõ hầu dạy con.

NGÔ MINH CHIÊU lo tròn cơ sự,
 Khai Tam Kỳ là chữ Nhãn Thiên.
 Nhãn Thiên tượng đó chủ quyền,
 Chủ quyền Tạo Hóa mỗi giềng xoay chung.
 Gọi Đại Đạo là dùng nghĩa ấy,
 Chia năm Chi Thầy lấy ngũ hành.
 Mười hai Chi địa tương sanh,
 Để con lục giáp ứng lành đó con !
 Nhưng Đệ ơi ! Đầu tròn Thái Cực,
 Khi khởi xướng đồng sức đồng vừa.
 Nhưng lúc vào thế hơn thua,
 Mạnh ai chia nấy, ai đua cũng chiu.
 Người tịnh luyện theo điều huấn giáo,
 Kẻ phở độ chỉ bảo như sinh.
 Hoặc là tận độ hữu hình,
 Tùy theo duyên ngộ hòa sinh thế trần.
 Do bất đồng ý sanh nơi đấy,
 Thầy dạy tu chẳng thấy hình dung.
 Giáng đàn cơ bút thuận từng,
 Thế nên lập Đạo lo chung hóa hoằng.
 Về phần Huỳnh liệu toan xiển thế,
 Cơ Tịnh Luyện để bế Khí Tinh.
 Giữ tròn nguồn Đạo trước sinh,
 Của Thầy dạy dỗ muôn hình khó ghi.
 Thầy dạy rằng : “Tịnh đi con hồi”,
 Tịnh cho nhiều thuận lợi về con.
 Con “Tịnh” thì khí đặng tròn,
 Dục Tinh tuyệt dứt Thần con lớn tròn.
 Tịnh hòa Luyện qui khuôn Đại Đạo,
 Phá Đơn Điền ghi tạo thâm ân.
 Tiếp phần Linh Khí thượng tầng,

Nhãn là chủ tể điều thân dưỡng hồn.
 Hô hấp khí, bảo tồn linh bửu.
 Luyện ngũ hành cho đủ oai năng.
 Tam tài kết hiệp chơn thần,
 An Lư Lập Đảnh con cần khắc ghi.
 Vì do con sanh chi rẽ phái,
 Phái lưỡng ban con phải đồng hòa.
 Dù con duy chỉ một Cha,
 Nhưng con khác giống khó hòa Đệ ơi !

Phải không Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

BÀI :

Nên ngày nay tô bồi Đạo cả,
 Tỉnh Đại Huynh mô tả chơn truyền !
 Hữu hình đã có Phục Nguyên,
 Đồng tâm giúp sức xiển truyền Đạo Cha.
 Tùy nơn duyên để mà tỉnh thức,
 Cho căn lành lãnh vực tu trì.
 Tu hòa Phục Bồn Anh Nhi,
 Quay về hư tịch đoạn ly cảnh đời.
 Được như vậy Đạo Trời sáng lạng,
 Tại Nam Bang tỏ rạng máy huyền.
 Đại Đồng cứu thế qui nguyên,
 Chí chơn tận độ trần miền Kỳ Tam.
 Xin Đại Huynh phi phạm siêu lý !
 Khai đước Thần rọi chỉ đường tu.
 Khóa tan ám muội mê mù,
 Không còn làm lẫn công phu nội hành.

Kính bạch Đại Huynh !

N-N-Tương :

Này Đệ ơi ! Giống lành sanh trưởng,
 Thầy dạy Đạo chỉ mượn bút cơ.
 Vẽ ra mấy nhiệm Đồ Thơ,
 Gieo truyền bí khuyết trọn giờ Thiên ban.
 Rồi Huynh NGÔ lập đàn chi vị,
 Là Chiêu Minh trực chỉ tu tâm.
 Quay về cơ Tịnh uyên thâm,
 Luyện lòng hôm sớm sửa trong lần ngoài.
 Nhưng đầu tiên Thầy khai Đại Đạo,
 Cự pháp truyền rất ráo cho con.
 Thời gian đi mãi lớn khôn,
 Trí con hiểu đặng Thiên ban ơn lành.
 Tân Chiêu Minh mới sanh từ đấy,
 Giải pháp màu cho thấy oai năng.
 Điều độ đúng số châu tầng,
 Đâu nào có khác về phân vô vi !
 Khác là chỗ tịnh tri kiến tánh,
 Khác hình thức, khác tánh khi tu.
 Nhưng mà một ý công phu,
 Trở về Đại Đạo châu du khắp cùng.
 Đó ban sơ Thầy dùng thấp bé,
 Để dần dần Thầy hé lên cao.
 Lên cao con phải tỵ trau,
 Lên cao con phải đi vào vô vi.
 Rồi vô vi phải chi cứu thế,
 Rất nhiều pháp thực thể nêu ra.

Chung chung cũng một người Cha,
 Người Cha linh ứng là hòa Nhân Thiên.

Đó này hiền Đệ, giờ Đệ còn hỏi điều chi nữa ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh ! Đệ không có chi để hỏi,
 xin thỉnh Đại Huynh thuyết chơn lý hầu làm giáo truyền
 giúp ích cho đời sau này vậy.

N-N-Tương :

Này Đệ ơi ! Đạo Thầy lập mối,
 Tùy căn cơ xã hội lớp tầng.
 Thời kỳ Pháp thuộc nhiệm cần,
 Khó mà xiển hóa theo lần như ta.
 Rồi từ ấy khai hoa điểm nhãn,
 Cha tượng hình là tán vạn thù.
 Vạn thù qui nhứt lý tu,
 Tức là hườn bốn ngục tù phá tiêu.
 Do sơ khởi Thiên điều dĩ định,
 Hữu với Vô khó tính cùng nhau.
 Một đàng ý hiểu ra sao ?
 Một đàng khó nói hòa vào tâm tư !
 Thầy giảng điển từ từ khai Đạo,
 Dụng cơ bút để tạo chơn truyền.
 Lần lần gieo giống đầu tiên,
 Đó rồi có nhịp phổ truyền phò loan.
 Rồi thứ đến ngang hàng yếu lý,
 Cơ Tử Đồng nhiệm bí vô cùng.
 Thầy độ từ bực lên chung,
 Dạy con tu nối nhịp tùng của Cha.
 Nhưng Đệ ơi ! Đầu là rất khó,

Vì trường chay người bỏ rất nhiều.
 Vào cơ tịnh luyện cao siêu,
 Phải hòa tuyệt dục ấy điều Thầy răn !
 Do trí thấp kém phần học hỏi,
 Bởi căn cơ chưa vói đặng cao.
 Vói cùng nhiều ý nhiều màu,
 Độ trai tùy sức Thầy trao lý mầu.
 Tùy khả năng nhiếp thâm nguồn lý,
 Rồi lập đức Thầy chỉ nêu gương.
 Nếu ai có hạnh tu trường,
 Phế đời theo đạo mà bươn lên lần.
 Còn ai vẫn nương thân tại thế,
 Cũng tu gia, Thượng Đế chứng tri.
 Đâu đâu cũng có huyền vi,
 Nuôi con trọn lớn kịp kỳ xiển dương.
 Cơ Đại Đạo phô trương khắp nước,
 Cả hoàn cầu lần lượt đồng tu.
 Tòa Thánh dựng đầy vận trù,
 Lớn lần theo Đạo dập diu người vô.

Phải không này hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-N-Tương :

Đi các nước điếm tô bí nhiệm,
 Đạo Cao Đài linh nghiệm sâu xa.
 Nếu con hiệp ý đồng hòa,
 Chuyên về tịnh luyện thì Cha giáng đàn.
 Dạy bí khuyết cho hàng con trẻ,
 Dạy chơn truyền để kẻ Thiên phong.
 Làm nên cơ Đạo Tây Đông,

Xiển dương phổ lý từ trong ra ngoài.

Thầy đã dạy Ngồi Hai giáng thế,
Cũng dạy rằng Thượng Đế là con.

Con là Thượng Đế sắt son,

Có nào khác chủng đâu con gieo truyền ?

Lập mới Đạo Tiên Thiên giữ vững,

Dạy bí nhiệm để củng cố trong.

Củng cố nội bộ bảo đồng,

Đồng tu một lý là không khác ngoài.

Thầy dạy hàng trường chay tuyệt dục,

Tịnh giờ giấc thể thức sau đây :

Tứ thời con hãy gồm xây,

Thượng tâng bí nhiệm là Thầy hư vô.

Con tịnh đi chớ khô Tinh Khí !

Tịnh cho nhiều thần trí mới an.

Từ từ Huệ sẽ mở mang,

Chánh truyền giáo đạo độ sang nước ngoài.

Rồi chuyển pháp Ngồi Hai phục thi,

Đến Tệ Huynh là chỉ có hai.

Tiên Thiên giống ấy dựng gầy,

Tham Thiên Nhập Định chuyển xoay hóa hoằng.

Trong thân người một vòng Tạo Hóa,

Con là Thầy nào có khác chi !

Thầy là máy tạo huyền vi,

Con đây cũng giống Thầy y khác nào.

Thầy Cha để một bào toàn chủng,

Con là mầm hữu dụng của Thầy.

Khí Thầy đã có hòa xây,

Âm dương mấu chốt giờ này Thiên can.

Con cũng có hai đàng nam nữ,

Bên trái là thuận chữ dương sanh.

Bên phải âm lại tác thành,
 Chính là hòa hiệp Tam Thanh máy Trời.
 Thầy có khí năm nơi để chuyển,
 Thì con là khí quyền của Thầy.
 Ngũ hành con hãy vận xoay !
 Chính là ngũ tạng con khai lý mâu.
 Vào tạng Can gồm thâu Mộc vị,
 Tạng Phế Kim chuyển khí linh đơn.
 Tiêu điều hồn phách chẳng còn,
 Tạng Tỳ con giữ Thổ tròn nghe con !
 Rồi tạng Tâm Ly hườn đứng vững,
 Hiệp Trung Hư mới cứng Đạo mâu.
 Điền linh con hãy tiếp thâu !
 Thận đường máu chốt song mâu hóa hoằng.
 Vì tịnh sanh cực lần dương chuyển,
 Tịnh tịnh đi con hiểu hết trơn.
 Năng tịnh thì kết hườn đơn,
 Bằng không tẩu lậu chẳng còn Đạo Cha !
 Tịnh trước tiên tịnh hòa với Khí,
 Khí an rồi thần trí mới yên.
 Đến đây Thần đã khai nguyên,
 Bửu truyền bốn hóa Tiên Thiên nhập vào.
 Dương cực sanh Tý trau Đại Đạo,
 Ngọ Ly vững bỏ não hườn đơn.
 Mẹo Đông Mộc Chấn vương tròn,
 Dậu là vị Phế gom đơn qui vào.
 Con ơi hỡi ! Hai màu Nhâm Đốc,
 Con kết sao Tủy lọc trực trần.
 Tuy rằng có cái giả thân,
 Nhưng thân tan rã theo tầng Hậu Thiên !
 Là hườn lại chủ quyền cho trẻ,

Khí Tiên Thiên Thầy sẽ bù vào.
 Cho con linh điển lớn mau,
 Nhập hòa Tạo Hóa, Trời cao linh huyền.
 Nay con phải qui nguyên nhứt bản,
 Bản lương tâm là chôn âm dương.
 Lương là chí thiện, chí cường.
 Tâm là Ly chánh được dương của Thầy.
 Con ơi hỡi ! Hoàng khai Đại Đạo,
 Đâu dễ gì bản giáo của Cha !
 Kỳ Tam khai Hội Long Hoa,
 Thầy còn xuống thế Giáo Tòa chủ ngôn.
 Sao con không lo tròn máy tạo ?
 Cái thân con chẳng bảo được sao ?
 Sướng thân, vọng động nhiễm vào.
 Thì con khó tạo thanh cao về Thầy !
 Đây Thầy giảng chuyên xoay bí nhiệm :
 Vì thất tình xâm chiếm lòng con !
 Mừng quá khí cũng chẳng tròn,
 Giận thì đốt hết nguyên đơn của Thầy !
 Con khi buồn ưu hoài tâm tánh,
 Làm tâm con lạc cảnh Ma Vương.
 Cướp đi thanh khí tròn dương,
 Tinh thần lung lạc sai đường của Cha.
 Thương cho quá cũng ra yếu kém,
 Thương càng nhiều khó vẹn đạo lòng !
 Thương nhiều mất Chủ Nhân Ông,
 Tinh thiếu, Khí tản mờ Thần đó con !
 Con sân hận không còn ngươn thể,
 Tánh ghét thương, hòa bế ái-hà.
 Ghét đi con sẽ mất Cha,
 Thất tình lẩn mạnh, khó hòa Tâm Trung.

Khiến ham muốn không từng Đại Đạo,
 Ý vọng hưởng hoài bão sâu xa.
 Làm cho con chẳng hiệp hòa,
 Hòa tiền với hậu đẩy đà ngươn đơn.
 Hậu còn bé chưa tròn thông hậu,
 Thân còn thân tẩu lậu trước trần.
 Làm sao Tiên Khí bốn thân,
 Hòa vào cho trẻ theo vòng Càn Khôn !
 Thầy đã vẽ vòng tròn Thái Cực,
 Một điểm huyền lao lực đó con !
 Ví như Thần định Khí tồn,
 Linh quang chiếu sáng bảo tròn nguyên linh.
 Con sinh ra trước hình Cha Mẹ,
 Do dục vọng mới để hữu thân.
 Cũng vì động niệm xác trần,
 Tạo dày ám Khí phủ Thần khổ đau.
 Làm con mắt trợn màu linh tánh,
 Làm vòng tròn lạc bánh luân xa.
 Nếu con muốn trở về Cha,
 Pháp luân thường chuyển là hòa âm dương.
 Hòa âm dương thanh bường con hồi !
 Tịnh cho nhiều mới tới Thiên Môn.
 Bằng không con sẽ lạc hồn,
 Lạc hồn xiêu phách không còn đó con !
 Nay Thầy giảng Đạo chơn bí nhiệm,
 Do lục dục nó chiếm lòng con.
 Lục trần, lục thức ăn mòn.
 Lục Thần biến hóa hại con tu hành.
 Con đã tịnh, khi con bất động.
 Nhưng tâm hòa trống rỗng Hư Vô.
 Nếu con còn động nơi mô ?

Tức là Thúc hại Thần khô đi liền.

Tịnh từ ấy, trước xuyên trọng tải.

Khí nó tản, là hại chơn Thần.

Vì con nô lệ giả thân,

Nó thì làm chủ chiếm phần Tiên Thiên.

Con nên nhớ : Hạo Nhiên chi khí,

Là điển Thầy tinh túy vô cùng.

Nếu con suy nghĩ mông lung,

Tức là đã động Tâm Trung khó hườn.

Khó hườn đơn, Thần con yếu kém.

Đường về Thầy ém nhem lối đi.

Làm con tách bến huyền vi,

Ta đau lòng lắm ! Mấy khi ngó nhìn !

Ta khuyên nhủ Huỳnh Đình tụng niệm,

Tụng Huỳnh Đình thâm liễm Càn Khôn.

Khảm Ly con chiết vuông tròn,

Bỏ vào Thận Thủy là hườn ngưon Tinh.

Nơi Đơn Điền chỗ sanh trọng tải,

Hạ thước kiêu con phải bắt lên.

Bắt lên với Khí tầng trên,

Thượng thước kiêu đó đừng quên con hiền.

Vĩ-Lư quan ngựa nghiêng hại Phách,

Nó động rồi thì tách âm dương.

Ví như thai động cực cường,

Dục tình Cha mẹ hấp sương của Trời.

Con tịnh định chớ dòi tư tưởng !

Dùng nội ý con vượng đi lên.

Đi lên xây móng đắp nền,

Đắp nền “Thánh Đức Hoa Liên Bửu Tòa”.

Thầy Huyền Khung là Cha Thượng Phụ,

Đã dạy con đầy đủ lý rồi.

Bỏn phận Cha đã tô bồi,
 Phận con tu học ắt thời gặp Cha !
 Ngược bằng không làm ma tác quỷ,
 Sanh lục động mất khí Hạo Nhiên.
 Con không nắm đặng chủ quyền,
 Thì sa lục đạo luân phiên đọa trần !
 Phải luân hồi xác thân trọng trước,
 Vì thiếu công, thiếu phước, thiếu tu.
 Với con đã thiếu công phu,
 Công trình chẳng tiến mịt mù đó con !
 Con học đạo lo tròn nghe trẻ !
 Học đạo mau mau lẹ đến Thầy.
 Thầy đây Tạo Hóa dựng gầy,
 Dựng gầy cơ Đạo bằng tay hữu hình.
 Ôi ! Thầy dạy trong tình cha mẹ,
 Mà mấy ai là kẻ Thiên phong ?
 Vì còn một khối giặc lòng,
 Nó hay xâm chiếm duỗi rong đọa đày.
 Thầy Cha để muôn loài vạn vật,
 Con mất điền vì tật chúng sanh.
 Cũng do cái thói tranh giành,
 Tình Tiền Danh Lợi tác hành luôn luôn !
 Tình làm con đồ tuôn tinh khí,
 Tiền làm con mất vị tánh thiên.
 Danh chi con nắm chức quyền ?
 Lợi vào con sẽ ngựa nghiêng tâm lòng !
 Thì hồn con sống trong vọng ngoại,
 Ất cơ đạo hư hoại đó con !
 Thầy nay Chủ Tể Càn Khôn,
 Mấy lời nhắn nhủ gọi con dưới trần.
 Con dưới trần nhiều thân Cha hỡi !

Con dưới trần vì lợi khuấy che.
 Với lại lập đảng kết bè,
 Phân chi, rẽ phái màu mè quá tay !
 Con xa Thầy, lạc ngai Thái Cực.
 Nên mất đi chơn tức Huyền Khung !
 Tâm con nó nghĩ lung tung,
 Chính con chưa hiểu sao dùng Đạo Cha ?
 Đó mấy lời Huynh hòa với Đệ,
 Có hiểu chưa Thượng Đế Huyền Khung ?
 Cái cơ Đại Đạo thuận tòng,
 Là do Thiên ý Cha dùng hấp hô.
 Nhưng dương trần điểm tô trọng trước,
 Vì xác thân chưa bước tu hành.
 Hậu Thiên chẳng chuyển hườn thanh,
 Vẫn còn động niệm hằng sanh ra hoại.
 Sanh ý bậy ngày ngày điều động,
 Sanh cái tâm sân hận oán người.
Sanh lòng cứ mãi móc bươi,
Lỗi mình che dấu lỗi người phán phê !

Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên :Bach Đại Huynh, đúng vậy !

N-N-Tương : Tiếp bài Thầy dạy :

Con tu phải tịnh Lòng Khẩu Ý,
 Cùng xác thân nhuận khí tương phùng.
Cơ Thầy Đại Đạo lo chung,
Chữ Hòa con khả tận tòng chí linh.
 Nhưng khổ thay ! Thân sinh hậu khí,
 Chưa đặng Hòa, thô bỉ trước thân.
 Vì khẩu tội lỗi vô ngàn,

Chuyện người mau biết chuyện cần lại không.

Khẩu sanh nghiệp lòng vòng tác hại,

Nói ra điều quấy phải đôi co.

Làm cho tu chẳng ra trò,

Sao hòa Thượng Đế trong lò Huyền Khung ?

Với ý nghĩ mông lung xằng bậy,

Là Tâm Viên khó thấy leo trèo.

Ý Mã miên diễn nương theo,

Chạy rong, chạy ruổi hiểm nghèo rừng sâu !

Còn cái thân khó bầu chuyển hóa,

Chưa tu hành sao phá vô minh ?

Tuy Thầy đã tặng chơn kinh,

Nhưng đui đầu thấy mà nhìn đặng Cha !

Tuy Thầy đã đề ra chơn lý,

Khải nhiều bài thâm thử với con.

Nhưng điếc tai đã ăn mòn,

Sao nghe lời đạo bảo tồn linh quang !

Thêm tâm tánh ngang tàng thái quá,

Con đảo điên quấy phá người tu.

Bởi do càng bậy mịt mù,

Kết bè, phe đảng rồi nùi tâm can !

Đúng không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-N-Tương :

Thôi mấy lời Huynh sang bĩ ngạn,

Gởi Đệ hiền chớ nản Tâm Trung !

Công phu tinh tấn lo tròn,

Công hành đạo đức ghi ân nhiệm mầu.

Cùng một Cha khác đầu chủng tộc !

Nhưng tùy trí đưa học thấp cao.
 Tùy căn chơn lý tô vào,
 Cho nên xoay chuyển vẽ màu hình dung.
 Sáu mươi năm Đạo cùng tận lý,
 Nào thấy ai Trục Chỉ Qui Nguyên ?
 Bởi vì nhiễm bụi trần miền,
 Nên Thầy, Thượng Đế lụy phiền lệ sa !
 Châu lã chã xót xa cho trẻ,
 Thương con trần quá trẻ công phu.
 Vì con tâm tánh mịt mù,
 Không lo vùng vẫy phá tù hữu vi.
 Cha thương con nhiều khi sở cậy,
 Giáng điển đàn để thấy ý Thầy.
 Ngọc Hoàng Thượng Đế hoàng khai,
 Cao Đài bốn hiệu kỳ này chí linh.
 Nhưng Cha đã chung nhìn vạn loại,
 Bởi vì con phải trái phân nhau.
 Với cùng chẳng biết đồng bào,
 Gây bao tang tóc Cha đau, **Cha sầu !**

HỮU :

Cha sầu vạn đại giáng trần gian,
 Lập khóa bi thương hé mở màn.
 Bí nhiệm ân tri lòng Thượng Đế,
 Mật truyền Bửu Pháp giải tân toan !
 Đường đi không đến thường sanh nản,
 Canh cánh lòng lo bởi họ hàng !
 Thân xác oại oản con nếu biết,
 Ngày tàn nhớ đến đã tan hoang !

THI :

Dụng gậy máy nhiệm tạo Càn Khôn,
 Chí thiện, chí linh Đấng Chí Tôn.
 Chí bửu hoằng khai cơ chuyên hóa,
 Chí tài hiệp mới bốn lai ngươn.
 Do lòng con trẻ còn mê vọng,
 Mối Đạo Thầy xây chẳng được tròn.
 Bính Tý niên canh dương giáng hạ,
 Đến nay rấn chạy vẫn **thon von** !

HỮU :

Thon von máy nhiệm lý qui gia,
 Ân khuyệt Huyền Khung Đấng Bửu Tòa.
 Giáng thể siêu hình truyền Đại Đạo,
 Điềm tô Thiên Nhân chín luân xa.
 Pháp cơ màu nhiệm con không biết,
 Vì bởi đam mê nặng trọc tà.
 Thay đổi muôn màu tô vẽ sắc,
 Do tâm chẳng hiệp nhứt đồng hòa !

THI :

Thương yêu vạn loại cũng người Cha,
 Vĩnh cửu lai ngươn bốn Thái Hòa.
 Tiên Phật Thánh qui nguồn Đạo cả,
 Sao con hữu thể lại chia ba ?
 Đồng chung cội gốc tuy nhiều nhánh,
 Nhưng lý Huyền Môn hiệp Bửu Tòa.
 Bởi bé Nê Hườn bao đọa lạc !
 Vì do nghiệp quả mãi **trầm kha** !

HỮU :

Trầm kha tục lụy khổ thương ôi !
 Cơ sát Thầy khai hoại diệt rồi !
 Vận chuyển muôn hồn thanh trược rõ,
 Để con luyện Đạo dứt luân hồi.
 Tiên ông Thái Cực là Cha đó !
 Nhứt Khí Hư Vô chẳng có ngôi.
 Bởi thói hận lòng hay sửa đổi,
 Do tâm bỏ định lại không ngồi.

Phải không hiền Đệ ?

P.Nguyên : Bạch Đại Huynh, đúng vậy !

N-N-Tương :

Giã đàn đao vị trở Tiên Thiên,
 Nhiệm bí cao thâm ẩn khuyết truyền.
 Tạo hóa vùn xoay cơ chuyển biến,
 Khó mà tịnh luyện được ngồi yên !
 Ráng đi nam nữ nay nghe giảng,
 Cố chí lo tu chớ lụy phiền !
 Một kiếp thân sinh trong Đại Đạo,
 Trường tồn bất hoại hiệp **Huyền Thiên**.

HỮU :

Huyền Thiên Thượng Đế Đấng Cha lành,
 Hóa hóa khai khai thực thể sanh.
 Cố chí tu hành cho trọn lẽ,
 Điều hòa ba khí phái Tam Thanh.

HỮU :

Thượng Thanh bốn kết Hạo Nhiên nguyên,
 Ngọc Châm hòa dương phá vạn duyên.
 Thái Thượng lai hườn xây gốc Đạo,
 Trở về một mối mới ngồi yên.

Thôi Tệ Huỳnh thăng...

P.Nguyên : Đệ kính Đại Huỳnh !

**Đậu thời, ngày 15 tháng 01 niên Canh Ngọ
 (10-01-1990)**

ĐẠI TỬ PHỤ DẠY TU LÀ GÌ ?

THI :

CAO xanh **NGỌC** tỏa đến hòa con,
ĐÀI trọng **HOÀNG** thiên điển lực tròn.

TIỀN đánh **THƯỢNG** tăng quang chiếu diệu,
ÔNG nhọn **ĐẾ** vị lập trường tồn.
PHỔ hoàng **GIÁO** hóa khai kỳ mật,
TRUYỀN bá **ĐẠO** tâm luyện cứu hồn.
CHỖN khuyết **NAM** mô hành tự tại,
LÝ mâu **PHƯƠNG** thức gắng lo toan.

BÀI :

Thầy tiếp trẻ bước sang niên mới,
 Rằm thượng ngươn đã tới đây rồi.
 Chuyện trần cứ mãi đưa trôi,
 Một năm lại đến con ơi lệ làng !
 Tuổi chồng chất đa đoan lắm sự !
 Nhưng đạo lòng có giữ như y ?
 Xét xem còn những thói gì ?
 Con mau trừ tạp niệm tri hóa hoàng !
 Đời càng lúc càng nhanh sớm tối,
 Bóng chiều tà như hối thúc con.
 Dục lòng cho trẻ quày chơn.
 Lo tu hợp lực keo sơn độ đời.
 Ngày diễn tiến lắm thời chấp nhoáng,
 Thầy sợ con mù quáng chẳng tu !
 Tam tâm tứ tướng chưa trừ,
 Thế nên nhọc giáng điển từ bố ban.
 Này con ơi, thở than đôi tiếng !
 Hồi Phục Nguyên, tịnh luyện cơ mâu !
 Thành tâm vững chí cho sâu,
 Tiếp Thầy rộ nở minh châu chánh truyền.
 Thầy đôi phút nhủ khuyên với trẻ,
 Bước sang niên mới mở tâm hồn.
 Không còn những nỗi bồn chôn !

Bỏ qua năm cũ bảo tồn chánh tâm.
 Mùa xuân còn động mầm Mộc khởi,
 Gió dịu hòa mát tới Đảnh Đài.
 Đạo lòng con chữa chịu khai,
 Nên Thầy gọi tiếng u hoài cho con !
 Này trẻ ơi ! Linh hồn là trọng,
 Còn việc đời như bóng phù du.
 Thoáng qua như áng mây mù,
 Một luồng gió nhẹ thổi từ đi nhanh !
 Gió bập bênh tan tành mây động,
 Thì chuyện trần sự sống chẳng lâu.
 Có gì con lại nặng đầu,
 Việc chi thắc mắc cơn sâu chưa trôi ?
 Đòi đã vậy thì thôi đã vậy !
 Việc đau lòng sở cậy nơi tâm.
 Thấy chi trái mắt lỗi lầm,
 Chương tai con phải đoạn mầm khổ đau !
 Tu là chi, tu sao cho trọn ?
 Tu là gì ? Tóm gọn thực tâm.
 Tu là diệt bỏ lạc lầm,
 Tu là thanh thân hồng ân hóa hoằng.

PHÚ :

Thầy thương trẻ bấy lần giảng hạ,
 Điện linh hườn chói tỏa Càn Khôn.
 Mà ban rải độ những mê hồn,
 Linh quang điện bạch trong tối trọng.
Chớ việc trần như hình sanh bóng !
Hình phút tan thì bóng cũng tan.
 Ngẫm suy chi đôi lúc bồi hồi ?
 Rồi bản thân thăm ôi chuyện thế !
Đừng mền chi tiền rừng bạc bể !

Đừng than van sinh kế hẹp hòi !
Chí cố gắng cho Đạo tô bồi,
Xem tịnh luyện mạn mồi không nhé !
 Không phải Thầy nói lời bắt bẻ,
 Lời khuyên con lệ lệ tu đi.
 Tu xét xem sái quái những gì !
 Tu cho thấy **Từ Bi** khởi sự.
 Tu đi trẻ làm hiền lánh dữ,
 Tu cho tà chẳng nử nơi tâm,
 Tu là gây yêu mến phóng tầm,
 Tu khời xướng giọng ngâm **Bác Ái**.
 Tu **Hỷ Xả** con đoàn kết lại,
 Tu **Tha Thứ** ù chẳng mãi chấp nê.
 Tu làm sao khóa lúc say mê !
 Tu thiện giác Bồ Đề trời gót.
 Hễ rằng tu chớ nên hảo ngọt !
 Tu chịu đắng mới gọt đắng tâm.
 Tu thật cay, cay xé mắt trần.
 Cho bỏ hết trược thân quấy nhiễu !
 Tu các con rèn trui khóa biểu,
 Dụng thời gian chớ nhiễu nương chi !
 Tu làm sao sửa đổi lạy quì,
 Cho nội tâm những gì nghĩ bậy.
 Tu là con tự mình phải thấy,
 Thấy lỗi mình, sửa lại chánh tâm.
 Tu trong lúc nội quán âm thầm,
 Tu tự hồi tàn năm, tháng lụn.
Tu lỗi người con đừng để bụng,
Trách hờn chi việc đúng hay sai !
 Tu cho lòng chẳng biết tháng ngày,
 Tu trực ngộ hoàng khai chơn lý.

Tu mỗ xẻ, tu trong tử tử.
Tu thất tình là quỷ trường sanh.
Tu bé trong những lúc bản thân,
Tu diệt mỗi lực căn phá rồi !
Chữ Tu này chính không gian dối.
Chớ con tu như bói đi đêm,
Thì làm sao đặng phút êm đềm ?
Nơi “Hur Vô” không thêm chẳng bớt,
Tu xét tâm chớ nên phai lợt !
Tu làm sao chẳng ngót phút giây !
Chớ con tu như én vờn mây,
Con gió nhẹ đổi xoay hướng khác !
Con tu thế Thầy xin con gác,
Chẳng phải Thầy bài bác con tu.
Nhưng con tu như kẻ đui mù,
Không phương hướng thiên thu chuyên kiếp.
Con tu gì canh thâu thêm thiệp ?
Lòng mỗi mê chẳng tiếp điển Thầy.
Con tu sao chẳng biết lỗi sai ?
Cứ đổ thừa canh dài tháng vắng !
Chữ Tu này nói đâu dài ngắn,
Do trực lòng có sẵn từ xưa.
Không biệt phân đẳng cấp là thừa,
Chưa đo sức bởi không hiểu lý.
Không giàu nghèo hay là tri kỷ !
Chữ Tu lòng thực chí mà ra.
Con tu sao hợp mặt ái hòa !
Cho xóa bỏ phút là giận dối.
Con ơi con ! Có thân còn thói,
Nhưng tâm lòng rất đổi chước tà.
Tu làm sao phải biết cao xa !

Mà diệt nó là ma hữu tướng.
Nó làm con sanh ra nghiệp chướng,
Nghiệp thân thường gây vướng bận nhơ.
Đề tánh linh từ lúc lu mờ,
Con khó lại giấc mơ giải thoát !
Làm khẩu con bậy xằng nói ác,
Gây nghiệp oan rất chác đau buồn.
Con tu chi như kiếng đổ chuông ?
Nghe rồi cũng như tuồng hát chạ !
Ý của con hay sanh mới lạ,
Phải biết rằng bản ngã rất dày !
Hay biện hộ những lúc con sai,
Hay bào chữa lỗi tai động đậy.
Con tu sao đừng cho dấu phẩy !
Phải chăm đi mới thấy lòng con.
Chẳng Nhưng Nhị mới thiệt tu tròn,
Thầy khuyên con héo don từng bữa !
Trước học tu phải thông học sửa,
Sửa cho lòng mở cửa thông dong.
Sửa làm sao dịu ánh huyền đồng !
Sửa cho thấy lòng không nhiễm bụi.
Con tu đi một mình thui thủi,
Có Thiêng Liêng từng buổi giáng kê,
Đường tu hành bóng nhận rừng quê.
Tuy hun hút nhưng kê canh cánh,
Miễn là con thói đời bỏ tánh.
Rừng cô độc cũng ánh Thái Dương,
Rọi chiếu vào thăm thẳm vạn trường.
Tuy heo hút nhưng đường giải thoát.
Chữ Tu là quay về chất phát,
Chẳng nhuộm trần ngọt ngạt lắm ru !

Con biết rằng ở chốn ao tù,
Vẫn tồn đọng bấy chừ dơ dáy !
Những lãng quãng ký sinh đào thải,
Nói được rồi con hãy làm đi !
Để Thầy thấy những lúc hành y,
Để Thầy biết con quì tiếp điện.
Chữ Tu này đâu rằng nói phiếm !
Nghe vui tai rồi khiến ruỗi dong.
Chữ Tu này không nói lòng vòng,
Đi một bước thẳng xong giác ngộ.
Con biết trần nhiều khi nặng khổ !
Xác của đời có chỗ chờ con,
Miếng gò hoang chực sẵn khóc sồn !
Nhưng lúc tu bôn chôn cực nhọc !
Con muốn tu như thang nhảy phóc,
Lên đỉnh đầu là học cơ siêu.
Nhưng tâm trần chẳng bỏ ít nhiều,
Thì sao hỏi Thiên điều gọi chữ ?
Chữ Tu Hành ám mê trừ khử,
Khử cho xong lũ dữ bao đời.
Khử cho rồi bày vía quả nhồi,
Khử cho tiêu ý thôi dục vọng !
Con ơi con ! Một mai chết công,
Thấy linh hồn như bóng mờ mây.
Lúc đó con muốn đến với Thầy,
Hố cách biệt đọa đày linh tánh.
Điện năng Thầy sáng ngời rực ánh,
Bóng của con đen nhánh, đen thui.
Thầy nhìn con cũng phút ngậm ngùi !
Con ngó Thầy đành thôi từ giã !
Chữ Tu Hành mau mau khuây khỏa,

Con buồn phiền giải tỏa đi con !
Chuyện trần gian cũng có méo tròn,
Thì tâm con có con xáo trộn !
Nhưng biết giả nó đà lẫn lộn,
Con gạn liền là vốn trường sinh.
Như phân vàng ở chốn hữu hình,
Lẫn cát bụi tự mình chìm lắng.
Để cô đọng toàn vàng óng ánh,
Thì con tu cũng giống thể thôi !
Hột Kim Cang con đã giũa rồi,
Phải gạn đục cát nhồi quả báo.
Để Minh Châu một màu rớt ráo,
Dưới Bình Minh tỉnh táo sáng ngời.
Ánh Thái Dương lời của Cha Trời,
Đặng hiệp hòa những lời giải thoát.
Hễ tu rồi con mau dứt khoát,
Đoạn đời đi, phải thoát cho mau !
Đường Đạo con ngay thẳng bước vào,
Đi một mực làm sao nhanh tiến !
Con ơi con ! Chớ lời bài biện,
Hãy sửa mình đánh tiếng lấp xô.
Chữ Tu Trì gắng tụng Nam Mô,
Chẳng lời nói tán khô Thần Khí !
Nam Mô này định trong phương chỉ,
Là Huỳnh Đình bổ vị tỳ cơ.
Ẩn Thái Cực qui bản Đồ Thơ,
Nam Chủ tế hườn vô chánh giác.
Mô hành thâm trở về hỷ lạc,
Trọn đời con phải tạt gió đông.
Gió bên ngoài tuy mát mẽ thân,
Sợ gió lòng con không dừng lại !

Làm hồn con đôi khi tê tái !
Lắm khổ sầu áy náy biết bao !
Sợ sóng gió vùng nội ba đào,
Gió giông lòng, gió sao dập tắt ?
Con tu là tịnh yên thân thất,
Tu cho mình chẳng mất thời gian.
Tu hành trì xóa bỏ ngõ ngàng,
Tu chẳng biết phủ phàng chi nữa !
Tu kiên quyết tu trong từng bữa,
Tu giờ ngày, tu sửa phút giây.
Tu như thế mới đến cùng Thầy,
Tu như vậy, tu hoài chẳng dứt.
Dù hơi thở của con đoạn dứt,
Nhưng linh hồn đến bực Thiêng Liêng.
Thì nhập vào với ánh Thái Huyền,
Là linh quang chủ quyền giải thoát.
Thầy đâu có nói lời dối khoát,
Để gạt con mắt mát chuyện đời.
Này con ơi ! Cuộc thế lưng voi,
Sống hữu hình đôi đời tê tái !
Thầy dạy con đâu gì sai chạy,
Tự tâm mình biến cải hoàn lương.
Chuyện trần gian biến động bất thường !
Nay tuy vui, mai đường buồn tẻ !
Thầy nhắc con, nhắc trong khe kẽ.
Để linh hồn mau lẹ hồi qui.
Con ơi con ! Đối mặt bửu trì,
Tự xét lòng những gì tu học ?
Mấy mươi năm tuổi đời lặn lội,
Điêm pha sương bao bọc chuyện trần.
Nay tồn đọng là cái giả thân,

Và đến nơi thêm phần lơ đãng !
Bóng chiều tà vàng soi chênh chéch,
Tuổi già con như hết lực tồn.
Lung đã còm thì gỏi cũng mòn,
Nó dùn lại làm con bả hoải !
Muôn tịnh lâu nhưng con tê-dại,
Tắm thân tàn nó lại không chịu !
Rồi mắt mờ đom đóm liu tiu,
Trí không sáng có nhiều mờ mịt.
Con nói ra đôi khi lập cập,
Lạnh lạnh thân bệnh nhập về già.
Rồi ốm yếu con lại than van,
Sao già đến bằng hoàng chi đó ?
Này con ơi ! Thầy phơi bày tỏ,
Để con tường trong ngộ Thiền Môn.
Muôn tịnh trí trở lại linh hồn,
Giờ trôi nhanh không còn kịp nữa.
Nó không đợi con vì cải sửa,
Tự con làm, gọi rửa mau lên !
Kéo tuổi đời chồng chất càng thêm,
Tinh đã khô, Khí bèn yếu ớt.
Thì Thần con làm sao sáng suốt ?
Học Đạo Thầy cho thuộc nội qui ?
Dù cho con sám hối lạy qui,
Không còn kịp những gì siêu đẳng.
Bệnh đã đến, đến con bệnh nặng.
Bệnh xác thân, bệnh chẳng chối từ.
Bệnh nội tâm nặng trĩu ưu tư,
Đầy căn bệnh, Đại Từ đành chịu !

BÀI :

Nay Thầy toát yếu bài thi,
 Cho con thông suốt tâm tri nội hành.
 Nay con hồi ! Thầy dành ưu ái,
 Đến với con bằng cái tinh thần.
 Gọi lòng nhuốm bụi cân phân,
 Rửa mau trừ hết cho thân nhẹ yên.
 Từ trọng trước Hậu Thiên canh cải,
 Đến Tiên Thiên con phải lấy vào.
 Biển lòng có lúc chao dao,
 Nhưng con vững lái thuyền sao nhẹ nhàng.
 Thầy không dạy khô khan đâu trẻ !
 Dạy cho con những lẽ siêu huyền.
 Dạy lòng đôi lúc cử kiêng,
 Dạy thân con phải thường xuyên hành trì.
Đòi mau lẹ trôi đi chớp nhoáng,
Như mây mờ gió thoảng đó con !
 Công năng, công đức mót bòn.
 Công phu tinh tấn lòng con nhẹ nhàng.
 Nay con ơi ! Lỡ làng cuộc vận,
 Con tu rồi đến tận cao siêu.
 Như con buông lấy chiếc điều,
 Đứt dây nó rớt tiêu điều làm sao ?
 Thì gắng tu chẳng nao nghe trẻ !
 Cứ thẳng dậy chớp lẹ đi lên.
 Miễn lòng cứ tịnh cho bền,
 Ngày qua tháng lụn làm nên Tiên Thiên.
 Con đừng vọng thấy liền bí pháp,
 Có nhiều con gọi tạp u hoài.
 Nói rằng con đã tu dài,
 Sao mà chẳng thấy bóng Đài thiêng liêng ?
 Con nhiều đũa tự phiền thăm trách,

Nói tu hoài chưa sạch thân tâm.
 Bụi trần còn vương lỗi lầm,
 Làm con mê muội nặng trăm biết bao !
 Có những trẻ chữa bào lý lẽ,
 Nói tu hoài chưa hé màu vi.
 Sao Thầy cứ gọi hành y,
 Mà con chẳng thấy những gì siêu nhiên ?

Phải không này con Phục Nguyên ?

P.Nguyên : Kính bạch Thầy đúng vậy !

THẦY :

Thầy đáp lời cho yên lặng tánh,
 Những trẻ tu trong khoảnh khắc này.
 Con ơi con ! Thầy gọi rằng hay,
 Nếu chí tu càng dài bước tiến.
 Càng tiến xa con càng lão luyện,
 Càng đi sâu điều khiển nội tâm.
 Con lịch lãm trong phút lạc lảm,
 Là tự thấy bóng thân cứu rỗi !
 Nếu con tu thấy trong tội lỗi,
 Chính gặp Thầy bóng tối Đại Từ.
 Nếu con tu mà trụ tâm tư,
 Thấy đạt pháp chưa trừ tạp nhiễm.
 Thì bị gạt huyễn mơ phù phiếm,
 Vì lòng trần xâm chiếm nặng nề.
 Mà con gọi rằng đã Bò Đề,
 Muốn viên mãn quay về hư tịch.
 Nay con ơi ! Tâm con mù mịt,
 Thì sao Thầy giúp ích cho con ?

Con cứ tu, tu mãi vòng tròn.
Nhiên hậu đến lòng con thanh thoảng.
Việc tu hành nếu không chênh mảng,
Diệt tâm tà phi báng, giận hờn.
Rồi khóa sâu từng bữa những con,
Chính giải thoát phục hườn linh thể.
Tuy nói vậy nhưng đâu làm dễ,
Con đòi rằng thấy để hừng tâm.
Nhưng con mê trong phút lạc nhâm,
Thấy huyền hoặc, thấy trong giả dối.
Vì con thấy, chính còn sáng tối.
Còn đạt pháp là nói ngoài môi.
Mà chuyện trần con vẫn chưa vui,
Sao gọi tu đúng lời chí lý ?
Chữ Tu Hành hiểu sao tể nhị !
Tu là con chớ bị cuốn lôi.
N như chúng sanh cuộc thế đua đòi,
N như dục vọng quả nhồi thêm khổ !
Chữ Tu Hành Thầy cho nói lộ,
Hành bên trong chẳng lộ bên ngoài.
Nếu nói rằng thấy Phật Như Lai,
Hay thấy Tiên vậy rày bị gạt.
Con ơi tu ! Như vàng pha cát,
Đãi cát rồi, vàng át màu tươi.
Thì con tu năng phải rèn trui,
Để thâm nhập trọn mùi quý báu.
Đường tu hành xa lìa lục đạo,
Trở đường Thầy tản tảo ngày đêm.
Kiên chí tâm phải ứng lâu bền,
Đừng vọng mong không nên đâu trẻ !
Đừng nói rằng tu sao cho lẹ,

Thấy Phật Trời thấy lẽ Huyền Thiên.
 Con nói tu đã đạt chơn truyền,
 Mà tâm trần y nguyên chẳng sửa.
 Con tu thế, tu sao là rứa ?
 Tu làm gì chẳng giũa tà tâm ?
 Thầy thương con còn mãi cuộc trần,
 Mái tóc đượm pha dần điểm bạc.
 Mà chuyện đời không hề buông gát,
 Qui Vô Thường lẩn át cuốn con.
 Cho linh hồn những phút héo don,
 Làm đau khổ dập dồn không ít.

BÀI :

Thôi Thầy gởi ít lời thơ,
 Cho con suy ngẫm đặng mò tự tâm.
 Bóng Huyền Thiên là mâm sáng chói,
 Hình Kim Châu vọi vọi linh huyền.
 Miễn lòng con chẳng đảo điên,
Thân Tâm Thường Lạc tự nhiên thấy Thầy.
 Thầy cao cả không sai đâu trẻ !
 Gợi cho lời mở hé huyền vi.
 Tỉnh con mấy lúc khinh khi,
 Xem thường tu học bởi vì tâm ma.
 Thì mau thức hiệp hòa chơn đạo,
 Đạo nơi lòng tự tạo ra thôi.
 Chớ đừng để Đạo ồm còi !
 Đường đời béo bở con thời nhào vô.
 Tu đi con ! Cơ hồ thế thái,
 Lắm mỏng manh con phải nhớ lòng !
Tu là từ có hườn không,
Từ trong động nhiều con tòng thanh y.

Thôi mấy lời Thầy đi nghe trẻ !
 Gởi trần gian gởi kẻ tu hành,
 Đường Thầy trong sáng bạch thanh,
 Con mau tiến bước Thầy dành cho con.

THI :

Thăng đàn cứu cánh chúng sanh mê,
 Nẻo Đạo đường tu chớ lạc bề !
 Thiện niệm qui y từng buổi học,
 Khỏa tan những phút bởi đam mê.
 Dù bao sóng gió thuyền nương lái,
 Tự tại thông dong lược trở về.
 Khảo đảo nhưng hồn luôn tịch lặng,
 Chính là con thấy ánh Bồ Đề.

Thôi Thầy thăng...

P.Nguyên : Con cung kính Đại Từ Phụ !

**Dậu thời, ngày 27 tháng 04 niên Canh Ngọ
 (21-05-1990)**

SIÊU HÌNH XÂY MÔI ĐẠO ĐỨC GIA-TÔ

THI :

Tình thương ngự trị cõi lòng Ta,
 Ban phép quyền năng đến mọi nhà.

Nhận thăm cho đời nguyên kỷ mới,
 Gọi đàn Chiên lạc đã bay xa !
GIA-TÔ GIÁO CHỦ đời chân đến,
 Chào hết toàn linh điển Thánh Ca.
 Pháp báu phúc thiêng ngời rực sáng,
 Tương lai mỗi Đạo chuyển qui gia.

THI :

Phục Nguyên gắng nhớ những lời Ta !
 Vang rộng tình thương đức hiệp hòa.
 Bác ái xây đời trong mật thể,
 Nhớ rằng kiếp chót ở kỳ ba !
 Giữ gìn cho kỹ phần thân xác,
 Chớ để vào tay lũ quỷ ma !
 Sau đó liên hồi bồi sức sống,
 Hành cơ bí nhiệm giảng tinh hoa.

THI :

Phục Linh chiết điển của Giê-Su,
 Chẳng thể, không hình để mấy thu.
 Cố chuyển lo tròn xong nhiệm vụ,
 Về thành xưa cũ khai tâm như.
 Thái Tây dựng lại hình dung đó,
 Giang rộng bàn tay hạnh ái từ.
 Gởi chốn dương trần xây Đại Đạo,
 Ảnh hồng điểm hóa ghép vào thư.

THI :

Phục Nguyên rõ lý đặng hay chưa ?
 Đáp lại Gia-Tô ngõ ý xưa.
 Sau rốt hy sinh toan cứu thế,

Vớt đời rồi loạn cảnh mây mưa.
 Ta chào hết nhé ! Lời thương cuối,
 Dâng trái tim này chẳng biết thừa.
 Máu đổ nhưng hòa chung kẻ khổ,
 Sóng dồi biển cả lái **thuyền đưa**.

P.Nguyên :

Thuyền đưa khách tục thoát trần ai,
 Cứu thế bi thương dứt đọa đày.
 Giác mộng Nam Kha mê dục lạc,
 Kỳ Tam Đại Đạo vớt nhơn loài.
 Toàn chơn hồng thệ hòa qui thống,
 Phổ hóa Huyền môn lý xiển khai.
 Gầy dựng Nam Bang xây chánh giáo,
 Quyền năng hoát khiếu Hiệp **Thiên Đài**.

Gia-Tô :

Thiên Đài nhứt thống hiệp hồng y,
 Giáo xứ toàn linh hội mật kỳ.
 Nguyên thi xây bầu trong vũ trụ,
 Ta đành đến viếng mộ trường thi !
 Giê-Su đẫm máu lòng yêu mến,
 Bóng giáng trần gian cảnh hoại suy !
 Đại Đạo hoằng khai cơ đúng buổi,
 Trái tim lạnh buốt vẫn **năng đi**.

P.Nguyên :

Năng đi “Đón Pháp” giải mê mang,
 Chuyên Đạo Hư Vô vớt vậ tàn.
 Phục thi nguyên nhân hòa nhứt lý,
 Đại Đồng cốt cách điển linh ban.

Cho tròn Thánh thể kỳ ngươn hạ,
 Mật diệu huyền nhiên xiển Nhãn Tàng.
 Ân lập siêu hình qui bốn giáo,
 Trọn lòng tận độ chốn **Nam Bang**.

Gia-Tô :

Nam Bang biển lửa mãi tranh nhau,
 Ta đến Kỳ Tam đứng vẫy chào.
 Chung hết toàn linh say máu tục,
 Bởi vì vật chất Đạo nào trao ?
 Khoát lên trách nhiệm oằn vai nặng !
 Đi khắp trần gian ánh sáng sao.
 Gọi tiếng hiền lương đời thức tỉnh,
 Giang tay giúp thế khóa sầu đau !

HỮU :

Tại sao lặng tiếng Phục Nguyên ơi ?
 Ta đến vận thời há thành thời !
 Ánh sáng lung linh bầu lệ đổ,
 Vẫn thường tiếp diễn Đấng Cha Trời.
 Hằng xoay vạn loại trường tranh đấu,
 Phúc đáp lời lành tánh thể khơi.
 Chan chứa tình thương xây dựng mãi,
 Cho tròn mỗi Đạo khắp muôn nơi.

THI :

Xưa kia một mảnh vải thân Ta,
 Tim đượm tình thương hạnh ái hòa.
 Gươm bén xuyên trong ôi nhức nhối !
 Kính thành dâng đến Đấng Trời Cha.
 Con nguyện xả xác mà y thể !

Hành Đạo phô trương bổng tiếng ca.
 Ôm ấp bao ngày quyền lực sống,
 Bởi vì ác dữ phải đi xa !

THI :

Phục Nguyên tỉnh tọa tiếp tinh hoa,
 Giám mục Kỳ Tam chẳng ở xa.
 Thương cõi Tây Âu ngày họa đến,
 Nam Bang một nước của riêng Ta.
 Hoàng khai mỗi Đạo từng niên kỷ,
 Để kẻ hiền lương gặp Chúa Cha.
 Khảo cả toàn linh trong hậu chuyền,
 Xoay vòng điện lực chính là Ta !

THI :

Tỉnh đi khách tục dứt đam mê,
 Khuyên thiện chơn tu bỏ phủ phê.
 Hạnh hạ diu đời trong khổ lụy.
 Hình dung xưa cũ quá ê chề !
 Gô-Tha nhuộm đỏ thân tuôn máu !
 Một sáng bình minh chết nã nề !
 Thập Tự treo người bêu lũng lảng,
 Mím chào nhân thế vẹn lời **thề**.

HỮU :

Thề nguyên cứu độ chôn nhân sinh,
 Gây mối tâm tư trường Đạo Huỳnh.
 Kỳ mạt Nam Bang đời gót đến,
 Rao truyền Thánh giáo giọng chơn kinh.
 Ban nguồn triết lý đều am hiểu,
 Thức tỉnh mau lên chớ lụy Tình !

Ta đến nơi này vào buổi tối,
Ấy là biển cố nữ làm thình.

THI :

Đau lòng quá đổi thấy trần lao !
Linh Mục, Hồng Y đã lộn nhào.
Không kẻ diu đời trong biển khổ,
Ta đành lặng tiếng nở lơ sao ?
Phục Nguyên giữ mỗi ngày sau sáng,
Vận đồ kê rồi vũng chí cao.
Biển cố Nam Bang chờ trọng đại,
Tin Lành rao giảng khắp đồng bào.

THI :

Ta chào tất cả trở ngôi mau !
Giáng thế Kỳ Tam khổ biết bao !
Nhưng nguyện lo tròn xây mỗi Đạo,
Chiên lành góp nhặt ở Trời cao.
Xòe tay vẫy gọi lòng nhân ái,
Thốt tiếng yêu chung ấp ủ vào.
Quay gót Gia-Tô về đất Chúa,
Phục Nguyên ở lại vững tâm trau.

THI :

Đất Chúa ngày xưa đượm máu đào,
Danh lưu Thánh Địa vẫn truyền rao.
Phao đồn lại thế lời Tân Ước,
Sửa đổi ngày nay lý dụng trao !
Lời thệ ghi tâm tròn một mối,
Hòa vào nhân loại lắm thương đau !

Vì đâu xẻ bầy chia màu áo ?
Do bởi lòng tà mãi thấp cao.

THI :

Ta đến Nam Bang một buổi chiều,
Hay hay gió khẽ điệu tiêu diêu !
Trắng vàng nghiêng bóng nhìn gương Chúa,
Đặt đến chân đây nhạc trời đều.
Tiếng gọi toàn linh truyền sự sống,
Để người tỏ ngộ cảnh đìu hiu !
Phục Nguyên ảnh cũ thường xuyên nhớ !
Ta vẫy chào chung giọng mến yêu.

Thôi Ta chào...

HẾT./.

TRÍCH LỤC

Theo kinh Tam Ngươn Giác Thế (Chiếu Minh Đản, Càn Thơ : Nhà in Phương Nam do tiền bối Cao Triều Trực ấn tống), trong đàn cơ ngày 02 – 11 Tân Mùi (thứ năm 10 – 12 – 1931), đức Oai Viễn Trần Quan Thánh Đế Quân giảng dạy như sau :

“Phàm người tu hành mà đặt đặng một bộ kinh sám mà khuyên chúng làm lành thì người ấy đặng thành Tiên. Còn người văn chương quân tử mà làm đặng một

pho sách dạy chúng luân thường đạo lý thì người đặng thành Thánh.”

Lời dạy của đức **Hiệp Thiên Đại Đế Quan Thánh Đế Quân** soi rọi cho mọi người thấy rằng việc tiếp tay phổ truyền văn hoá đạo đức cho sâu rộng trong xã hội nhân sinh để góp phần xây dựng cuộc đời trở nên thuần lương thánh thiện là một việc rất quan trọng, rất cao quý. Đó là lý do kinh sách Tam Giáo xưa nay luôn đề cao việc Pháp Thí.

Người có trí năng thì thuyết giảng, biên soạn. Người có tài chánh thì ấn tống. Thậm chí người thiếu khả năng để làm cả 2 việc ấy cũng vẫn thừa sức thực hành Pháp Thí. Nhưng bằng cách nào ?

Thực hành rất đơn giản, bằng cách biết trân trọng thánh kinh hiền truyện, sách vở đạo lý ; chẳng những giữ gìn cho chính mình đọc mà còn tùy cơ hội thích hợp, chân thành giới thiệu cho người khác cùng đọc, cùng chia sẻ với nhau những ý vị thanh cao để noi theo đó làm đẹp cuộc sống, trau luyện tâm hồn, giúp tư tưởng luôn luôn gần gũi lời Tiên tiếng Phật.

Trần Thế Dân thuyết bút.

MƯỜI CÔNG ĐỨC ẤN TỐNG KINH

- 1) Một là những tội lỗi đã tạo từ trước, nhẹ thì được tiêu trừ, nặng thì chuyển thành nhẹ.
- 2) Hai là thường được các Thiện Thần ủng hộ, tránh được tất cả tai ương hoạn nạn, ôn dịch, nước lửa, trộm cướp, đao binh, ngục tù.
- 3) Ba là vĩnh viễn tránh khỏi những quả báo phiền khổ, oán cừu, oan trái của đời trước cũng như đời này.

4) Bốn là các vị Hộ Pháp Thiện Thần thường gia hộ nên những loài dạ xoa, ác quỷ, rắn độc, hùm beo tránh xa không dám hãm hại.

5) Năm là tâm được an vui, ngày không gặp việc nguy khốn, đêm ngủ không thấy ác mộng. Diện mạo hiền sáng, mạnh an lành, việc làm thuận lợi, được kết quả tốt.

6) Sáu là chí thành hộ pháp, tâm không cầu lợi, tự nhiên y thực đầy đủ, gia đình hòa thuận, phước lộc đời đời.

7) Bảy là lời nói việc làm Trời, người hoan hỷ, đến đâu cũng được mọi người kính mến, ngợi khen.

8) Tám là ngu chuyển thành trí, bệnh lành mạnh khỏe, khốn nghèo chuyển thành thịnh đạt. Nhàm chán nữ thân, mệnh chung liền được nam thân.

9) Chín là vĩnh viễn xa lìa đường ác, sanh vào cõi thiện, tướng mạo đoan nghiêm, tâm trí siêu việt, phước lộc tròn đầy.

10) Mười là hay vì tất cả chúng sanh trồng các căn lành. Lấy tâm cầu của chúng sanh làm ruộng phước điền cho mình. Nhờ công đức ấy đạt được vô lượng phước quả thù thắng. Sanh ra nơi nào cũng thường được thấy Phật, nghe pháp, phước huệ rộng lớn, chứng đặng lục thông, sớm thành Phật quả.